

COLECȚIA

*Tubiri
de poveste*

JOHANNA LINDSEY

Suflet vrăjit

Marius Maria

O încleștare între pasiune și rațiune, între îndrăzneală și înfrânare, între conflicte din trecut și speranțe de viitor

Fire sălbatică și necugetată, Amy Malory a atins vârsta măritişului și a pus ochii pe cel mai nepotrivit bărbat care ar fi putut să-i devină soț – inflexibilul și cinicul căpitan american de corabie, care, la un moment dat în trecut, aproape l-a pus în ștreang pentru piraterie pe unchiul ei James.

Warren Anderson este uluit de avansurile îndrăznețe pe care i le face fermecătoarea nepoată a acestui dușman neîmpăcat. De o sinceritate dezarmantă, Amy Malory se folosește de cele mai iscusite arme pe care le are – farmecul și umorul – pentru a-și croi drum către inima celui pe care îl dorește. Deși hotărât să nu-i cedeze, căci sufletul îi este împietrit de o iubire trădată în tinerețe, încet, încet sentimentele pentru neastâmpărata englezoaică încep să-l mistuie. Iar o inimă clocotind de pasiune îl imploră să se abandoneze unei iubiri care ar putea să ațâțe focul mornit al unei vrajbe de familie, prefăcând-o într-o flacără devastatoare.

Cât timp va putea rezista Warren seducătoarei Amy și farmecelor ei irezistibile, până ce gheața din inima lui se va topi?

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de romane romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 12 limbi.

Marius Maria

Află mai mult pe:

 www.litera.ro

ISBN 978-606-741-485-1

9 786067 414851

Marius Maria

Capitolul 1

Londra, 1819

Hangița ofta întruna, căci cei trei domni chipeși, toți tineri nobili după înfățișare, nu îi ceruseră decât de băut, în ciuda eforturilor sale de a le oferi și favoruri. Totuși zăbovea pe lângă masa lor, sperând ca unul dintre ei să se răzgândească, mai ales cel cu părul auriu și ochi verzi senzuali care promiteau delicii nespuse dacă ar fi pus mâna pe el. Derek – așa auzise că era strigat –, iar inima ei o luase serios la trap când el intrase pe ușă. Nu mai văzuse în viața ei un bărbat atât de frumos – până să intre în urma lui cel mai tânăr din trio.

Era al naibii de păcat că era atât de tânăr, fiindcă experiența ei cu băieții de vârsta lui se dovedise deprimant de nesatisfăcătoare. Pe de altă parte, cel tânăr avea în ochi o sclipire diabolică, ce o făcuse să se întrebe dacă nu cumva, în ciuda vârstei lui fragede, știa cum să satisfacă o femeie. De fapt, mai înalt și mai voinic decât cei doi tovarăși ai lui mai în vârstă, cu părul negru ca un miez de noapte și ochii de cel mai limpede albastru de cobalt, era atât de chipeș, că ar fi fost mai mult decât dornică să afle asta.

Al treilea membru al grupului, care părea să fie cel mai în vârstă, nu era nici pe departe la fel de frumos precum ceilalți doi prieteni ai lui, deși, ca să spunem drept, și el era un exemplar arătos, doar că era întrecut de cei doi cuceritori de inimi. Fata oftă din nou, așteptând, sperând, de-a dreptul salivând, dar temându-se că avea să fie dezamăgită în seara respectivă, dat fiind interesul lor exclusiv pentru băutura și pentru discuția dintre ei.

Ignorând gândurile lascive al căror obiect erau – nimic nou pentru cei trei –, sub o asemenea avidă observație, ei schimbă dintr-odată cursul conversației afabile de la masă.

– Cum reușește, Derek? se plânse Percy, împleticindu-se oarecum în cuvinte.

Se referea la cel mai tânăr membru al trioului, Jeremy, vărul lui Derek.

– A băut pahar după pahar, să dea naiba dacă nu, și uită-te la el că nu e ciupit deloc.

Cei doi veri Malory își zâmbiră. Percy habar n-avea că o gașcă de pirați îl învățaseră pe Jeremy tot ce știa despre băutură și femei. Dar asta nu se aflase în afara familiei; nici faptul că tatăl lui Jeremy, James Malory, viconte de Ryding, fusese căpetenia aceluiași pirați pe când era cunoscut sub numele Hawke. Lui Percival Alden, sau Percy, cum îi ziceau prietenii, cu siguranță nu i-ar fi spus niciodată. Bătrânul Percy, cumsecade, nu putea să țină un secret nici ca să-și mântuiască sufletul.

– Unchiul James m-a avertizat să-i îndoi băutura cu apă, habar n-ai tu.

Derek trânti minciuna direct, cu o expresie perfect neutră.

– Altminteri, nu i s-ar fi permis mucosului să iasă cu mine.

– Doamne, ce îngrozitor!

Percy schimbă tonul, îmbunătăcit acum de asigurarea că un tânăr de optsprezece ani nu l-ar fi băgat sub masă.

Percy, la douăzeci și opt de ani, era cel mai în vârstă din trio, la urma urmelor. Era de la sine înțeles că el trebuia să țină la băutura mai bine decât tovarășii lui. Desigur, Derek, la douăzeci și cinci, reușise întotdeauna să-l facă de rușine când venea vorba de tras la măsă serioasă. Dar tânărul Jeremy îi depășise pe amândoi – sau cel puțin așa crezuse Percy. Cât de jalnic este să ai drept tată un desfrânat reformat care stă crâncen cu ochii pe tine, cooptându-i chiar și pe ceilalți din familie să dea o mână de ajutor la înfrânarea distracției tale.

Pe de altă parte, Derek nu scotea niciodată o vorbă când Jeremy dispărea în câte o seară târziu cu vreo fetișcană frumoasă la braț, așa că nu toată distracția puștiului era înfrânată. Când se gândea mai bine, Percy nu-și amintea nici măcar o singură dată în ultimul an – de când Derek îl luase pe tânărul văr sub aripa sa – ca Jeremy să nu-și fi găsit o femeie dispusă, cu care să-și ocupe câteva ore foarte intime, indiferent dacă cei trei tineri ajungeau într-o tavernă clocotind de viață, într-o casă costisitoare a lui Eros sau la unul dintre numeroasele evenimente din înalta societate. Puștiul avea cel mai diabolic noroc în materie de femei. Femei de toate vârstele, târfe și nobile deopotrivă, îl considerau de-a dreptul irezistibil pe acest mezin Malory.

În sensul acesta, semăna cu tatăl lui, James, și cu unchiul lui, Anthony Malory. Cei doi Malory, cei mai tineri dintre patru frați, la vremea lor puseseră orașul pe jar cu scandalurile stârnite de aventurile în care se implicau. Derek, unicul fiu al celui mai mare dintre frații Malory, avea, la drept vorbind, la fel de mare noroc la femei, deși era mult mai discret și cu discernământ când venea vorba să aleagă, astfel că puținele scandaluri în care fusese implicat până la vârsta majoratului nu avuseseră de-a face deloc cu femeile.

După ce stătu și cugetă, Percy o chemă pe hangiță și-i șopti ceva la ureche. Privindu-l, cei doi veri știau exact ce făcea: comanda rândul următor – și aranja, se presupunea pe ascuns, să nu se mai pună apă în băutura lui Jeremy. Verii nu putură să facă altceva decât să se abțină a izbucni în râs. Dar Derek, observând că fata se încruntă și era cât pe ce să spună că nici una dintre băuturile servite până atunci tânărului domn nu conținuse apă, fu silit să-i prindă repede privirea, să dea din cap și să-i facă cu ochiul, ca ea să înțeleagă că doar se distrau și să fie complice la asta. Făcu întocmai, fată deșteaptă cum era, îndepărtându-se zâmbind.

Derek trebuia să se asigure că drăguța domnișoară era răsplătită, deși nu cum i-ar fi plăcut ei. Își revărsase din belșug

farmecele asupra lui când veniseră, dar, întrucât avea deja altceva aranjat pentru după miezul nopții, el n-o încurajase.

Frecventau taverna de multe ori, dar fata asta era nouă. Avea s-o încerce în cele din urmă – toți aveau s-o facă, dacă își păstra suficient de mult slujba –, dar nu în seara asta, căci mai devreme se distraseră toți la balul anual de deschidere a sezonului de la Shepfields.

Era un bal la care el și Jeremy fuseseră obligați să participe, căci verișoara lor mai tânără, Amy, își făcea debutul oficial în societate. I se permisesese să participe la alte câteva evenimente înainte să împlinească șaisprezece ani, dar nu la baluri, și cu siguranță nu așa de gătită ca în seara respectivă. Doamne, dar micuța cochetă chiar îi uimise cu toate podoabele ei, cel puțin pe bărbății din familie, și tot clanul Malory fusese prezent. Când naiba se transformase scumpa și neastâmpărata Amy într-o asemenea frumusețe fermecătoare și senzuală?

Era o întrebare numai bună de adus în discuție, ca să-i distragă mintea lui Percy de la complicitatea lui cu hangița.

Cunoscându-l pe Percy – și Derek chiar îl cunoștea bine, din moment ce erau apropiați de ani de zile –, era mai mult decât probabil ca dragului de prieten să-i scape porumbelul, fiindcă Percy pur și simplu nu putea să țină un secret, nici dacă era al lui.

Așadar, ca să-i distragă atenția lui Percy, Derek i se adresă lui Jeremy.

– Pe tine te-a ales Amy ca escortă în ultima vreme, ori de câte ori frații ei nu sunt disponibili. De ce nu ne-ai avertizat niciodată că neastâmpărata a înflorit peste noapte?

Jeremy doar ridică din umeri.

– Cine zice că s-a întâmplat peste noapte? Hainele alea, pe care mătușa Charlotte a insistat să le poarte Amy, au ascuns ce era acolo, dar e acolo de ceva vreme. E nevoie doar de un ochi ager.

Derek fu cât pe ce să se sufoce încercând să-și stăpânească răsul.

– Doamne sfinte, omule, ți-e verișoară! N-ar trebui să observi așa ceva la o verișoară.

– N-ar trebui?

Jeremy fu cu adevărat surprins.

– Păi, la dracu', unde e scris...?

– Pesemne în regulile lui taică-tu, răspunse Derek cu o privire ascuțită.

Jeremy oftă.

– Cred că ai dreptate. De câte ori am admirat-o pe Regan un pic mai mult decât a considerat el necesar, a făcut un tam-tam al naibii de mare.

Și Regan era tot verișoara lor și nepoata pe care o crescuseră în mare parte frații mai mari Malory, însă doar Jeremy și tatăl lui o strigau Regan. Pe Derek nu-l deranja câtuși de puțin asta, nu așa cum îi deranjase pe tatăl lui și pe doi dintre unchi. Restul familiei o strigau Reggie, deși numele ei adevărat era Regina, și draga de fată se căsătorise în urmă cu câțiva ani cu prietenul cel mai bun al lui Derek, Nicholas Eden.

– Dar n-am zis că eram interesat de Amy, clarifică Jeremy continuând. Doar că am observat că s-a rotunjit frumos pe unde trebuie.

– Și eu am văzut asta la ea, trânti Percy pe neașteptate. Am răbdat și am așteptat-o să-și facă debutul în societate. Mă gândesc s-o curtez chiar eu.

Auzind asta, cei doi veri afișară o atitudine de neliniște protectoare, și era straniu cât semănau cu tații lor. Apoi Derek exclamă:

– Serios, de ce să vrei să faci o asemenea tâmpenie? Unchii mei n-o scapă deloc pe Amy din ochi. Să nu te îndoiești niciodată de asta. Chiar vrei ca Anthony și James Malory să-ți sufle în ceafă, ca să nu mai vorbim de tata?

Percy păli un pic.

– Doamne sfinte, sigur că nu! Nu m-am gândit la asta, chiar că nu.

– Atunci gândește-te.

– Dar... dar credeam că doar de nevasta lui Nick, Reggie, s-au preocupat atât. Cu surorile mai mari ale lui Amy, Clare și Diana, nu și-au bătut capul.

– Clare n-a atras crai ca tine, Percy, așa că n-a fost nevoie să-și facă griji pentru ea. Iar unchiul Edward a aprobat prima alegere a Dianei, de-aia s-a căsătorit așa de repede după debutul în societate. Spre deosebire de Reggie, cele două au avut un tată care să poarte de grija bunăstării lor, așa că unchii n-au simțit nevoia să se implice.

Percy se învioră auzind asta.

– Păi, atunci o să obțin aprobarea lordului Edward, și cu asta, basta, nu?

– Nu conta pe asta. Spre deosebire de Clare și Diana, Amy seamănă prea mult cu Reggie ca Tony și James să nu stea cu ochii pe ea, exact la fel cum au făcut cu Reggie înainte să se mărite cu Nick. Obiceiul, știi tu.

Deodată, Derek zâmbi, aruncându-i o privire lui Jeremy.

– Dumnezeule, le-ai văzut fețele în seara asta? I-a dezarmat pe amândoi, serios. Nu cred că l-am mai văzut pe taică-tău redus la tăcere.

Jeremy chicoti.

– Eu da, dar ai dreptate. Cred că ar fi trebuit să-l avertizez.

– Și eu la fel, repetă Derek.

Jeremy ridică o sprânceană într-o simulare perfectă a uneia dintre atitudinile afectate ale tatălui său și zise sec:

– Nu cred că ai fost atât de orb să nu observi că Amy a crescut. Tata are o scuză – o nevastă nouă care îl face să fie complet dis-trat, dar tu ce scuză ai?

– Eu o văd rareori pe puștoaică, zise Derek în apărarea lui. Pe tine te invită s-o însoțești când termini școala, nu pe mine.

Cum i se păru că găsisese un argument serios, Percy se gândi să îndrăznească a face o sugestie.

– Aș fi fericit să preiau eu corvoada asta, dacă e nevoie.

– Ia mai taci, Percy, ziseră automat cei doi veri.

Dar Derek își reaminti primul faptul că încercaseră să-l des-curajeze pe Percy în interesul lui neașteptat față de juna Amy,

asa că reveni rapid la subiectul cu care spera să-l facă pe Percy să se lase păgubaș, întrebându-l pe Jeremy:

– Dar unchiul James a fost surprins de schimbarea lui Amy, nu-i așa?

Jeremy se prinse.

– O, da. L-am auzit pe tata oftând înainte să-i zică lui Tony: „Iar o luăm de la capăt“.

– Unchiul Tony ce-a zis?

Jeremy chicoti, amintindu-și scena la care asistate.

– Ce te-ai aștepta. „Las asta în seama ta, bătrâne, din moment ce acum n-ai nimic mai bun de făcut noaptea în pat decât să dormi“.

Percy găsi asta amuzant și râse. Derek, pe de altă parte, roși, de fapt. Amândoi înțeleseseră aluzia, căci tânăra nevastă a lui James Malory, Georgina, se întâmpla să fie cât se poate de gravidă în acel moment, și aștepta, practic, ca într-o săptămână să scape de povară. Jeremy i se confesase deja lui Derek că doctorul lui George îl avertizase pe soțul ei să-și țină mâinile acasă pentru moment.

Derek roșise și atunci, dar realitatea era că prima dată o întâl-nise pe noua soție a unchiului său în fața unei taverna, lângă docuri, când aceasta alergase direct în brațele lui, iar el avusese intenția clară s-o aducă în patul lui în acea noapte – până când Jeremy îl informase că încercase s-o seducă pe noua lui mătușă.

Actualul subiect îl surprinse însă pe Percy, căci abia atunci îi trecu prin minte să întrebe:

– Zic și eu, asta să fie motivul pentru care taică-tu și-a trecut din nou numele pe lista de pariuri de la White?

Fiindcă îl întrebasese pe Jeremy, flăcăul răspunse:

– N-am auzit să fi făcut vreun pariu.

– Nu el, clarifică Percy. Se pariază pe el, că va începe sau va fi direct responsabil pentru nu mai puțin de trei încăierări până la sfârșitul săptămânii.

La asta, Jeremy începu să râdă în hohote. Derek remarcă enervat:

– Nu prea e amuzant, Jeremy. Când unchiul James se prinde într-o luptă, de obicei biata victimă n-are scăpare. Prietenul meu, Nick, a aflat asta pe pielea lui, și aproape și-a ratat nunta cu Reggie a noastră, fiindcă taică-tu l-a pus la pat o săptămână.

Jeremy se dezmetici, fiindcă bătrânul Nick îl băgase pe tatăl lui în închisoare pentru bătaie, și într-o vreme furia fusese atât de mare, că el voise să uite cât mai curând.

Percy, fără să știe că stârnise niște amintiri neplăcute pentru veri, voi să știe:

– Dar de-asta este taică-tu într-o dispoziție așa de groaznică, nu? Fiindcă el și Georgie nu pot... știi tu?

– De fapt, asta n-are nimic de-a face, Percy, răspunse Jeremy. Tata știa că avea să fie nevoit să se abțină pentru o vreme. N-a pățit la fel și frate-său, Tony, cu mai puțin de două luni în urmă? Nu, își torturează toți apropiații din cauza scrisorii pe care George a primit-o de la frații ei săptămâna trecută. Se pare că se întorc toți pentru naștere, și de-acum ar putea să apară în orice zi.

– Doamne sfinte! exclamă într-un glas Derek și Percy.

Derek adăugă:

– Nu-i de mirare că ieri mi-a sărit în cap fără nici un motiv.

Percy zise:

– N-am mai văzut om să-i displacă atât de mult neamurile, cum e James Malory mai ales cu grupul ăsta din America cu care s-a pricopsit.

Și Derek adăugă din nou:

– Îi plac chiar mai puțin decât bătrânul Nick, iar pe Nick nu l-a plăcut niciodată.

– Exact, zise Jeremy. George nu poate face altceva decât să nu-i lase să sară unul la gâtul altuia când sunt în aceeași încăpere.

Exagerau toți – un pic. Adevărul era că James se împăcase pe jumătate cu cumnații lui înainte ca aceștia să se înapoieze în America, dar n-o făcuse de plăcere, ci numai de dragul Georginei – și numai fiindcă crezuse că-i vede pentru ultima dată.

Nu toți americanii aceia erau atât de cumpliți. Derek și Jeremy chiar îi luaseră pe cei doi frați mai mici Anderson în oraș cu ei în timp ce erau la Londra. Și se împăcaseră grozav de bine, cel puțin cu Drew Anderson, fratele nebunatic. Boyd, cel mai mic, era prea serios ca să se distreze ca toți ceilalți. Dar James chiar avea obiecții în legătură cu un anume frate, cel cu care nu se înțelesese indiferent ce ar fi făcut, când fusese la mila lor în America, cu un an înainte. Pe acesta James n-avea să-l placă, orice-ar fi fost.

– Sunt al naibii de bucuros că nu stau la tine acasă luna care vine, zise Derek către Jeremy.

Jeremy îi aruncă vărului său un rânjet.

– O, știu și eu? Are să fie al naibii de interesant pe-acolo, dacă mă întrebi pe mine. Eu, unul, n-am de gând să pierd nici un minut din asta.

Marius Maria
Capitolul 2

În cealaltă parte a Londrei, în casa nou achiziționată în oraș, în Berkeley Square, Georgina și James Malory conveniseră de comun acord să lase deoparte, cel puțin pentru restul serii, subiectul sosirii iminente a fraților ei, căci era o temă asupra căreia nu puteau să ajungă la o înțelegere, și era puțin probabil s-o facă vreodată. Cu toată obiectivitatea, Georgina înțelegea simțămintele soțului ei.

La urma urmelor, frații ei îl tăvăliseră serios și-l închiseseră într-o pivniță. Cel mai mândros dintre ei, Warren, l-ar fi spânzurat bucuros pe James dacă ar fi fost după el, folosindu-se de scuza că James era piratul care atacase două dintre corăbiile companiei lor, Skylark, ceea ce era perfect adevărat, dar n-avea legătură cu subiectul.

Totuși, Warren folosise asta doar ca explicație, în condițiile în care motivul real pentru care nu voia să pună capăt disputei

cu James Malory era că James o compromisese pe Georgina și anunțase asta public, la o adunare la care participa jumătate din Bridgeport, Connecticut, orașul lor natal.

Da, Warren era cât se poate de vinovat pentru animozitatea care încă exista între soțul și frații ei. Dar nici cu James nu-i era rușine. El, cu limba lui ascuțită, declanșase, de fapt, toată ostilitatea. Și, după ce acesta o târâse în Anglia, aflase că el acționase deliberat, ca să-i facă pe frații ei să-l oblige s-o ia de nevastă, ceea ce ei și făcuseră numaidecât. Dar asta nu pusese capăt discuției despre spânzurătoare, cel puțin nu în ceea ce-l privește pe Warren.

Și totuși ea îl înțelegea și pe Warren. Frații ei îi disprețuiseră pe englezi chiar dinainte de războiul din 1812, din cauza blocadei engleze a Europei, care costase linia Skylark atât de multe dintre rutele sale comerciale consacrate. Apoi mai erau și numeroasele corăbii Skylark oprite și abordate pe când englezii căutau la întâmplare dezertori cu care să-și completeze armatele. Warren se alesese cu o mică cicatrice pe obrazul stâng de la una dintre aceste abordări forțate, când englezii insistaseră să confiște mai mulți oameni din echipajul lui, iar el încercase să-i împiedice.

Nu, nici unul dintre frații ei nu-i iubea pe englezi, iar războiul tocmai înrăutățise aceste sentimente. Așadar, nu era de mirare senzația lor că James Malory, viconte englez, odinioară cel mai notoriu crai din Londra și fost pirat, nu era îndeajuns de bun pentru singura lor soră. Dacă ea nu și-ar fi iubit soțul la nebunie, ei nu i-ar fi lăsat-o în ruptul capului când îi găsiseră în cele din urmă în Londra. Și James știa asta, alt motiv pentru care nu se împăcase niciodată de tot cu frații ei.

Dar ea și James n-aveau de gând să mai vorbească despre asta în seara respectivă. Era acum un subiect foarte sensibil, iar James și Georgina învățaseră să țină subiectele delicate departe de dormitor. Nu că n-ar fi putut să poarte o dispută înflăcărată chiar în odaia respectivă sau în oricare alta. Dar în dormitor erau înclinați să fie distrași și nu le mai venea să se certe.

Tocmai fuseseră distrași într-un mod foarte plăcut, iar James încă o ținea pe Georgina în brațe și o mușca din când în când de un petic de piele goală, ceea ce promitea ca în curând să fie distrași din nou.

Ea găsea amuzant, scandalos de amuzant, de fapt, că James și fratele lui, Anthony, amândoi crai reformați de cea mai afurisită speță, avertizați să se abțină a face dragoste în ultimele stadii de sarcină ale nevestelor lor, amândoi consideraseră încântătoare gluma de a-și lăsa prietenii și familia deopotrivă să creadă că urmau indicațiile medicului, dar detestând să accepte abstenența.

Chiar și Jeremy, fiul lui James, căzuse în capcană și fusese auzit rostind vorbe încurajatoare:

– Păi, la naiba, ce înseamnă două săptămâni când noi petrecem de obicei pe mare mai mult timp de-atât între porturi?

Cel mai amuzant în toate astea era că Jeremy, călcându-i rapid pe urme tatălui său, ar fi trebuit să știe mai bine. Ar fi trebuit să-și dea seama că niște maeștri ai senzualității, cum erau James și Anthony, știau cum să păcălească ordinul medicului, ca să se satisfacă în alte moduri pe ei și pe nevestele lor.

James fusese totuși încântat să se prefacă a fi iritat din cale-afară, la fel ca și Anthony înaintea lui, cel puțin până venise scrisoarea din America. De-acum nu mai era nici o prefăcătorie dispoziția mizerabilă a lui James, de care nimeni nu era ferit, cât timp spiritul lui satiric tăia în carne vie fără să facă vreo diferență și cu o asemenea precizie mortală. Georgina simțise ea însăși câțiva ghimpți, dar descoperise cu mult timp în urmă răzbunarea perfectă, neripostând deloc, ceea ce îl înnebunea pe dragul ei soț de ciudă.

În acest moment nu era iritat. Nici măcar nu se gândea la soseala iminentă a neamurilor lui, care aveau să-i ruineze cu totul actuala bună dispoziție. James era un bărbat mai fericit și mai mulțumit când o avea la îndemână pe mica lui George, iar acum ea era cât se poate de accesibilă. Mâinile lui rătăceau leneșe,

la fel și buzele, în timp ce gândurile îi pluteau în derivă înapoi la acea seară și la balul la care participaseră.

Un afurisit de bal, la care nu s-ar fi dus nici mort înainte să se căsătorească, dar presupunea că trebuie să facă unele concesii statutului matrimonial. Bătrânii, cum el și Anthony le ziceau fraților mai mari, insistaseră ca el să participe, dar nu-și atinseseră scopul, căci el nu ascultase niciodată de ei și n-avea de gând să înceapă acum. Dar Georgina insistase și ea, iar asta fusese de-ajuns. Era înnebunit s-o mulțumească.

Apoi descoperi că de fapt se distrase, deși asta avusese destul de mult de-a face cu faptul că-l urmărise pe Anthony cum dădea din colț în colț și trântea remarci defăimătoare despre absolut fiecare cocoșel tânăr care se dădea pe lângă nepoata lor, Amy, mai ales după ce Anthony îi zisese mai devreme:

– Am să las asta pe seama ta, bătrâne, din moment ce n-ai fost în preajmă la debutul în societate al lui Reggie. S-o spunem pe-a dreaptă, la urma urmelor, și eu mi-am făcut griji pentru Reggie cât pentru o viață, mai ales după ce i-a căzut cu tronc nesuferitul ăla de Eden. Nu m-a lăsat nici măcar să-l împușc pe flăcău, din păcate, iar acum e prea târziu, pentru că s-a măritat cu el.

James avea alte motive să nu-l sufere pe Nicholas Eden decât că Reggie se măritase cu el, dar asta era altă poveste. Ea pretindea că se îndrăgostise de el fiindcă îi amintea de dragii ei unchi Anthony și James, ceea ce în opinia lor era un defect, fiindcă cineva ca ei nu era îndeajuns de bun pentru Reggie a lor. Dar nici James, nici Anthony nu putea să-i reproșeze felul în care se purta cu Reggie, cel puțin nu acum, deși el chiar își bătuse joc de asta în primul lor an de căsnicie. Dar acum Nicholas era un soț ideal. Era o chestiune de principiu faptul că ei nu-l plăcuseră niciodată pe flăcău.

Acum, altă nepoată a lor își făcea aici debutul în societate, și, deși James și Anthony nu avuseseră nici o contribuție la creșterea vreuneia dintre fiicele lui Eddie, cum fusese cazul cu Reggie, care-și pierduse ambii părinți pe când avea doar doi ani, mezina

lui Eddie, cu părul negru cărbune și ochii albaștri de cobalt, semăna așa de mult cu Reggie, de ziceai că sunt surori. Asta chiar făcea o diferență al naibii de mare. Lui Anthony îi trezise, cu siguranță, instincte protectoare, deși încerca să tăgăduiască. Iar lui James nu-i prea plăcuse ce simte văzându-i pe acei dandy și crai tineri care curgeau din toate părțile ca să câștige atenția lui Amy. De fapt, se răzgândise imediat în legătură cu speranța ca Georgina să-i dăruiască o fiică fermecător de scumpă precum mica Judith a lui Anthony și Roslynn.

– Te-ai trezit, George? întrebă James pe un ton leneș.

– Și eu, și bebelușul.

El se ridică, mișcându-și amândouă mâinile spre movila generoasă a pântecelui ei, pentru o comunicare blândă. Lovitura următoare presă chiar în palma lui. Ochii li se întâlniră și își zâmbiră. Senzația oferită de copilul său mișcând în trupul soției lui nu înceta să-l emoționeze pe James până în adâncul sufletului.

– Asta a fost una ușoară, îi zise ea.

Zâmbetul lui se lărgi.

– Atunci el o să se apuce de box de la o vârstă fragedă.

– El? Credeam că vrei o fată.

El pufni.

– M-am răzgândit după seara asta. O să le las grija fiicelor lui Tony și lui Eddie.

Georgina zâmbi, căci cunoscându-și soțul atât de bine, știa exact ce era în mintea lui.

– Amy a fost deosebit de încântătoare în seara asta, nu?

El nu răspunse la asta, dar în schimb zise:

– Aș vrea să știu cum naiba mi-a scăpat asta, când în ultima vreme a stat pe-aici mai mult decât acasă?

– Nu că ți-a scăpat cât e de încântătoare. N-ai sesizat cât e de încântătoare, zise Georgina cu subînțeles. Ca unchi al ei, n-aveai cum să observi că s-a rotunjit peste tot pe unde trebuie, mai ales că Charlotte o îmbrăca în rochiile alea de fetiță, încheiate până-n gât.

Ochii lui verzi se făcură mari la un alt gând.

– Doamne sfinte, nu crezi că Jeremy a observat, nu-i așa, și de-asta a acceptat cu plăcere s-o escorteze?

Georgina izbucni în râs, încercă să-l lovească, dar nu prea reuși să ajungă la el peste movila burții.

– Ești imposibil, James. Ce-ai de tot pui pe seama flăcăului ăștia drăguț înclinații de-astea libidinoase? Are doar optsprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu.

Ridică sprânceană aurie, un obicei de-al lui pe care ea îl ura odată, dar acum era atât de duos cu ea.

– Drăguț? zise el. Fiu-meu? Și că are optsprezece ani, dar merge pe treizeci, bandit ce e!

Ea nu contesta că Jeremy arăta mai matur decât vârsta lui, căci moștenise înălțimea unchiului Tony, ceea ce îl făcea cu câțiva centimetri mai înalt decât tatăl lui, și lărgimea pieptului lui James, care îl făcea să arate destul de impresionant în comparație cu alți tineri de vârsta lui. Dar n-avea de gând să-i vorbească despre asta tatălui său, care se fălea destul cu flăcăul.

– Mă rog, nu trebuie să-ți faci griji pentru Jeremy și Amy. Întâmplător știu că au devenit cei mai buni prieteni. Să nu uităm însă că sunt de-o vârstă, cum bine știi. În câteva săptămâni are să facă și ea optsprezece ani. Mă surprinde doar că Charlotte n-a pus-o să aștepte cele câteva săptămâni înainte să-și facă debutul oficial în societate.

– Asta ar fi treaba lui Eddie. El e ușor de dus de nas când e vorba de fetele lui, dar, dacă ne gândim bine, nu de asta are nevoie Amy acum.

Georgina ridică și ea o sprânceană.

– Ai de gând să porți de grija și acestei nepoate?

– Vezi să nu! răspunse el pe unul dintre tonurile lui seci. Specialitatea mea sunt băieții, doar știi, și o să mă preocup prea mult de noul meu fiu ca să-mi fac griji și pentru mezina lui Eddie.

Georgina se îndoia de asta, fiindcă auzise cât de în serios luase creșterea lui Reggie, atât de mult că, atunci când considerase că nu petrece destul timp cu ea în zilele lui de piraterie, o răpise

și o luase cu el în largul mării timp de mai multe luni, ajungând astfel să fie renegat mai mulți ani de către frații lui. Dar Reggie era nepoata favorită, fiind mai mult o fiică pentru ei toți, așa că poate James și Anthony aveau s-o lase pe Amy în seama și grija propriului tată, căci Edward se descurcase foarte bine cu ceilalți patru copii ai lui... Nici vorbă.

– Acum, că te-ai răzgândit și nu mai vrei o fiică, ce faci dacă vom avea una?

El îi depuse un sărut în mijlocul pântecelui și rânji la ea, deși tonul lui era cât se poate de amuzant.

– Am să mă străduiesc să perseverez, George. Fii sigură de asta.

Ea petrecu mult timp în pat, în vreme ce el își dădu silința s-o facă pentru a doua oară la rând, ca ea să fie sigură de asta.

Capitolul 3

La doar o stradă spre nord de Berkeley Square, Amy Malory se pregătea, în sfârșit, de culcare. În oglinda de la măsuța ei de toaletă, unde stătea periindu-și părul lung și negru, o vedea pe mama ei, Charlotte, agitându-se prin încăpere, ajutând-o pe bătrâna Agnes să pună bine podoabele lui Amy, bombănind la adresa unui ciorap rupt, a unui pantof ros, a unor mănuși roz de seară pătate.

Ar fi vrut să discute cu tatăl ei și să-i ceară să aibă propria cameristă. Ambele ei surori mai mari, Clare și Diana, le avuseseră pe-ale lor și le luaseră cu ele când plecaseră de-acasă să trăiască cu noii lor soți. Dar Amy fusese silită mereu să împartă camerista cu altcineva, iar acum singura rămasă era bătrâna Agnes, pe care Charlotte o avea de când era mică. Amy voia pe cineva care să nu fie atât de bătoasă, care să nu stea cu gura pe ea și care să-i comande. Acum era momentul și... și lui Amy nu-i venea să creadă că se gândeste la fleacuri, după ce trăise cea mai trepidantă zi din viața ei.

De fapt, trăise o alta chiar mult mai palpitantă, o zi pe care n-avea s-o uite niciodată, o zi de care își tot amintise în aceste ultime șase luni de când se întâmplase. Era ziua în care îi cunoscuse pe frații Georginei Malory și luase decizia de bun augur, cam nerușinată, de-a se mărita cu unul dintre ei. Nu se răzgândise în lunile care urmaseră de-atunci.

Doar că nu-și dădea seama cum avea să-și atingă scopul, din moment ce bărbatul dorit se înapoiase în America, și ea nu-l mai revăzuse.

Pe lângă faptul că aștepta de-o viață șansa să intre în lumea adulților – iar debutul ei în societate fusese un succes răsunător –, ca o ironie, acea zi devenise cea mai specială pentru ea, fiindcă îi surprinsese pe mătușa George și pe unchiul James discutând sau, mai bine spus, certându-se în legătură cu scrisoarea care îi informa că toți cei cinci frați ai mătușii ei se întorceau în Anglia pentru nașterea primului ei copil.

O asemenea veste pusese cu adevărat cireașa pe tortul zilei lui Amy.

El se întorcea.

De data asta avea șansa să-l dea gata cu inteligența și farmecul ei, să-l facă s-o observe, căci prima dată cu siguranță n-o observase. Pesemne că nu-și amintea nici măcar că o întâlnise, dar ce motiv ar fi avut s-o facă? Ei îi mâncase pisica limba și fusese redusă la tăcere de simțămintele stârnite de el, așa că, mai mult ca sigur, nu fusese în cea mai mare vervă.

Adevărul era că Amy se maturizase cu ani în urmă atât fizic, cât și mental, așa că așteptarea aceasta de a fi luată în serios de către adulții din lumea ei stârnise frustrare pură în ea, iar răbdarea nu se număra printre virtuțile sale. Dacă voia, putea să fie destul de îndrăzneată și răutăcios de directă. Nu era cătuși de puțin timidă sau sfioasă, cum se presupunea că ar trebui să fie. Dar își proteja cel puțin familia, ținându-și firea nerușinat de îndrăzneată mai mult sau mai puțin pentru sine, pentru ca impertinența ei să nu-i dezamăgească.

Comportamentul neobrăzat era pe placul crailor din familie – și în familia Malory erau mulți de genul ăsta –, dar era cam nepotrivit pentru o femeie. Jeremy începuse să suspecteze asta, dar atunci ea devenise excesiv de afectuoasă, mai ales cu acest văr al ei, și, din moment ce ajunseseră prieteni atât de apropiați, ea nu-și mai ascunsese de el adevărata fire.

De data asta n-avea de gând să-și ascundă firea nici de fratele mătușii George. Dacă e vorba pe-așa, intenționa să fie cât mai îndrăzneată în ceea ce-l privea – dacă nu se trezea că amuțește din nou din pricina acelor sentimente tulburătoare –, având în vedere timpul avut la dispoziție. El nu se întorcea în Anglia ca să rămână, era doar în vizită, așa că ea nu prea avea când să-l ademenească; avea tare puțin timp, și din ce știa despre el, îi era necesar fiecare minut.

Documentarea despre viitorul ei soț – Amy era mai mult ca sigură că el avea să-i fie soț – fusese o simplă chestiune de împrietenire cu mătușa George, care era cu doar patru ani mai mare ca ea. Începuse prin a o vizita pe Georgina atunci când aceasta și unchiul James încă locuiau cu unchiul Tony în Piccadilly. Apoi, în momentul în care începuseră mobilarea noii lor case din Berkeley Square, Amy se oferise să ajute și cu asta. Și, la fiecare vizită, ea dirija subtil conversația către frații Georginei, astfel că Georgina vorbea despre ei fără ca Amy să fie nevoită să pună direct vreo întrebare.

Nu dorea să-și trădeze interesul personal, fiindcă nu voia să i se spună că este prea tânără pentru bărbatul pe care pusese ochii. Poate că fusese prea tânără atunci, dar acum nu mai era. Și Georgina, fiindcă le ducea dorul fraților ei, fusese încântată să vorbească despre ei, povestind întâmplări și farse din copilărie pe care toți i le făcuseră ei, precum și unele dintre aventurile și accidente în care fuseseră implicați până ajunseseră la maturitate.

Amy aflase că Boyd era mezinul, avea douăzeci și șapte de ani și era serios ca un om bătrân.

Drew, la douăzeci și opt, era năzdrăvanul nebunatic și fermecător al familiei. Thomas avea treizeci și doi de ani acum și era tolerant ca un sfânt. Nimic nu-l scotea din sărite, nici măcar unchiul James, care își dăduse toată silința. Warren, care tocmai împlinise treizeci și șase de ani, era arogant și cinic al familiei. Un cugetător, îl numea Georgina, precum și un nemernic în privința femeilor. Și Clinton, capul familiei Anderson, la patruzeci și unu de ani, era genul sever, care nu înghițea aiurelile, care semăna foarte mult cu Jason Malory, capul clanului Malory și al treilea marchiz de Haverston. De fapt, cei doi se înțeleseseră surprinzător de bine când se întâlniseră, având evident multe în comun, cu atâția frați mai mici de ținut pe calea cea dreaptă a vieții.

Amy fusese abătută o vreme după ce aflase toate acestea despre cei cinci chipeși Andersoni -, și erau cu toții excepționali la vedere, iar cu cel ales de ea se potrivea, la urma urmelor, cel mai puțin. Dar, de fapt, atunci încă nu-l alesese. Sentimentele pe care el i le stărnise îi dăduseră ghes, făcând-o să creadă fără tăgadă că el era pentru ea. Nu era ca și cum vreunul dintre ceilalți frați ar fi făcut-o să se simtă așa, sau oricare alt bărbat, de altfel. Nici chiar în seara respectivă, când tinerii eligibili din înalta societate îi cerșiseră atenția. Iar când le auzise pe mătușile George și Roslynn amintindu-și ce simțiseră la prima întâlnire cu soții lor, Amy știuse ce înseamnă toate acele sentimente.

Nu era scăpare din așa ceva, absolut deloc. Și ea era destul de optimistă și, cu siguranță, îndeajuns de încrezătoare, mai ales după succesul zdrobitor din acea seară, ca să simtă că nu va avea probleme... mă rog, doar vreo câteva... de fapt, o grămadă... dar avea să le depășească pe toate cât timp reușea să se apropie de el, iar acum urma să facă asta.

- Ei, haide, zise mama ei venind în spatele lui Amy să preia periatul părului. Pesemne că ești epuizată, și nu e de mirare. Cred că n-ai ratat nici un dans.

Zorii se iveau într-o oră, dar Amy nu era obosită. Încă era stăpânită prea tare de entuziasm ca să poată dormi. Dar Charlotte

ar fi stat și ar fi trântit ore întregi dacă i-ar fi mărturisit asta, așa că dădu din cap, dorindu-și să rămână un pic singură înainte să fie răpusă de epuizare.

- Știam c-o să aibă succes, pufni Agnes de lângă garderob, dând din cap în sus și-n jos. Știam c-o să-ți eclipseze fetele mai mari, Lotte. E bine că le-ai măritat înainte să iasă ea în lume. Nu ți-am spus eu?

Agnes nu făcea pe șefa doar cu Amy. Și Charlotte avea parte de asta, dar nu se plângea niciodată și nici nu se gândea s-o pună la punct pe servitoare. Pistruii i se estompaseră, era grăsuță ca un heruvim, iar degetele ei nu mai erau așa de agile, dar Agnes era acolo de atât de mult timp, că acum era ca un membru al familiei, și cu asta, basta.

Amy oftă în sine ea. Era cât se poate de bine să se gândească să o înlocuiască pe Agnes cu propria cameristă, dar știa că n-avea s-o facă niciodată, fiindcă ar fi rănit simțămintele dragii bătrânic.

Charlotte se încruntă puțin la comentariile lui Agnes și întâlni privirea lui Amy în oglindă. Încă era o femeie atrăgătoare la patruzeci și unu de ani, cu părul castaniu neatins de cenușiu, cu ochii căprui lăsați moștenire tuturor copiilor ei, cu excepția lui Amy care, la fel ca Anthony, Reggie și Jeremy, avea părul negru și ochii de un albastru cobalt cu o privire exotică ce le fusese transmisă de străbunica ei din partea lui Malory, care se zvonea că fusese țigancă.

Unchiul Jason îi spusese odată în taină că nu era un zvon, ci adevărul gol-goluț. Nu era sigură dacă el o tachinase sau nu.

- Cred că surorile tale ar fi fost un pic invidioase în seara asta, zise Charlotte. Mai ales Clare.

- Clare e prea fericită cu Walter al ei ca să-și aducă aminte că l-a luat doi ani ca să-l găsească.

Firea ei mofturoasă sau răbdarea, probabil, îi fusese răsplătită, fiindcă Walter era pe punctul de obține un titlu gras.

- De ce să fie invidioasă, de vreme ce ea are să fie ducesă, mamă? Charlotte zâmbi.

- Ai dreptate.

- Și, deși n-am văzut cu ochii mei - Amy încă era supărată că o făcuseră să aștepte până la aproape optsprezece ani, pe când Diane i se permisese să-și facă debutul la doar șaptesprezece și jumătate -, am auzit că și pe Diana au curtat-o tot așa de mulți tineri ca și pe mine. Doar că s-a întâmplat să se îndrăgostească de primul care i-a bătut după aceea la ușă.

- Perfect adevărat, oftă Charlotte. Asta îmi amintește că mâine, sau mai degrabă azi, vom fi mai mult ca sigur asaltate de toți tinerii aspiranți pe care i-ai dat gata la bal. Chiar trebuie să dormi puțin, altfel n-ai să rezști până la ora ceaiului.

Amy chicoti.

- O, am să rezist, mamă. Am de gând să mă bucur de fiecare minut al ritualului de curtare, exact până când bărbatul pe care îl vreau mă va lua pe sus.

- Cât de vulgar sună, zise Charlotte dezaprobată. Să te ia pe sus, zău așa. Începi să semeni cu flăcăul lui James.

- Ei, la naiba, așa crezi?

Mama ei râse.

- Gata, oprește-te. Și să nu te audă taică-tu imitându-l pe Jeremy, altfel se ia de frate-său, iar James Malory ia în nume de rău ridiculizarea, sugestiile sau sfaturile binevoitoare. Jur, și în ziua de azi mi-e greu să cred că sunt frați, atât de diferiți sunt.

- Tata nu seamănă cu nici unul dintre frații lui, dar eu, una, îl plac exact așa cum e.

- Sigur că-l plăci, indulgent cum e cu tine, replică Charlotte.

- Nu e mereu indulgent, sau ar fi trebuit să mă aștept...

Restul cuvintelor fură înăbușite când Charlotte se aplecă și o strânse tare în brațe.

- Asta a fost dorința mea, scumpo, și nu-mi purta pică fiindcă vreau să mai am un pic de autoritate asupra copilului meu. Toate ați crescut așa de repede. Tu ești ultima, dar după succesul de astă-seară știu că ai să fi „luată pe sus“ cât de curând de un tânăr destoinic. Îmi doresc asta, cum să nu, dar nu chiar așa de repede.

Mă tem că de tine are să-mi fie cel mai dor când vei pleca de-acasă ca să te măriți. Acum du-te și te culcă.

Sfârșitul brusc al confesiunii mamei sale o uimi pe Amy, până când își dădu seama că Charlotte era gata să izbucnească în lacrimi, de aceea se grăbise să iasă, trăgând-o pe Agnes după ea. Amy suspină, conștientă de sentimentele îngemănate de speranță și de teamă că vorbele mamei ei erau profetice. Charlotte avea să-i ducă ei dorul cel mai mult dacă scopul lui Amy urma să fie atins, din moment ce avea să se mute în America, punând un întreg ocean între ea și familia sa, ca să fie cu alesul ei. Până în acel moment nu-și dăduse seama că așa avea să fie.

Să le ia naiba de sentimente. De ce oare nu se abătuseră asupra unui englez, în schimb?

Capitolul 4

- De ce Judith? îl întrebă James pe fratele lui, referindu-se la numele dat celei mai noi nepoate a lui. De ce nu ceva melodios, ca Jacqueline?

Erau amândoi în odaia copilului, unde Anthony putea fi găsit de cele mai multe ori când era acasă.

În acea zi avusese el grijă de fiica lui, căci soția lui, Roslynn, se dusese s-o viziteze pe prietena ei, Lady Frances. Nettie, hoasca aia de scoțiancă, care devenise nedespărțită de Roslynn și care avea grijă după bunul plac de micuța Judith, părăsise odaia numai după ce fusese amenințată cu grave repercusiuni. Anthony trebuia să fie uneori mână de fier, altfel femeile din casă i s-ar fi suit în cap. James era înclinat să creadă că Roslynn o făcea oricum.

- Las-o baltă, răspunse Anthony la întrebarea lui James. De ce, ca să poți fi atât de pervers și s-o strigi Jack? De ce n-o botezi pe-a ta Jacqueline, când o să vină pe lume, și atunci o s-o strig eu Jack?

– În cazul ăsta, aş numi-o pur şi simplu Jack, de la bun început, ca să nu fie loc de-ntors.

Anthony pufni.

– Nu te gândi că George va fi încântată de asta.

James oftă, renunţând la idee înainte să prindă rădăcini.

– Nu mă gândesc.

– Sau fraţii ei, adăugă Anthony, ca să fie nesuferit.

– În cazul ăsta...

– Ai face-o, nu?

– Orice, ca să-i enervez pe mocofanii ăştia grosolani, răspunse James cu sinceritate absolută.

Anthony râse, ceea ce o sperie pe Judith, care se răsuci în indoitura braţului. Nu plânse, doar flutură frenetic din mâini. Tatăl ei apucă una, ca să ducă degeţelele la buze, înainte să ridice din nou privirea la James.

Cei doi fraţi erau la fel de diferiţi ca ziua şi noaptea. Anthony era puţin mai înalt şi mult mai zvelt, cu părul negru şi ochii albaştri, în timp ce James, ca şi ceilalţi doi fraţi, era voinic, blond şi cu ochi de o nuanţă plăcută de verde. În momentul de faţă, Judith semăna cu ambii părinţi. Urma să aibă superbul păr roşu-auriu al mamei sale, dar ochii ei erau deja de albastrul cobalt profund al tatălui ei.

– Cât crezi că vor sta yankeii de data asta? întrebă Anthony.

– Prea mult, veni răspunsul iritat al lui James.

– Nu mai mult de câteva săptămâni, cu siguranţă.

– Să sperăm că una.

Poate că Anthony îl necăjea acum pe James cu vizita iminentă a neamurilor nepoftite – ar fi fost ceva în neregulă cu el dacă n-ar fi făcut asta, din moment ce nimic nu le făcea o plăcere mai mare celor doi fraţi decât să se împungă reciproc, fără menajamente –, însă împotriva unui duşman comun el ar fi fost alături de fratele lui. Dar yankeii nu sosiseră încă...

Anthony încă rânjea când medită nonşalant:

– Presupun că o să vrea să rămână la tine, acum, că ai casa ta.

– Muşcă-ţi limba. Şi-aşa e destul de rău că trebuie să le dau drumul pe uşă. O s-ajung să crăp nişte ţeste dacă am să-i văd zi de zi. N-am să mă pot abţine.

– O, haide, zău, nu sunt toţi chiar atât de răi. Cu vreo doi dintre ei m-am înţeles extraordinar, şi tu la fel, ai face bine să recunoşti. Şi Jason s-a ataşat imediat de Clinton. Iar Jeremy şi Derek s-au distrat straşnic cu cei doi mai tineri.

James ridică dintr-o sprânceană, ceea ce promitea scandal dacă Anthony nu lăsa de-ndată baltă subiectul.

– Cu Warren s-a înţeles cineva?

– N-aş prea spune.

– Nici c-o să ne-mpăcăm vreodată.

Asta ar fi trebuit să pună capăt subiectului, dar Anthony nu era dispus să ia în seamă avertismentele subtile.

– Au făcut exact cum ai vrut, bătrâne, te-ai însurat cu sora lor mai mică – chiar au insistat s-o faci. Prin urmare, când ai de gând să-i ierţi pentru chelfăneala pe care ţi-au tras-o?

– Chelfăneala era de aşteptat. Dar Warren a sărit calul când mi-a implicat echipajul, şi ne-ar fi spânzurat pe mulţi dintre noi dacă era după el.

– O reacţie normală când ai de-a face cu mişei de piraţi, replică Anthony fără să se gândească.

James făcu un pas spre enervantul lui frate, dar apoi îşi aminti de copilul din braţele lui Anthony.

Rânjetul lui Anthony se lărgi când acesta sesiză enervarea lui James, dându-şi seama clar că trebuie să amâne orice împunsătură avea în gând. Dar Anthony încă nu avusese ultimul cuvânt.

– După cum am auzit, cei doi fraţi mai mici şi George i-au mulţumit lui Warren în numele tău că nu şi-a dus la capăt intenţia.

– N-are importanţă... dar noi doi suntem datori cu o vizită la gala lui Knighton, adăugă James cu subînţeles. Am putea să profităm de antrenament.

Anthony izbucni într-un hohot de râs.

Marius Maria

– Când ai chef de-o răfuială? Nu prea cred. O să mă limitez la partenerii de antrenament pe care mi-i asigură Knighton, mulțumesc.

– Dar cu ei n-ai parte de nici un fel de provocare, dragă băiete.

– Exact, iar nevesti-mii îi place fața mea așa cum e. N-ar fi prea bucuroasă dacă mi-ai muta nasul din loc cu ciocanele astea de le zici pumni. Și, pe lângă asta, n-aș vrea să scapi de toată ostilitatea asta înainte să vină yankeii. Abia aștept focurile de artificii, serios.

– N-o să fii bine-venit, zise James nesuferit.

– Mă primește George, replică Anthony încrezător. Ea mă place foarte mult.

– Te tolerează fiindcă ești fratele meu.

Atunci Anthony ridică o sprânceană.

– Și tu nu-i întorci favoarea cu frații ei?

– Am și făcut-o. Încă sunt în viață, nu?

Când James se întoarse acasă mai târziu în acea zi, fu surprins când Amy îi deschise ușa. N-o mai văzuse de la primul ei bal, din săptămâna precedentă – singurul la care el trebuia să participe, slavă Domnului –, dar Georgina îi spusese că Amy o vizitase cu doar câteva zile înainte. Și cum el nu ciocănisese, era evident că ea îl aștepta, o împrejurare îndeajuns de neobișnuită ca mintea lui să tragă un semnal de alarmă.

Dar fiindcă nu era el omul care să exagereze sau să tragă concluzii pripite, doar întrebă:

– Unde-i Henri? Sau azi e Artie de serviciu? N-am fost atent când am plecat.

Henri și Artie fuseseră membri ai echipajului său în zilele de piraterie. Dar cum cei doi erau cu el de atâta timp, îi considera mai mult membri ai familiei. Când decisese să vândă *Maiden Anne*, ei aleseră să se angajeze acasă la el, în loc să navigheze pe o corabie necunoscută. Nici că-ți puteai imagina doi majordomi

mai neverosimili, dar ei îndeplineau pe rând slujba și șocau toți vizitatorii cu manierele lor grosolane.

– Azi e schimbul lui Artie, răspunse Amy închizând ușa după el. Dar a plecat după doctor.

Ea îl văzu încordându-și spate pentru o clipă, înainte s-o ia la fugă spre scări, așa că strigă repede după el:

– E în salon.

El se opri brusc.

– În salon?

– Ia ceaiul, adăugă ea.

– Ia ceaiul! explodă el, făcând cale-ntoarsă, și se îndreptă într-acolo, oprindu-se în ușă când își zări soția înăuntru.

– Las-o naibii, George, ce drăcia dracului faci? Ar trebui să fii în pat.

– Nu vreau să stau în pat și îmi iau ceaiul, o auzi Amy pe Georgina răspunzând cu un calm vrednic de laudă.

Totuși răspunsul îl făcu pe James să se oprească brusc.

– Atunci nu vine copilul?

– Ba da, vine, dar iau și ceaiul. Nu vrei să bei și tu unul cu mine?

James rămase mut pentru o clipă, încercând să înțeleagă spusese ei.

– Las-o naibii, George, nu așa se face.

Și apoi intră în salon.

– Te duci în pat.

– La naiba, James, pune-mă jos imediat, auzi apoi Amy. Am să stau în pat cât de curând și o să urlu din toți rărunchii. O să-ți fac pe plac, dar numai când o să fiu gata. Acum pune-mă...

Se lăsă o tăcere grea. Ezitând să intervină, căci nu-l mai văzuse niciodată pe unchiul ei James reacționând așa, Amy găsi puterea să se îndrepte spre ușă. La timp, ca s-o vadă pe Georgina având o altă contracție și pe soțul ei destul de pierdut din această cauză. El se lăsă jos fără să-i dea drumul Georginei, pe care încă o ținea strâns, și era la fel de palid precum canapeaua de damasc adefiu pe care se așezase.

– Când au început durerile? izbuti el să întrebe când ea începu să respire normal din nou.

– De dimineată...

– De dimineată!

– Dacă ai de gând să întrebi de ce nu ți-am spus înainte să pleci, doar uită-te la tine și o să ai răspunsul. Acum pune-mă jos, James, ca să-mi termin ceaiul. Amy tocmai l-a turnat.

– Amy! urlă el într-o nouă direcție. De ce naiba îi cânti în strună nevستی-mii...

– Să nu îndrăznești să-ți verși nervii pe Amy, îl admonestă Georgina cu un pumn în umăr. Aveam de gând să fac ordine prin casă, dacă vrei să știi, dar ea m-a convins să beau un ceai în loc de asta. Dacă n-ai de gând să ni te alături, ia-ți ceva de băut, dar încetează să mai țipi la noi.

James îi dădu drumul atât cât să-și treacă o mână prin păr. Georgina profită de neglijența lui ca s-o șteargă din poala lui și să-și ia ceaiul ca și cum ar fi fost o zi oarecare, nu cea în care urma să nască.

După o clipă, el zise fără a se adresa cuiva anume:

– Îmi pare rău. N-a trebuit să trec prin așa ceva cu Jeremy. Cred că mai degrabă i-aș vrea pe jumătate crescuți și abia apoi să mi se spună că i-am procreat. Să dea naiba dacă nu prefer așa.

Lui Amy i se făcu milă de el și-i explică:

– Oricât de mult aș vrea să fiu alături de ea prin tot ce trece, știu că oricum cineva va face scandal în legătură cu asta – referitor la inocența mea, știi –, așa că am trimis după mama și după mătușa Roslynn, ca și după Reggie. Ele o să se asigure că are să facă ce trebuie.

Georgina se relaxă îndeajuns ca să adauge:

– Asta e, de fapt, partea ușoară, James. Practic, ți-aș sugera să-ți iei de băut și să te amețești înainte să înceapă ce este mai greu – sau s-o ștergi de-aici. Voi înțelege dacă preferi să aștepti la club.

– Te cred. Și știu că aș putea, dar am să fiu aici, în caz că ai nevoie de mine.

Amy presupusese că va spune asta. Pesemne că și Georgina, fiindcă aceasta zâmbi și se aplecă să-l sărute. Atunci se auzi din nou un ciocănit la ușă.

– Astea sunt trupele care încep să sosească, zise Amy.

– Uf! exclamă James cu o oarecare ușurare. Charlotte te va pune în pat, George, vei vedea.

– Charlotte a adus pe lume doi fii și trei fiice, James, așa că o să mă înțeleagă perfect – și dacă nu te oprești s-o ții una și bună cu patul, am să nasc chiar aici, în salon, să vezi tu dacă nu.

Amy părăsi încăperea cu zâmbetul pe buze. După spusele Georginei, unchiul James luase ușor toată perioada de sarcină, așadar cine ar fi crezut că avea să se piardă așa la sfârșit? Ar fi trebuit să trimită și după Anthony, dar oricum era de așteptat să vină cu Roslynn. El căzuse victimă glumelor pe care James le făcuse în ziua nașterii lui Judith, când Anthony fusese mai mult sau mai puțin năuc până se sfârșise totul. Trebuia să fie aici, ca să vadă cât de bine se ține fratele lui în aceleași împrejurări.

Dar când deschise ușa, pe verandă nu era nimeni din familia ei. Erau toți cei cinci frați ai Georginei, și, bineînțeles, Amy rămase din nou mută.

Capitolul 5

– A, salutare!

Drew Anderson fusese cel care ciocăniase, așa că acum stătea față-n față cu Amy, oferindu-i un zâmbet de-a dreptul orbitor.

– Amy, nu? Nu, stai, parcă era Lady Amy, căci tatăl tău este conte sau cam așa ceva. Derek zicea că bătrânul rege i-a acordat titlul cu ani în urmă pentru niște servicii pe care i le-a adus. Îmi amintesc corect?

Amy fu uimită că își amintea de ea și abia articulă:

– Consultantă financiară. Tata are noroc de bani.

Amy bănuia că moștenise și ea abilitatea tatălui său, de aceea nu făcea niciodată pariuri cu familia și cu prietenii, căci, cu instinctele ei, rareori pierdea.

– Ar fi bine să fim toți așa de norocoși, continuă Drew, și în timp ce ochii lui negri se mișcau lent în jos pe silueta ei și apoi înapoi, adăugă cu o oarecare încântare: Dar uită-te la tine, ce-ai mai crescut între timp și te-ai făcut tare frumoasă.

Ea nu râse și nici nu se tulbură la complimentul lui, cum ar fi făcut o altă fată de vârsta ei. La urma urmelor, el era fratele care avea câte o drăguță în fiecare port, și nu trebuia luat deloc în serios, ținând cont de spusele propriei surori. Dar acum tocmai o puna pe Amy în centrul atenției, și nu așa își imaginase ea următoarea lor întâlnire.

Îl ținui scurt cu privirea pe cel pe care și-l alesese de soț, dar nu văzu decât nerăbdare, care se confirmă când ea zise repede:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Drew, fii bun și amintește-ți că nu ești singur, așa că păstrează pețitul pentru atunci când vei fi.

– Bună idee, Drew, zise Boyd, apoi doar adăugă sec: Aș vrea s-o văd pe Georgie – dacă tot suntem aici.

Drew, fidel firii sale, nu se căi deloc. Amy însă se simți extrem de jenată acum că își amintea motivul vizitei și că ea stătea acolo, în calea lor. Și ce era și mai rău, iritarea față de fratele lui se transferase asupra ei, după cum arăta căutătura lui încruntată. Asta era atât de nedrept, că ea decise să nu mai vorbească de ironia sincronizării lor, despre faptul că n-aveau prea mult timp ca să-și viziteze sora, înainte ca ea să se scuze că trebuie să plece să nască.

Cu toată demnitatea de care era capabilă în atari împrejurări, Amy se trase deoparte și zise:

– Intrați, domnilor. Sunteți cât se poate de bine-veniți.

Cel puțin unul dintre membrii familiei.

Ei intrară, și pe lângă ea se înșiră un adevărat munte de bărbați. Doi dintre ei aveau doar puțin peste un metru optzeci, dar ceilalți trei depășeau această înălțime cu mai bine de zece

centimetri. Doi dintre ei aveau părul șaten-închis al Georginei, în timp ce ceilalți frați erau mai blonzi. Doi aveau ochii căprui-închis; doi aveau ochi de un verde atât de deschis, că aminteau de lămâile proaspăt culese. Doar Drew avea ochi așa de închiși la culoare, că erau negri. Și toți erau prea chipeși ca o tânără fată să poată să nu se piardă mult timp cu firea.

Odată intrați, Drew scoase exuberant cel mai bun răcnet al lui de căpitan:

– Georgie fată, unde ești?

În acel moment, un „Al dracului noroc” veni dinspre salonul din stânga lor, mârâit aproape de James, în timp ce Georgina strigă veselă:

– Aici, Drew... și poartă-te frumos, James.

Andersonii se îndreptară spre salon și spre sunetul vocii surorii lor. Amy, complet uitată pentru moment și bucuroasă de asta, se strecură în spatele lor și-și găsi un scaun de pe care să urmărească discret reuniunea ce începu cu râsete, îmbrățișări și sărutări – cel puțin între Andersoni. James se retrase și el din drum, ducându-se să stea lângă șemineu, cu brațele încrucișate și cu expresia din ce în ce mai întunecată. Dar, uimitor, tăcea, nefiind dispus să curme plăcerea evidentă a soției lui. Nici unul dintre frați nu-l salută. Câțiva îl priviră ca și cum ar fi dorit s-o facă, dar fuseseră descurajați de aparenta lui nemulțumire.

Amy o urmări îndeaproape pe Georgina. Conracțiunile ei apăreau și dispăreau, dar ea nu lăsa să se vadă nimic altceva decât o ușoară încordare și o scurtă pauză dacă vorbea. James nu observa, slavă Domnului, altfel ar fi dezlănțuit tot iadul. Nici frații nu observară, și era clar că Georgina asta voia, cel puțin deocamdată. Le dusesese prea mult dorul ca să-i părăsească după ce abia sosiseră.

Nici Amy nu putu să se abțină să-i privească pe frați luptându-se pentru atenția Georginei.

Lui Amy i se spusese că nu erau prea des toți cinci împreună în prezența Georginei, căci erau toți navigatori, toți căpitani ai

propriilor corăbii, în afară de Boyd, care încă nu era pregătit pentru responsabilitatea aceasta. O tachinau în mod rușinos cu privire la dimensiunile ei și la modul în care suna zilele acestea engleza ei, în timp ce ea le-o întorcea oarecum lui Warren și lui Boyd fiindcă nu se mai tunseseră de când îi văzuse ultima oară.

Și ei arătară, în felurite chipuri, cât de mult le pasă. Chiar taciturnului Warren îi fu surprinsă o privire tandră pe față la adresa surorii lui.

James îi întrerupse de două ori, rostind numele Georginei, sau cel puțin propria versiune a acestuia, și punând o mulțime de avertismente într-un singur cuvânt. Dar ea nu făcea decât să i-o rețeze de fiecare dată cu un „Nu încă, James“ și își continua discursul. Numai Thomas, fratele mijlociu, începu să se arate îngrijorat de comportamentul lui James. Ceilalți făceau tot posibilul ca să-l ignore pur și simplu.

Și apoi se auzi un alt ciocănit la ușa de la intrare, care garanta să pună capăt reuniunii. Cel puțin așa crezu James, căci păru brusc ușurat.

Nu și Georgina, care îi prinse privirea lui Amy ca să-i spună:

– Nu sunt gata încă, Amy. Te superi?

Aceste cuvinte ce păreau criptate îi făcură pe unii dintre frați să se încrunte, și intuitivul Thomas o întrebă pe sora lui:

– Pentru ce nu ești gata?

Georgina se eschivă și schimbă vorba. Dar Amy înțelesese perfect și-i zâmbi liniștitor Georginei, ceea ce însemna că avea să se străduiască. Trei dintre frați se uitară după ea când plecă, dar nu cel care i-ar fi plăcut ei ca măcar s-o remarce.

Nou-venitul se dovedi a fi Roslynn, și din moment ce Anthony fusese lângă ea când îi venise sorocul, o însoțise acum. Având în vedere cine era, Amy știa că n-avea sens să aducă vorba despre dorințele Georginei.

Trebuia totuși să încerce, șoptind:

– Tocmai au sosit frații mătușii George, dar ea nu vrea ca ei să știe că au început durerile. Așadar, dacă ați putea să vă abțineți să vorbiți despre asta până când ea...?

Roslynn dădu din cap, dar Anthony doar zâmbi, și oricine îl cunoștea pe Anthony Malory știa că n-avea să-și țină gura dacă ce avea el de spus provoca garantat un scandal la care putea să asiste relaxat și să se prăpădească de râs. Amy oftă și-i conduse oricum în salon, căci nu era ea în măsură să-și împiedice unchiul să intre în casă. Încercase, și fiorul pe care i-l transmise Georginei când intră din nou în odaie spunea multe.

Dar Georgina îl știa de-acum pe Anthony, la fel ca restul familiei, așa că nu fu surprinsă de primele cuvinte ieșite din gura lui:

– Așa deci, George, vrei să lansezi o nouă modă, ai? Nașterea cu toată familia în jur și nici mai mult, nici mai puțin decât în salon.

Georgina își săgetă cumnatul cu o privire plină de furie și apoi îi răspunse:

– N-am deloc de gând să fac asta, măgarule.

Ar fi fost în stare să explice remarca lui ca pe gluma unui nebun, și fu cât pe ce să încerce. Dar fratele ei, Thomas, era expert în cititul printre rânduri și se prinse imediat.

– De ce n-ai spus nimic, Georgie? întrebă el cu un reproș blând.

– Ce naiba se întâmplă aici? întrebă Warren fără să se adreseze cuiva anume.

– Nimic, încercă Georgina să insiste.

Dar Thomas era la fel de rău ca Anthony în felul său, și zise cu calm:

– Naște.

– Păi, sigur că...

– Chiar acum, Warren, clarifică Thomas, și i se adresă surorii lui: De ce nu ești în pat?

– Doamne sfinte, fu auzit James în acel moment oftând desul de tare. Primul lucru inteligent pe care l-am auzit vreodată la un Anderson.

Și apoi se întâmplă – toți frații ei începură s-o dojenească în același timp –, și Anthony făcu exact ce era de așteptat, asistând relaxat și prăpădindu-se de râs.

În cele din urmă, Georgina explodă:

– Fir-ar să fie, lăsați-mă odată să nasc în felul meu... și pune-mă jos, Warren!

Dar Warren, care o ridicase în brațe de pe canapea și se îndrepta deja spre ușă, nu era soțul ei care poate ar fi ținut cont de dorințele ei. El continuă să meargă fără să-i răspundă, și Georgina știu că era zadarnic să mai zică ceva.

James se năpusti imediat în urma lor, și Amy, conștientă de sentimentele lui anume față de acest Anderson, își imaginează cum ar fi să aibă loc pe scări o luptă cu odgonul. Sări de pe scaun să-l împiedice, zicând repede:

– Contează cum ajunge acolo, de vreme ce ajunge?

James abia îi aruncă o privire, dar explică:

– N-am de gând să-l opresc, fată dragă, dar el e singurul dintre frații lui în care nu poți să ai încredere că-i poartă de grijă odată ajuns acolo. Răspunsul lui la încăpățânarea lui George este să scoată cureaua.

Amy, redusă efectiv la tăcere, chiar și-ar fi dorit ca el să nu fi spus asta, și nu putea decât să speră că doar antipatia lui față de Warren îl împinsese să rostească acele cuvinte, mai degrabă decât adevărul. Omul credea că bătaia era răspunsul pentru strunirea încăpățânării? Păi, ea nu era încăpățânată, chiar nu era. Bătaie? Proastă, proastă inspirație să se oprească la acel frate. De ce nu la Drew, care observase că era destul de mare acum, și frumoasă pe deasupra? Ar fi putut să se împace cu ideea căte unei drăguțe în fiecare port. Dar asta, pe lângă faptul că deja știa că Warren Anderson nu-și trata femeile decât cu indiferență rece?

La etaj, James se opri în ușa dormitorului matrimonial, pe care Warren îl găsisese cu precizie, fără ajutorul Georginei, ca să-l privească pe acesta îndesând perne la spatele surorii sale și strângând ușor păturile în jurul ei. James chiar și-ar fi dorit ca Warren

să n-o iubească atât de mult, și ea pe el. Asta chiar îl ținea legat de mâini să nu îl trateze pe individul ăsta așa cum i-ar fi plăcut.

Și el auzi tonul firesc al lui Warren care în acel moment era de o tandrețe aspră:

– Nu te supăra, Georgie. Nu trebuie să întreții musafiri într-un moment ca ăsta.

Totuși Georgina încă era îndeajuns de îmbufnată ca să răspundă:

– Ce nu știți voi, neisprăviților, e că asta durează ore și ore până la final, și aș fi preferat să nu mi le petrec pe toate într-o odaie încinsă, cu aer închis – întâmplător e vară, dacă n-ați observat –, fără să fac altceva decât să simt durerea.

Warren se albi, fiindu-i reamintit atât de usturător ce avea să sufere ea în curând.

– Dacă ți se întâmplă ceva, îl omor.

Georgina luă asta cam la fel de serios cum lua și amenințările soțului ei la adresa lui, dar zise:

– Exact ce voiam să aud. Și tu ai să auzi în scurt timp cât de mult îți apreciez ajutorul, așa că ți-aș sugera să aștepti asta la bordul lui *Nereus*. Îți trimit eu vorbă când se termină.

– Rămân, veni răspunsul lui încăpățânat.

– Mi-aș dori să nu, insistă ea. Chiar n-am încredere să vă las pe tine și pe James în aceeași casă când nu pot să fiu de față, să vă despart.

– Rămân.

– Păi rămâi, atunci! răbufni ea pierzându-și cumpătul. Dar promite-mi că n-o să vă bateți, și vorbesc serios, Warren. Trebuie să-mi promiți. Nu pot să vă port de grijă într-un moment ca ăsta.

– Foarte bine, fu el de acord mai mult cu părere de rău.

– Și asta înseamnă că n-ai să reacționezi, cum ți-e obiceiul, la nimic din ce zice James la supărare. Azi n-are să fie în apele lui.

– La naiba, promit, mormăi Warren.

Numai atunci primi un zâmbet de la ea.

– Încearcă să nu te îngrijorezi. O să fiu foarte bine.

El dădu din cap și se îndreptă spre ușă, dar se opri puțin când îl văzu în sfârșit pe James. La rândul lui, James cugeta la uimitoarea permisiune pe care făgăduiala aceea tocmai i-o dăduse, dar își dădu seama că, din păcate, era puțin probabil să fie în stare să profite de ea. Al naibii noroc, că singura dată când putea să aibă parte de-o răzbunare plăcută împotriva tipului era acum, când probabil că nici nu avea să observe că Warren este prin preajmă.

Și chiar dacă avea în minte câteva remarci, nu putea să ajungă la vreo împunsătură, cu Georgina stând întinsă acolo și putând să audă tot. Așa că, spre propria uimire, zise:

– Nu credeam că o să am vreun motiv să-ți mulțumesc pentru ceva, Anderson, dar îți mulțumesc. De mine n-ar fi ascultat nici moartă.

Warren fu mai degrabă surprins că James zisese doar atât, așa că răspunse fără prea multă căldură:

– Ar fi trebuit să insiști.

– Da, mă rog, în privința asta noi doi nu semănăm, bătrâne. Eu nu mă cert cu o femeie gravidă, mai ales când e femeia mea gravidă. Ar fi putut să-mi ceară să dărâm casa asta cu mâinile goale, și eu aș fi făcut-o bucuros.

Warren zise dezaprobativ:

– Indulgența nu e mereu benefică.

Moment în care James chicoti.

– Vorbește pentru tine, yankeule. Mie mi se pare cât se poate de benefică.

Lui Warren i se urcă sângele în obraji înțelegând la ce se referea, și că James nu înțelesese înadins ce voise el să zică.

– Când e pentru afurisitul ei bine...

– O, las-o baltă, Anderson, i-o tăie James nerăbdător. Știu. Și n-ar mai fi rămas mult la parter, în ciuda propriei dorințe, te asigur. Oricât s-ar putea să nu-ți placă să recunoști, chiar îți port foarte bine de grijă soției mele. Acum șterge-o. Vreau câteva momente liniștite cu ea, cât încă se mai poate.

Conștient de promisiunea lui, Warren nu mai zise nimic și părăsi încăperea. James se trezi uitându-se la o soție care nu era chiar așa de mulțumită de el.

Ridică o sprânceană, întrebând inocent: *Marius Maria*

– Ce?

– Puteai să fii un pic mai amabil cu el, punctă ea.

– Am fost cât de al naibii de amabil am putut, George, de parcă nu știai asta până acum. Ce pot să fac pentru tine înainte să vină Charlotte și să mă dea afară în șuturi?

– Ai putea să vii să suferi cu mine sub păturile astea, zise ea iritată, dar adăugă cu o voce scăzută: Și să mă ții în brațe, James. Încep să fiu un pic speriată.

El făcu pe dată ce-i ceruse, ascunzându-și bine propriile temeri, ca s-o asigure:

– Știi că nu e nici o scofală povestea asta cu copilul.

– Ușor de zis, pufni ea.

– Tu ai o bună ascendență în ceea ce privește maternitatea, îi aminti el. Mama ta a făcut șase fără prea mare tâmbălău, și, Doamne sfinte, pesemne că toți au fost niște monstruleți când au venit pe lume, ca să ajungă la dimensiunile de acum – persoanele de față se exclud.

– Nu mă face să râd, James.

– Asta era ideea.

– Știu, dar în clipa asta e dureros.

– Georgie...

– Șșșșt, sunt bine. Încă nu e rău cu adevărat, și ai dreptate, am o ascendență robustă. Apoi oftă dramatic. Asta trebuie să suferim noi, femeile, pentru plăcerea noastră, deși aș vrea să văd măcar o dată un bărbat suferind așa pentru a lui.

– Mușcă-ți limba, George. Chiar vrei să fii martoră la dispariția rasei umane?

Ea chicoti – putea s-o facă acum, că era din nou temporar între contracții.

– O, nu știu. Am toată încrederea că tu ai putea să faci față. Nu se poate spune la fel despre ceilalți bărbați din familia ta. Și să nu vorbim despre bărbații dintr-a mea, deși se știe că Drew se pune pe răs când este doborât la pământ. El ar putea să suporte durerea destul de bine. Desigur, sunteți doar doi din atâtea de mulți, așa că înțelegi ce vreau să spun. Rasa va dispărea, cu siguranță, dacă lăsăm în seama voastră, a bărbaților, s-o perpetuați.

– N-ar trebuie să faci asta să sune atât de al naibii de infatuat, George, mormăi el.

– Hai să ne uităm imaginea de ansamblu a lucrurilor și la cum noi, femeile, chiar n-avem de ales în privința asta. La urma urmelor, n-o să ne vedeti pe noi responsabile de sfârșitul...

– Am înțeles, draga mea, i-o tăie el sec, apoi zise cu blândețe: Te simți mai bine?

– Da, zâmbi ea.

Marius Maria
Capitolul 6

Warren Anderson se plimba prin salon și se uita la ceasul de pe consola căminului rece. Era patru fără un sfert dimineața. Dacă Georgina nu rezolva odată problema, avea de gând să... nu știa ce. Să-i tragă una lui James Malory, probabil. Ideea asta merita – nu, n-ar fi putut. Blestemata aia de promisiune. Deși James nici n-ar fi observat în clipa aceea dacă l-ar fi pocnit.

Omul arăta chiar mai rău decât se simțea Warren, și el se simțea ca naiba.

Doamne, era bucuros că nu fusese acasă când născuse soția lui Clinton cei doi copii. În ambele ocazii fusese într-una din călătoriile lui în China, care puteau să dureze între doi și patru ani fără întreruperi, în funcție de starea de spirit a dictatorului militar care guverna. Dar linia Skylark n-avea să mai navigheze în China,

după ce puternicul lord Zhang Yat-sen nu onorase un pariu, și s-ar fi lăsat cu vărsare de sânge dacă îl mai vedea vreodată pe vreunul dintre Andersoni. Zhang încercase, cu siguranță, să le pună capăt zilelor în acea noapte în Canton, trimițându-și slujitorii letali după Warren și Clinton, care erau împreună la momentul respectiv, voindu-le capetele la fel de mult cum își voia prețioasa vază antică pe care Warren tocmai o câștigase de la el în acel funest joc de noroc. Dacă Warren n-ar fi fost atât de beat în noaptea respectivă, nu și-ar fi pus la bătaie corabia împotriva acelei neprețuite vase, dar o făcuse, și dacă o făcuse, la naiba, o păstrase.

Clinton fusese de aceeași părere, râvnind la vază chiar mai mult decât Warren. Dar posesia asupra acesteia, pe drept câștigată, le pusese capăt comerțului cu China. Pur și simplu nu nemulțumesti un om ca Zhang, care e puternic precum un Dumnezeu în micul lui regat, altfel nu trăiești să povestești despre asta. Zhang dovedise în noaptea respectivă că dacă ajungea să pună mâna pe ei, le-ar fi așezat căpățile pe o tupsie, dar mulțumită echipajelor lor fuseseră salvați la timp, iar oamenii lui Zhang dăduseră greș în atacul asupra docurilor.

Totuși, Warren n-avea să ducă dorul drumurilor în China, căci ajunsese să se plictisească de rutele astea comerciale lungi și să stea departe de casă atât de des. Poate că dacă ar fi fost mai mult acasă, Georgina nu s-ar fi dus să-și caute logodnicul dispărut în Anglia și n-ar fi ajuns să-l găsească în schimb pe James Malory.

Nici gândul la dușmanul lui de moarte de la o jumătate de lună depărtare nu-i distrase lui Warren prea mult mintea de la sora lui.

Patru dimineața.

Cât mai putea s-o țină așa? Cineva, fata asta, Amy, pesemne, zădărnice că durerile Georginei începuseră pe la zece, în dimineața precedentă, că nu se deranjase să-i spună soțului ei, căci nu voise să-l îngrijoreze, așa că acesta plecase de-acasă și nu aflase despre asta până nu se întorsese după-amiază, chiar înainte ca ei

să sosească. Optsprezece ore. Cum să dureze atâta? Trebuie că ceva nu era în ordine, deși medicul le tot dădea asigurări regulat că totul avansează normal.

Warren continuă să se plimbe. James Malory la fel. Din când în când, Warren ajungea în dreptul lui, căci James se plimba în direcția opusă. Atunci abia dacă se dădeau la o parte unul din calea celuilalt și continuau, fără să schimbe vreun cuvânt, abia observându-se unul pe altul.

Drew se plimba pe hol, căci el și Warren se călcau reciproc pe nervi, cum o făceau în mod frecvent. Clinton stătea așezat, dar degetele de la ambele mâini băteau constant darabana pe genunchi, pe brațe, pe lateralele scaunului. Nu fusese acasă la venirea pe lume a nici unuia dintre propriii copii, așa că asta era ceva nou și pentru el, dar se ținea mult mai bine decât ceilalți, cu excepția lui Thomas.

Boyd se întinsese pe canapea, dormind dus. Terminase singur o sticlă de coniac și fusese o băutură mai tare decât era el obișnuit. Warren o încercase și s-ar fi bucurat să se îmbete și el, dar lăsase paharul jos și uitase de el.

Thomas era la etaj, plimbându-se pe holul din fața odăii Georginei, așa că avea să fie primul care afla când se isprăvea. Warren încercase și el asta, dar la primul geamăt îngrozitor ieșit prin ușa Georginei, începuse să asude și să tremure, iar Thomas îl trimisese înapoi la parter.

Asta fusese cu cinci ore în urmă. Sora lui trecea printr-un adevărat infern, și asta din vina lui James Malory. Warren făcu un pas spre cumnatul lui, dar îl surprinse pe Anthony Malory uitându-se la el și observă aristocratica sprânceană neagră ridicată într-o înterogare amuzată. Promisiunea lui. Trebuia să-și amintească blestemata de promisiune.

Anthony se mutase toată noaptea, ba șezând pe un scaun, ba sprijinindu-se neglijent de peretele de lângă șemineu, și doar se uitase, sau așa părea. Ținea în mână un pahar de coniac pe care nu făcea nimic mai mult decât să-l miroasă ocazional, și din când

în când încerca să strecoare paharul în mâna lui James. Nu-i ieșea. James îi spusese clar mult mai devreme că nu voia nici o „blestemată“ de băutură, și nu se răzgândise.

Anthony încercase să-și atragă fratele în conversație, îl îmboldise, de fapt, cu genul de zeflemea la care Warren nu ar fi rezistat fără să se înfurie. James ignorase totul, deși murmurase pentru sine din când în când chestii de genul „Blestemat de iad fără sfârșit“ și „N-am să mă mai ating de ea“, și o dată „Doamne, te rog“, și o dată direct către Anthony: „Scoate-mă de-aici și împușcă-mă“.

Warren ar fi vrut s-o facă. Încă voia. Dar Anthony doar râse și-i zise fratelui său:

– Și eu m-am simțit la fel, bătrâne, dar ai să uiți toate astea, la fel și ea. Fii sigur.

Marius Maria

La scurt timp după ce Warren o duse pe Georgina în odaia ei veniseră alți trei membri ai familiei Malory. Fratele mai mare, Edward, venise împreună cu soția lui, Charlotte, care se duse direct sus și nu mai fusese văzută de-atunci. Și o altă nepoată, acea Regina Eden, sosise chiar în urma lor și se zăvorâse și ea la etaj, totuși cobora periodic pentru a-l asigura pe unchiul James că totul decurgea bine, că „George“ se descurca „grozav“, iar ultima dată când venise zisese în semn de tachinare:

– Dar nu vrei să știi ce crede despre tine în clipa asta.

Edward jucase cărți cu fiica sa o vreme, dar acum se preocupa cu un joc solitar, ignorând tensiunea din încăpere. Trecuse el însuși prin asta de prea multe ori ca așa ceva să-l mai scoată din sărite. Fiica, Amy, se ghemuise într-un fotoliu tapițat foarte mare și adormise rapid, cu bărbia în palmă. Se asigurase mai devreme că mâncarea e servită, și o altă gustare la miezul nopții, dar nimeni nu făcuse mai mult decât să ciugulească câte ceva, unii nici măcar atât.

Drăguță fată, Amy. Nu – frumoasă, de fapt. Mai devreme, de fiecare dată când se întâmplase să se uite la chipul ei, o surprinsese plecând ochii, de parcă îl urmărea. Păcat că era

o Malory – ce naiba era în capul lui? Era mult prea tânără pentru el. Era mai mult genul lui Drew, iar el ar fi fost bun pentru ea – dacă ar putea să treacă peste unchiul ei ca să ajungă la ea.

Patru și un sfert.

Oricât de mult iubea Warren copiii, n-avea de gând să mai treacă niciodată prin așa ceva. Nu că se gândise vreodată să se însoare, ca să-i aibă pe-ai lui. Femeile erau cele mai perfide creaturi de pe pământ. Nu erau de încredere. Nu puteai să le dai crezare. Dacă n-ar fi avut o nevoie pur elementară pentru compania câte uneia din când în când, n-ar mai fi avut niciodată nimic de-a face cu ele.

Sora lui era singura excepție, singura femeie de care îi păsa, și dacă se întâmpla ceva cu ea...

Un alt Malory apăruse târziu în acea seară, fiul lui James, Jeremy. Fusese încântat când aflase știrile, chiar jubilase, prea tânăr ca să știe ceva despre complicațiile care ar fi putut să apară, despre riscuri, că nu erau motive de fericire până când mama și copilul nu treceau teferi prin experiență. Dar aruncase o privire la chipul tras al tatălui său, fapt care îl dezmetici de îndată și plecă făgăduind:

– Trimit după Connie.

Nici că-l mai văzuse cineva de-atunci. Fără îndoială, salonul era un loc prea deprimant pentru un flăcău cu firea lui exuberantă.

Warren nu se agită auzind numele „Connie“, care nu aparținea unei femei, ci unui bărbat care, din câte auzise, era cel mai bun prieten al lui James Malory – și tot fost pirat. Îl întâlnise pe Conrad Sharpe acasă la Anthony în noaptea în care se presupunea că el și James lăsaseră diferendele deoparte de dragul Georginei.

Drăcia dracului, cum ar fi zis cumnatul lui.

Patru și jumătate.

Atunci veni din nou Regina, cu Drew și Thomas pe urme – fusese prea dornică să ajungă la unchiul ei ca să se oprească și să le

spună ceva. Dar zâmbetul care se ivi când se uită la James le spunea tuturor tot ce se rugaseră să audă. Porniră uralele, trezind-o pe Amy și agitându-l chiar și pe Boyd din amorțeala lui de om beat. Dar James își ținu respirația, tăcut, având nevoie de mai mult decât de zâmbetul acela frumos, având nevoie să audă cuvinte.

Regina, înțelegând perfect, se duse direct la James, îl îmbrățișă și zise:

– Ai o fiică, iar mama ei e bine – sunt bine amândouă.

Apoi țipă când el îi răspunse la îmbrățișare, prea strâns din pricina ușurării pe care o resimțea.

Îi dădu drumul râzând și se uită în jur, până îl localizează pe Anthony.

– Unde e blestemata aia de băutură?

Încă era în mână la Anthony care i-o întinse. James o luă și o bău, așezând paharul deoparte, pe consola căminului, apoi îl trase pe Anthony spre el ca să-l îmbrățișeze. Anthony cel puțin putea să facă față la asta, deși doar cu greu.

În cele din urmă gemu.

– Doamne sfinte, James, apoi se înmuie. Mă rog, scoate-ți asta din cap înainte s-o vizitezi pe George, zise el sec. Și nu plânge, pentru numele lui Dumnezeu. Eu am plâns, dar nu e nevoie să ne facem amândoi de râs.

James râse doar din nou și-l bătu pe spate pe fratele lui. Era atât de fericit, că pe Warren îl durea să-l privească.

Warren nu-l văzuse niciodată așa pe omul acesta, nu se gândise niciodată, refuzase s-o facă. Dar în acele câteva momente, în timp ce împărtășeau aceeași ușurare, fiindcă o femeie era bine, nu mai era pic de animozitate între ei.

Când James se întoarse și-l observă, Warren zise, referindu-se la prezenta obsesie a lui James pentru îmbrățișări:

– Nici să nu te gândești.

Dar zâmbea în timp ce rosti asta, zâmbea încă de când zâmbetul Reginei comunicase că mama și copilul erau bine. James îi zâmbi și el și pași înainte să-i strângă mâna.

Felicitările continuară, și mult mai multe îmbrățișări și bătăi pe spate. James încercă în cele din urmă să se smulgă și să se ducă sus să-și vadă soția, dar Regina îl asigură că nu este nici o grabă, că Georgina adormise imediat ce travaliul se sfârșise, iar Charlotte și medicul vedeau de copil.

Apăru în cele din urmă Roslynn, obosită, dar zâmbind, ducându-se direct în brațele soțului ei și zicându-i cumnatului:

– Este tare frumoasă, James, o Malory fără îndoială. Poți să fii sigur că ea n-o să semene cu Tony.

Jumătate din încăpere înțelese cel puțin că noua Malory era blondă.

James își venise în fire de-acum și replică:

– Păcat. Abia așteptam s-o necăjesc pe George cu asta.

– Și să-i mai dai un motiv să nu mă primească în casa ei? mor-măi Anthony.

– N-are nevoie să-i dau eu vreun motiv, băiete dragă. Te descurci destul de bine și singur.

– Se încinge atmosfera, Ros, se plânse Anthony soției lui bune din fire. Cred că e timpul să mergem acasă.

Dar chiar atunci sosi Charlotte, ținând un ghemotoc înfășat cu care traversă încăperea ca să-l pună în brațele lui James. Se lăsă tăcerea, dar James nu sesiză, cu siguranță, căci el își privea pentru prima dată fiica.

Și nu se mai văzuse o asemenea privire pe fața unui bărbat, sau, mă rog, cei mai mulți dintre bărbații din încăpere nu mai văzuseră niciodată. O privire atât de plină de dragoste le era necunoscută.

Copila era înrudită îndeaproape cu fiecare persoană din încăpere, și toți se adunară în jurul ei, tatăl mândru fiind cât se poate de dispus să o împartă cu ei în acea clipă.

Anthony, care își aminti o conversație pe care o avusese recent cu fratele lui, îl întrebă în cele din urmă pe James:

– Și ce nume, rogu-te să ne spui, ai de gând să-i dai acestei mici nestemate?

Credea că așa avea să-l oblige pe James să renunțe la una dintre amenințările lui cele mai îndărătnice, dar James se uită la el pentru o clipă, apoi spre Andersonii din încăpere și zise răspicat:

– Jack.

Firesc, numeroase proteste se înălțară de îndată, unele pline de indignare. Dar James le înfruntă pe toate, rămânând ferm, și în cele din urmă zise:

– Vă rog frumos să vă amintiți a cui fiică e și cine are dreptul să-i dea numele.

Asta, desigur, calmă spiritele. Cea mai tânără Malory, cu toate că era fată, avea să se numească Jack Malory, deși înregistrarea ei de la botez avea să rețină numele Jacqueline – cât timp unchii ei Anderson nu participau la eveniment – și doar tatăl ei avea s-o strige cu drag Jack –, dacă mama ei n-avea nimic de spus în legătură cu asta.

Maximus

Capitolul 7

Anna

– Unde-ai dispărut aseară, Jeremy?

Amy puse întrebarea când vărul ei i se alătură la micul dejun. Se servea micul dejun în ciuda faptului că era două după-amiaza, fiindcă nimeni nu se deranjase să se trezească mai devreme, și așa ceruse Amy când, în cele din urmă, se dăduse ea însăși jos din pat.

– Nu credeam să te revăd aici așa de curând, remarcă Jeremy evitându-i întrebarea.

– De fapt, nici n-am plecat, zise ea începând să-i toarne cafea într-o ceașcă, dar se opri să întrebe: Preferi ceai?

– Orice ai acolo e bine. N-am preferințe. Dar ce vrei să spui, că n-ai plecat? Vrei să spui că n-ai ajuns în pat încă?

Din moment ce purta altă rochie față de cea cu care o văzuse cu o seară înainte, de data aceasta din organza de culoarea pier-sicii, și arăta proaspătă ca fructul de aceeași culoare, confuzia lui era de înțeles.

– I-am promis mătușii George că voi sta să am grijă de casă până se reface ea. Menajera voastră a plecat acum o lună, iar cea care a înlocuit-o nu s-a descurcat și a plecat săptămâna trecută, așa că trebuia să se ocupe cineva de treburi. Sau ai de gând să te oferi tu voluntar?

El pufni.

– Vezi să nu. Dar nu ești un pic cam tânără...

– Când majoritatea fetelor de vârsta mea sunt aruncate pe piața măritişului pe deplin instruite ca să-și gestioneze propriile gospodării, crezi că eu, singura dintre toate, nu mă descurc cu asta?

Cum ochii ei, de aceeași culoare cu ai lui, se apropiară de el, Jeremy roși.

– N-am spus asta.

– Bine-ai făcut, replică ea. Altfel te-aș fi urecheat.

El îi oferi unul dintre cele mai captivante zâmbete ale lui, ca să-i domolească firea aprigă de care el avea atât de rar parte. Era o Malory, la urma urmelor, și mai mult de jumătate dintre cei din familia Malory erau cunoscuți pentru firile lor teribile. Doar fiindcă tatăl ei era o excepție de la regulă nu însemna că era și ea. Pe de altă parte, el afla tot timpul lucruri noi despre Amy, căci îi devenise unul dintre prietenii cei mai apropiați.

Jeremy zise acum, prefăcându-se surprins:

– Dacă te muți aici... Doamne sfinte, toți afurisiții ăia de filfizoni care ți-au bătut la ușă în ultima săptămână o să înceapă să se arate pe-aici, nu?

– Nu și dacă-ți ții gura și nu spui nimănui unde sunt.

Acum el fu surprins.

– Ești dispusă să renunți la roadele succesului tău?

– Pe legea mea, da. Abia așteptam să fiu tratată ca un adult, Jeremy. N-am avut obișnuitele așteptări care urmează unui

debut în societate. Poate că surorile mele au făcut creștături în grindă pentru fiecare oaspete care s-a arătat, dar eu nu sunt interesată deloc...

– De ce nu? întrebă el, prea nerăbdător pentru a aștepta ca ea să termine. Nu vrei să te măriți?

– Ba cum să nu, chiar foarte mult.

– Aha, zise el decidând că acum îi știa punctul nevralgic. Doar că încă n-ai întâlnit junele potrivit. Aștepți până îl întâlnești.

– De fapt... așa e, minți Amy, nevoind să dezvăluie încă cine era alesul ei, nici chiar lui.

– De-asta te-ai oferit s-o ajuți pe George, ca să poți să te arunczi?

– Întâmplător, îmi place foarte mult mama ta vitregă, Jeremy. M-aș fi oferit s-o ajut chiar dacă aș fi avut zeci de alte treburi pe care mi-ar fi plăcut să le fac. Doctorul zice că trebuie să stea în pat cel puțin o săptămână. Iar în clipa asta eu sunt singura din familie fără alte treburi, așa că pare logic...

– Nu e nevoie să intri atât în detalii, zise el, simțindu-se stânjenit fiindcă părea că-i rănise sentimentele. Am priceput.

Apoi zâmbi din nou ca să îmbuneze răspunsul țâfnos.

– O să fie plăcut să te am sub papuc.

Ea arcui o sprânceană neagră, amintindu-i de tatăl și de unchiul lui, care foloseau la perfecție afectarea respectivă.

– Serios că o să fie plăcut? Chiar și dacă n-am să te las să eviți întrebările când încerci s-o faci?

– Ai observat, nu?

– N-avea cum să-mi scape, zise ea sec.

El râse.

– Așadar, care era întrebarea?

– Unde-ai dispărut. Noi am crezut că poate te-ai dus la Haveraton să-l iei pe Connie.

– L-am trimis pe Artie, deși, dacă mă gândesc bine, era nevoie de ceva noroc ca bătrânul lup de mare să găsească drumul pe uocat spre casa lui Connie. Dacă se rătăcește la țară, are să fie

numai vina lui George. Dacă ar fi așteptat măcar până săptămâna viitoare ca să nască, cum era vorba, Connie ar fi fost aici. Plănuia să se-ntoarcă la Londra pentru naștere.

– Dar ce face la țară?

– S-a dus să vadă dacă poate să salveze ceva din fărâma de proprietate pe care o are lângă Haverston. A fost atâția ani departe de ea, și își imagina că probabil a fost năpădită de buruieni și a căzut în paragină. Sigur, acum are destui bani și timp ca s-o repună pe picioare, fiindcă n-are să mai plece nici el pe mare.

– Ai să duci dorul la asta, Jeremy, să pleci pe mare cu tatăl tău?

– La ce să duc dorul? N-am fost niciodată destul de mult pe *Maiden Anne* ca să mă obișnuiesc cu asta. Am fost rănit în prima bătălie pe mare, iar tata și Connie au plecat spre Indiile de Vest. Pe lângă asta, mă distrez mult prea tare zilele astea ca să duc dorul la ceva, adăugă el cu un incontestabil chicotit răutăcios.

– Prea multă distracție, nu mă îndoiesc, având în vedere cât de des te dau afară de la școală.

– La naiba, acum n-ai de gând să începi și tu ca George, nu? Mi-ajunge cât îmi împuie ea urechile cu muștrările ei, și asta nu-i nimic în comparație cu ce-mi fac Connie și tata. Ai zice că nu-și aduc aminte cum e să ai optsprezece ani.

Ea zâmbi la tonul lui nemulțumit.

– Sunt sigură că tatăl tău își amintește, din moment ce în jurul vârstei asteia te-a conceput pe tine, deși n-a aflat decât peste ani. Și am auzit că se spune despre el că era pe cale să devină cel mai faimos crai din Londra, care obișnuia să aibă o altă fată dimineața, la prânz și seara, și asta zilnic. Asta e genul de distracție de care vorbești?

– Las-o încolo, Amy, zise el repede. N-ar trebui să vorbești despre chestii de genul asta – și unde naiba ai auzit tu despre asta?

Ea râse, fiindcă, de fapt, el roșise.

– De la Reggie, desigur. Știi cum îi place să se laude cu cei doi unchi favoriți ai ei. Bineînțeles, unchiul Jason și tata n-au avut

aventuri așa mari cu care să se laude, deși despre unchiul Jason știi vreo două chestii pe care nu le mai știe nimeni.

– Și care sunt alea?

– Nu pot să spun.

– Zău, Amy, știi că o să le scot de la tine până la urmă, așa că ai face bine să te spovedești.

– Nu și de data asta. Am promis.

– Ei, asta-i bună! pufni el. Uite, eu îți povestesc despre toate secretele mele...

Fu întrerupt de sunetul disprețuitor scos de ea.

– Nu-mi spui nici măcar jumătate dintre ele. Dar ai reușit din nou să nu spui de ce-ai plecat aseară. Nu crezi că tatălui tău i-ar fi plăcut să fii de față într-un asemenea moment? A fost cam depășit numeric, știi.

– Era Tony acolo, spuse Jeremy zeflemitor. Și am auzit că taică-tu poate să dea abil cu pumnul dacă e nevoie.

– Poate? zise ea surprinsă. Unde ai auzit tu asta?

– Nu contează, replică el, răzbunându-se pe ea fiindcă păstra secretul despre Jason. Și uiți că tata s-a luptat deja cu frații lui George, el singur, nici mai mult, nici mai puțin, și ar fi câștigat bătăia aia dacă ei s-ar fi bătut corect, în loc să sară toți pe el.

– De ce vorbim despre bătaie? Nu la asta m-am referit când am zis că a fost depășit numeric.

– Fiindcă îl cunosc. Era nerăbdător să pocnească pe cineva, iar eu am fost mereu un țap ispășitor la îndemână. N-am vrut să iau asupra mea îngrijorarea lui când eram al naibii de bucuros pentru el. Așa că am plecat.

– De fapt, s-a ținut foarte bine, zise ea. Deși a fost cât pe ce.

– Nici nu știi cât de aproape a fost. Nu l-am mai văzut arătând așa de când se pregătea să-i ia gâtul lui Nicholas Eden.

Amy nu auzise niciodată întreaga povestea, doar fragmente din ea.

– Chiar erau așa dușmani de moarte?

Jeremy zâmbi.

- Nu. Tata a vrut doar să-l tăvălească un pic. Dar Nicholas a reușit între timp să se însoare cu verișoara noastră. Nu cred că tata îl va ierta vreodată pentru asta.

Cum Amy fusese martoră la o serie de ciocniri verbale între James și soțul lui Reggie, înclina să fie de acord. Desigur, în clipa aceea James avea cu cine să dea bătălii verbale - toți cei cinci frați ai Georginei.

Gândindu-se la acei frați, Amy își aminti cum îl urmărise pe Warren cu o seară în urmă, fără ca el să știe. Fusese o plăcere pentru ea, deși și-ar fi dorit ca împrejurările să fie diferite, fiindcă el fusese la fel de tulburat ca James. Evident, Warren își iubea sora foarte mult, așa că, în ciuda tuturor aparențelor, era capabil de acea emoție tandră.

- Deranjez?

Amy tresări, recunoscând acum vocea joasă, iar el stătea acolo, în picioare, în pragul ușii, un metru nouăzeci de frumusețe care îți taie răsuflarea. Inima ei începu să bată cu un ritm nou. Limba nu i se mișcă.

Răspunse Jeremy, foarte vesel.

- Deloc, yankeule. Eu tocmai plecam.

Manus

Capitolul 8

Manus

Jeremy nu glumea în legătură cu plecarea. Îndesă doi cârnați într-o chiflă, apoi se năpusti afară din casă. Warren se uită după el. Amy se uită la Warren, năucită de faptul scandalos că rămăseseră brusc, pe neașteptate, singuri.

Dar nu complet singuri, fu nevoită să-i reamintească inimii ei care o luase la trap. Nu, în casă erau servitori.

Henri tocmai îl lăsase pe Warren să intre, așa că era undeva pe-aproape. Totuși, în clipa aceea erau singuri, iar ei nu-i venea să creadă că Jeremy o părăsise așa.

Desigur, Jeremy n-ar fi făcut asta dacă ar fi fost vorba de altcineva. Dar ea și Warren erau cumva înrudiți. Mătușa ei prin alianță era sora lui. De aceea lui Jeremy nu i se părea în neregulă să i lase fără companie. Dar nu era mai puțin adevărat că Jeremy nu știa ce simțea ea pentru Warren.

Ochii lui se întoarseră la ea, lăsând-o fără vlagă cu franchețea lor. Făcea gropițe, dar ea n-avea de unde să știe - nu-l văzuse niciodată zâmbind. Avea nasul drept, cu pomeți uscățivi; maxilarul denota încăpățănare. Ochii lui aveau poate culoarea primăverii și a verii, dar, cu înfățișarea lui aspră, păreau reci. Părul auriu-închis fusese un ghem nestăpănit de bucle elegante, dar acum era mult prea lung, deși ea presupunea că lungimea ajută cumva la îmblânzirea buclelor.

Avea trup subțire, cam la fel ca unchiul Tony, deși nu-l puteai numi în nici un caz slăbănog. Era mai înalt decât Anthony, cu umeri puțin mai largi și brațe viguroase. Picioarele lungi stăteau ușor depărtate - ea remarcase că toți frații Anderson stăteau așa, de parcă încercau să-ți mențină echilibrul pe puntea unei corăbii. Și unchiul James încă mai stătea așa câteodată.

Warren era îmbrăcat lejer, într-o haină neagră cu pantaloni cenușii, fără vestă și cu o cămașă albă simplă, fără lavalieră - alt aspect pe care ea remarcase că îl aveau în comun frații era că nici unul nu purta lavalieră. Nu arăta ca scos din cutie, dar părea foarte robust și potrivit pentru un căpitan maritim american, credea ea.

Ar fi trebuit să spună ceva, dar nu putea să gândească deloc când el o privea atât de atent. Ironia făcea că ea sperase exact la o astfel de oportunitate. Se gândise la atât de multe lucruri pe care ar fi putut să i le spună, subtilități care l-ar fi făcut să înțeleagă afecțiunea pe care i-o purta. Acum nu-și amintea nici unul.

- Micul dejun, izbucni ea brusc. Vrei ceva?

- La ora asta?

El și frații lui plecaseră după cinci dimineța. Ea auzise că stăteau la hotelul Albany în Piccadilly, care nu era departe, totuși

probabil că se făcuse aproape șase când el se duse în cele din urmă la culcare. Având în vedere că asta se întâmplase cu vreo opt ore în urmă, tonul lui peiorativ era deplasat. Dar, sigur, ăsta era Warren, cinicul, misoginul, cel care-i ura pe englezi, cel care-i ura pe cei din familia Malory și fratele cu cea mai nărăvită fire.

N-avea să se înțeleagă niciodată cu el dacă nu ținea întotdeauna cont de asta și nu ignora insulta ocazională și felul lui distant de a fi.

Amy se ridică de la masă.

– Presupun că ai venit s-o vezi pe George.

– La naiba, acum și-a făcut toată familia să-i zică așa? Întrebă el.

De data asta ea ignoră tonul, dar tot zise:

– Îmi pare rău. Când unchiul James a prezentat-o ca George, ea nu l-a corectat. După o vreme, am aflat că nu ăsta era numele ei adevărat, și de-atunci...

Ridică din umeri, pentru a sugera că acum devenise un obicei.

– Dar nici tu nu-i zici Georgina, nu?

El păru enervat de această reamintire. Sau poate așa arăta când era stingherit.

Era și cazul să fie stingherit. „Georgie“ nu era mai feminin decât „George“. Dar ea nu intenționase să-l facă să se jeneze. Drape, nu progrese deloc bine.

Din prudentă, avea să evite numele la care obiectase el, așa că zise:

– Mătușa și unchiul încă dorm. S-au trezit mai devreme, când Jack a cerut prima ei alăptare, dar după asta s-au culcat la loc.

– Te rog să nu-i spui nepoatei mele pe numele ăsta regretabil.

Asta era și mai rău decât un ton morocănos. Asta era de-a dreptul furie, și era destul de intimidant să se confrunte direct, personal cu nemulțumirea lui Warren, și în prezența lui, mai ales după remarcă unchiului ei din ziua precedentă despre cureaua lui. Fără să-și dea seama, ochii îi căzură pe curea. Era lată și făcută din piele groasă. Își imagină că ar durea ca naiba s-o simți...

– La ce Dumnezeu te holbezi?

Fața ei se coloră intens. Se gândi să se târască sub masă, ca să se ascundă. În schimb, spuse adevărul.

– La curea. Chiar ai folosit-o ca să strunești încăpățânarea aurorii tale?

Încruntare lui se adânci.

– Văd că unchi-tu plimbă vorba.

Amy își luă inima-n dinți și insistă, întrebând din nou:

– Ai folosit-o?

– Asta nu e treaba ta, micuțo, puse el punct cu asprime.

Ea oftă. N-ar fi trebuit să vorbească niciodată despre asta, dar era evident că el își pusese în gând să fie nesuferit indiferent ce zicea ea.

Deocamdată, ea alese să schimbe subiectul.

– Văd că ai ceva cu numele. La fel ca unchiul Tony – de fapt, ca toți unchii mei. A început cu numele verișoarei Regina. Cei mai mulți din familie o strigă Reggie, dar unchiul James a trebuit să fie special, așa că îi zice Regan. Acum nu mai au nimic împotriva cu privire la asta, dar înainte îi scotea din minți pe frații lui ori de câte ori James folosea numele ăsta. Uimitor că ai asta în comun cu unchii mei.

Giumbușlucul îi reuși. Și expresia lui de dezgust, fiindcă era comparat, nu contează în ce fel, cu cei din familia Malory, era destul de amuzată. Ea nu râdea, nici măcar nu zâmbea. Oferi în schimb un semn de pace.

– Dacă te consolează, sora ta a făcut o criză de dimineață, când a auzit de isprava unchiului James. A zis că are să-și boteze copila Jacqueline, Jackie măcar, și el n-ar decât să crape dacă nu-i place.

– Ar trebui să crape...

– Nu fi rău, Warren... e-n regulă dacă-ți zic așa?

– Nu, nu e, răspunse el înțepat, posibil doar fiindcă ea avusese îndrăzneala să-l dojenească, iar lui nu-i plăcea asta absolut deloc. Fați să-mi zici domnule Anderson sau căpitane Anderson.

– Nu prea cred. E prea formal, iar noi doi n-o să fim formali. Așa că o să trebuiască să mă gândesc să-ți zic altcumva, dacă „Warren“ nu vrei.

La final, îi zâmbi copilărește și trecu pe lângă el, conștientă că tocmai îi închisese gura, șocându-l. Nefericitul credea că putea să facă „formală“ relația lor – nu că aveau una deocamdată, dar urmau să aibă. Trebuia ca pur și simplu să-i arate că se înșela.

Se opri după câteva trepte pe scări, se întoarse și văzu că el se dăduse înapoi spre ușă ca să o poată privi în continuare. Ea fu îndeajuns de iritată ca să zică:

– Poți să te duci sus, s-o vezi pe Jack în odaia copilului, dacă vrei. Altfel, poți să te distrezi singur până se trezește George.

Nu așteptă să vadă ce zice, așa că îi auzi răspunsul morocănos înciudat când era aproape în capul scărilor.

– Aș vrea să văd copilul.

– Atunci vino încoace și te duc eu la ea.

Îl așteptă s-o ajungă din urmă. Apoi dădu să se întoarcă, dar mâna de pe brațul ei o opri și o făcu să suspine ușor. El nu auzi asta, căci deja începuse să întrebe:

– Ce e cu tine aici, de fapt?

– O ajut pe sora ta până spune doctorul că e refăcută îndeajuns ca să se întoarcă la îndatoririle ei.

– De ce faci asta?

– Întâmplător, îmi place sora ta. Am devenit prietene bune. Acum, că știi asta, nu ți-e rușine pentru modul jalnic în care te-ai purtat cu mine?

– Nu, zise el, dar gura îi trădă o ușoară îmblânzire, iar ochii lui părură ceva mai calzi, deși adăugă: Și ești al naibii de impertinentă pentru o fată de vârsta ta.

– Doamne sfinte, nu zâmbi! zise ea prefăcându-se alarmată. S-ar putea să ți se vadă gropițele.

El răsă atunci. Păru surprins de asta, fiindcă se întrerupse brusc și chiar roși. Amy se întoarse ca să nu-l mai stânjenească și-l conduse într-o odaie slab luminată.

Adorabila nou-venită în familie dormea dusă. Stătea pe burtă, cu fața întoarsă într-o parte și cu pumnul micuț aproape de gură. Cele câteva smocuri de păr erau de un blond-deschis. Ar fi fost interesant de știut dacă ochii aveau să devină în final căprui sau verzi, dar pentru moment erau albaștri de bebeluș.

Warren veni în liniște alături de Amy și privi în jos la copil. Să-l aibă numai pentru ea – Jack nu-i dădea atenție – îi dădu idei. Având în vedere dimensiunile familiilor lor și faptul că Warren n-avea să stea prea mult în Anglia, era conștientă că asta putea să fie probabil singura dată în care putea să fie vreodată așa, singură cu el. Această certitudine adăugă un fel de disperare la sentimentele cu care nu prea știa cum să se descurce.

Când se uită într-o parte și văzu din nou tandrețea pe care el o rezerva pentru atât de puțină lume, îl întrebă:

– Îți plac copiii?

– Foarte mult, zise el fără să se uite la ea și probabil fără să aibă vreo intenție s-o facă, fiindcă adăugă: Nu te dezamăgesc și nu-ți frâng inima... până când cresc.

Ea nu știa dacă se referea la sora lui sau la femeia pe care o iubitise odată, sau la amândouă, așa că nu zise nimic, ci doar se bucură să stea acolo cu el. El și Drew semănau destul de mult, în ciuda diferenței de opt ani dintre ei, dar personalitățile lor erau complet opuse. Unul dintre scopurile lui Amy era să spargă cochilia rece care învelea inima lui Warren, ca să vadă dacă nu era îngropat acolo un pic din farmecul cuceritor al lui Drew. Tot astfel spera să găsească și bărbatul tandru, cel care ținea atât de mult la unica lui soră și se îndrăgostea chiar acum de copila Georginei.

Dar ea știa câte ceva despre el, știa că fusese rănit. Inima îi fusese călcată în picioare. Asta îl făcuse rece, cinic și suspicios. Cum urma să repare ea toate astea, nu știa, dar avea de gând să-i sădească dorința de a da încă o șansă iubirii.

Dintr-odată se trezi spunând în cea mai catifelată șoaptă:

– Te vreau, Warren Anderson.

Îi captă, cu siguranță, atenția, și înainte să moară literalmente de jenă – Amy era îndrăzneată, dar de obicei nu atât de îndrăzneată – rectifică:

– Lasă-mă să lămuresc asta. Mai întâi vreau să mă căsătoresc cu tine, apoi mi-ar plăcea orice ar veni după asta.

El nu zise nimic la început. Chiar îl șocase de data asta. Dar apoi cinismul îi reveni cu toată forța.

– Păcat, zise. Prima idee era interesantă, a doua deloc. N-am nici o dorință să mă însor vreodată.

– Știu.

Ea oftă. Cu siguranță, franchețea n-avea succes azi.

– Dar sper să te răzgândești.

– Serios? Și cum ai de gând să faci asta, micuțo?

– Făcându-te să nu mă mai vezi ca pe o fetiță. Nu sunt micuță, să știi. Sunt destul de mare ca să mă mărit și să-mi întemeiez o familie a mea.

– Și cât de bătrână ești?

– Optsprezece ani.

Era doar o mică minciună nevinovată, căci aniversarea zilei ei de naștere era în mai puțin de două săptămâni.

– Vai de mine, ce vârstă venerabilă, zise el cu batjocură nimicitoare. Când o să fii mai mare, o să afli că femeile atât de îndrăznețe nu sunt tratate prea mult timp ca doamne. Sau asta sperii? Nu ești deloc genul meu, dar am fost plecat o lună pe mare, așa că în clipa asta nu sunt prea mofturos. Du-mă în patul tău.

Încerca s-o șocheze și el. Din fericire, ea știa asta, așa că nu se simți ofensată, șocată și nici chiar intimidată de subiect. Și, fiindcă tot venise vorba...

– Te duc, de cum ne logodim.

– Tachinatul proverbial.

Pufni, ceea ce sugera că el ar fi trebuit să știe mai bine, apoi surâse batjocoritor.

– Vă învață devreme așa ceva pe voi, fetele, în țara asta, nu-i așa?

– Nu era tachinat, răspunse Amy încet. Era o promisiune.

– Atunci dă-mi o mostră din ce ai promis.

Mâna îi alunecă în jurul gâtului ei și o trase spre el. N-o mai ținea în nici un alt fel. Nu era nevoie. Ea îi dorea sărutul cu mult mai mult decât voia el să-i dea o lecție – și era sigură că asta avea să încerce el să facă –, așa că-și încolăci brațele în jurul gâtului lui ca să-l țină strâns. Și când gurile lor se întâlniră și se contopiră, fu exact la ce se așteptase ea, un sărut menit s-o șocheze, profund erotic și extrem de senzual.

Dar ea avea o surpriză pentru Warren. Era destul de familiarizată cu sărutatul, căci, fără știrea familiei, exersase considerabil în ultimii ani. Nu fusese cu totul exclusă de la petreceri și distracții; doar că se dusese ca un copil, până în momentul debutului ei în societate, ori de câte ori erau primiți și alți copii. Era considerată o experiență, la urma urmelor, o șansă pentru copiii mai mari să vadă cu ochii lor cum era de așteptat să se comporte când aveau să fie adulți. Și erau mereu acolo fete și băieți de vârsta ei, și, din când în când, un băiat îi cădea cu tronc și ajungea cu el în vreun colț retras sau în grădină, într-un loc și mai retras. Un anume băiat, cu un an mai mic decât Amy, fusese mult mai experimentat decât toți ceilalți la un loc. Dar era adevărat că el învățase de la o femeie mai în vârstă, care încercase să-l seducă, sau așa se lăuda el.

Dar acesta o pregătise, cu siguranță, pentru ce avea Warren în minte, deși nu și pentru cum o făcea el să se simtă. În privința asta nu exista pur și simplu nici o comparație. Știa deja că-l dorește pe Warren, că el era bărbatul, alesul, cu care voia să facă dragoste. Dar să poată să-și apese intim trupul de al lui, să-i guste sărutul – ei bine, se lăsă un pic dusă de val. Nu putea să se abțină. Visase la asta, își dorise asta atât de tare, voise ca el să o dorească, iar acum părea că el putea să...

Când limba lui îi pătrunse în gură, a ei era acolo s-o întâmpine, s-o dezmierde la rândul ei, s-o împingă pentru a face propria explorare. Se lipi chiar mai strâns, cu un geamăt, și crezu că moare de plăcere când brațele lui se strânsă în jurul ei ca să le

apropie și mai tare trupurile. La început simți uimirea lui, apoi acceptarea a ceea ce-i oferea ea, apoi, în cele din urmă, deși nu atât de curând, înțelegerea a ceea ce făcea, ceea ce îl determină să se oprească brusc.

– Iisuse, zise el și o împinse deoparte, până ajunse la o lungime de braț distanță.

Respirația îi era la fel de grea ca a ei, și acum nu mai era nici urmă de răceală în ochii lui. Erau calzi, ea spera că de dorință, dar nu putea să fie sigură, fiindcă expresia lui dădea de înțeles că nu era tocmai mulțumit de ea sau de el însuși pentru ce făceau, și supărarea lui se ivi numaidecât.

– Unde ai învățat să săruți așa? o întrebă Warren cu asprime.

– Am exersat.

– Ce altceva ai mai exersat?

Tonul lui era destul de insinuant ca s-o facă să se indigneze puțin.

– Nu ce te gândești tu, replică. Aș pocni pe oricine dacă încearcă altceva decât sărutul.

– Nu ți-aș recomanda să încerci asta cu mine, o avertiză el, deși mai puțin sever acum, că o parte din calm îi revenise.

– Nu cred că aș face-o, zise ea amintindu-și de cureaua lui lată.

– Nu că aș vrea să fac altceva cu tine, adăugă el repede, în caz că ea avea altă impresie. De fapt, te avertizez acum să te ții departe de mine.

– De ce?

Lui nu-i scăpă dezamăgirea ei, care îl făcu să zică repede:

– Las-o naibii, ești încă un copil!

Atunci ea miji ochii. Reușise până la urmă s-o înfurie îndeajuns cât să-l întrebe deschis:

– Obișnuiești să săruți copii cum ai făcut-o cu mine?

Roșeața care-i apărură clar pe linia părului era vizibilă chiar în odaia slab luminată a copilului. Amy nu rămase să se bucure de asta. Se întoarse și, cu extraordinară demnitate, ieși din încăpere.

– Am înțeles că te-ai împrietenit cu fetișcana aia, Amy? întrebă Warren nonșalant.

Georgina nu observă ușoara îmbujorare care apărură odată cu remarcă lui Warren. O avea pe Jacqueline în poală, așa că era de înțeles că nu-i arunca fratelui ei mai mult decât o scurtă privire ocazională.

– A fost mai mult invers, de fapt, răspunse Georgina. Eu sunt intrusul aici, îți amintești? Dar de ce întrebă?

– Am fost surprins s-o găsesc iar aici.

– Nu ți-a spus că stă cu mine până când doctorul și James decid că pot să mă întorc la treburile mele?

– Cum te simți, apropo?

Ea râse.

– Cum naiba crezi că mă simt? Ca și cum tocmai am născut.

– Haide, Georgie, nu începe să vorbești ca ei doar fiindcă trebuie să trăiești cu ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Warren, trebuie să iau aminte la fiecare cuvânt pe care-l spun când ești tu prin preajmă? Nu poți să fii pur și simplu mulțumit că sunt fericită, că am o fiică frumoasă și sănătoasă, că sunt destul de norocoasă să-mi iubesc soțul? Atâtea femei nu sunt la fel de norocoase, știi bine. Se mărită ca să-și mulțumească familiile, dar nu familiile ajung să fie nefericite.

El înțelese destul de bine la ce se referea, doar că nu vedea cum un bărbat ca James Malory putea s-o facă fericită.

Nu-l suferea nici ca om, nici bizarul lui simț al umorului. Nici nu putea să-și dea seama ce văzuse Georgina la el. Malory nu era destul de bun pentru ea, fără doar și poate. Dar cât timp o făcea fericită – și nu era nici o îndoială văzând-o cum arăta – Warren avea să mențină pacea. Cu toate astea, la primul mic semn

de neînțelegere între ei, Warren avea să fie încântat să-i despartă, ca să poată să-și ia sora înapoi în America, unde îi era locul.

– Iartă-mă, zise Warren, fiindcă nu voise s-o supere.

Și din moment ce părea prudent să aducă în discuție un subiect despre care ea era dispusă să vorbească, aminti din nou de Amy.

– Nu cumva fata este un pic prea tânără ca să-ți preia responsabilitățile?

De data asta, ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Cred că glumești. Ai și uitat că eu aveam doar doisprezece ani când am preluat frâiele gospodăriei noastre?

Uitase, dar insistă:

– Erai matură pentru doisprezece ani.

Ea pufni, fiindcă era încăpățânat ca de obicei.

– Și Amy e foarte matură pentru cei șaptesprezece, ceea ce...

– Șaptesprezece?

– Mă rog, n-ai de ce să te alarmezi, răspunse ea, încrunându-se la reacția lui ciudată. O să facă optsprezece cam într-o săptămână. Tocmai și-a făcut debutul în societate, care, de altfel, a fost un succes răsunător. Apoi râse. Trebuia să fi văzut ce arțăgos a fost James, fiindcă el nu observase până în acea noapte că ea crescuse.

– De ce trebuia să observe el? Nu e fiica lui, ceea ce nu înseamnă că n-ar fi putut să fie.

Georgina ridică o sprânceană la el, un alt blestemat de obicei pe care Warren observase că-l căpătase de la soțul ei.

– Vrei să spui că e prea bătrân pentru mine? întrebă ea cu oarecare amuzament, diferit de data asta. Te asigur că nu e.

Warren făcuse din nou referire la vârsta tragediei a lui Amy, dar bănuia că ar fi fost mai bine să se oprească înainte ca Georgina să înceapă să se mire de asta.

– Doar făceam o remarcă.

Rămaseră tăcuți pentru o clipă, în timp ce ea o așeză cu grijă pe Jacqueline pe pat, lângă ea. El era fascinat, uitându-se la degetele

el care rătăceau cu delicatețea unui fulg peste fața și brațele copilei, ca și cum nu se mai sătura s-o atingă.

Ea oftă înainte să zică:

– Cred că o să se mărite în curând.

– Copila? întrebă el neîncrezător.

Georgina chicoti.

– Nu, prostuțule, de Amy vorbesc. O să-mi fie dor de ea dacă ne mută la țară, la fel ca surorile ei după ce s-au măritat.

– Dacă nu vrei să fii singură, ai putea să vii acasă, sugeră el.

Ea ridică privirea surprinsă.

– Acasă am fost mai des singură decât am fost aici vreodată, Warren. Sau uiți din nou că tu și frații noștri rareori erați acasă?

– Dar asta s-a schimbat acum, că am renunțat la comerțul cu China.

– Dar nici unul dintre voi nu stă vreodată acasă prea mult între curse, indiferent spre ce port vă îndreptați. Până și Boyd navighează cu corabia lui, chiar dacă nu e căpitan încă. În plus, nu-mi fac griji că o să fiu singură. Asta n-o să se întâmple niciodată, din moment ce în fiecare zi soțul meu petrece mai mult timp cu mine decât fără mine.

Privirea lui dezgustată era elocventă cu privire la sentimentele pe care le nutrea, totuși zise:

– Fiindcă n-are nici măcar o responsabilitate, nici o slujbă decentă, nici...

– Ajunge, Warren. Ai de gând să-l condamni fiindcă e bogat și n-are nevoie să muncească? Fiindcă blamezi exact condiția pe care fiecare american se străduiește s-o atingă și pe care strămoșii noștri au făcut-o posibilă. Dă-i drumul. Te provoc.

El se încruntă la ea.

– Nu asta am vrut să spun, las-o-ncolo. Eu am câștigat mai mulți bani decât îmi trebuie, dar nu mă vezi stând acasă și nefăcând nimic cu viața mea, nu?

– Și James la fel. A administrat o plantație prosperă din Indiile de Vest până să se întoarcă în Anglia. Înainte de asta, a fost căpitan pe propria corabie...

– Vrei să spui că pirateria era muncă grea?

– N-a piratat mereu, zise ea repede. Și n-o să discutăm despre zilele sălbatice când nu-l cunoșteam și nici măcar nu putem începe să ghicim ce l-a motivat. Pentru numele lui Dumnezeu, tu ți-ai pariat corabia, care era mândria și bucuria ta, pe o blestemată de vază, și aproape ai fost omorât pentru ea când dictatorul militar chinez a vrut-o înapoi!

– O vază al naibii de prețioasă!

– A fost la fel de nebunesc precum...

– N-a fost nici pe departe la fel de nebunesc precum...

Amândoi se opriră, dându-și seama în același timp ce făceau – probabil fiindcă Jacqueline începuse să plângă din cauza gălăgiei. Roșiră amândoi jenați și ziseră „Iartă-mă“ într-un glas.

James, care urca scările din cauza zgomotului, ajunsese la timp ca să audă scuzele și își expuse răspicat propriile simțăminte în legătură cu disputa lor gălăgioasă.

– Mai fă-o tu să ridice vocea, yankeule, și șterg afurisita de podea cu tine...

– Nu e nevoie să intrăm în detalii, James, îl întrerupse Georgina repede. Abia dacă ne-am lăsat un pic duși de val. Doar că Warren nu este încă obișnuit să îl înfrunt. N-am mai făcut asta până acum, înțelegi.

Un alt obicei prost pe care-l învățase de la Malory, dar Warren nu zise nimic de data asta. Și cum n-avea intenția să ajungă iar la bătaie cu cumnatul lui – cel puțin nu înainte să facă față abilităților pugilistice ale lui James, situație la care intenționa să lucreze cât timp era la Londra –, se cuvenea să susțină varianta Georginei.

– Are dreptate, Malory, și deja mi-am cerut scuze. N-o să se mai repete.

Una din sprâncenele lui James se ridică în modul acela detestabil al lui care exprima clar că nu crede o iotă. Dar Warren respiră ușurat să constate că nu face nimic mai mult decât să se întindă spre pat și s-o ridice pe fiica lui.

– Vino încoace, Jack, găsim noi undeva liniște și pace, zise James ieșind din încăpere.

Georgina așteptă până se închise ușa în urma soțului ei înainte să-i spună printre dinți fratelui ei:

– Nici un afurisit de cuvânt despre numele pe care i l-a dat, m-ai auzit?

– N-aveam de gând să vorbesc despre asta, dar din moment ce ai început tu, întâmplător știu că nici ție nu-ți place numele pe care i l-a dat fiicei tale.

– Nu, dar știu să mă descurc cu asta și cu umorul lui diabolic.

– Cum?

– Ignorând. Ar trebui să încerci și tu, Warren, remarcă ea sec. Un pic de răbdare ar face minuni pentru firea ta.

– Te prostesti și tu ca el.

– Ar fi încântat să audă asta.

Încruntarea lui deveni cu totul serioasă.

– Spune-mi, Georgie. Măcar știi de ce e mereu așa afurisit de provocator și... pervers?

– Da, dar n-am să încerc să-ți explic împrejurările din trecut care l-au făcut așa cum e, cum n-am să încerc să-i explic lui ce te-a făcut pe tine așa de dur și temperamental. De ce nu-l întrebi pe el, dacă chiar vrei să știi?

– Așa o să fac, mormăi el.

– Bun, și apropo, ca să reiau de unde rămăseserăm când am fost... distrași... James nu doar că nu trândăvește, cum ai presupus tu. Acum, că s-a întors definitiv în Anglia, a renunțat la administratorii proprietăților lui și își vede de ele singur. Se implică și în multe investiții pe care le-a făcut pentru el fratele lui, Edward, de-a lungul anilor. Chiar caută să cumpere o flotă comercială.

– De ce? întrebă Warren cu groază marcată de scepticism.

– A, nu știi, zâmbi ea. Probabil ca să-i concureze pe cumnații lui. Probabil fiindcă e ceva în care aș putea să mă implic eu, în calitate de consilier. Desigur, dacă cineva l-ar ruga să se implice în schimb în linia maritimă Skylark...

Warren se încruntă acum destul de serios, nefiind sigur dacă ea îl tachina sau chiar voia ca soțul ei să se implice în Skylark. Dar găsi îngrozitoare ideea de a aduce un englez, orice englez, în afacerea de familie, darămite pe unul pe care nu putea să-l sufere.

– Ideea asta ar fi fost demnă de luat în seamă dacă te-ai fi măritat cu cineva din America, nu la un blestemat de ocean depărtare.

Ea nu se supără de data asta, ci doar zise:

– Iar am ajuns la asta?

Apoi scoase un oftat.

– S-a întâmplat, Warren. Te rog să te obișnuiești cu asta.

El se ridică de pe scaunul pe care-l ocupase în ultima oră și se duse să se uite pe fereastră. Cu spatele la ea, zise:

– Mă crezi sau nu, de fapt încerc, Georgie. Dacă n-ar fi atât de-al naibii de enervant... și cred că de-asta sunt supărat acum, că am să fiu acasă mai des, iar tu n-o să fii acolo sau undeva în apropiere.

– Of, Warren, eu te iubesc cu toată firea ta imposibilă, răspunse ea cu voce tândră. Dar nu ți-a trecut încă prin cap că tu și ceilalți o să veniți aici frecvent acum, când Clinton și-a reluat comerțul cu Anglia? E cât se poate de probabil să ne vedem la fel de des ca înainte, sau chiar mai des.

Dar ca s-o vadă, trebuia să se certe cu James Malory. Nu era același lucru.

– Cum merge, apropo? întrebă ea ca să schimbe subiectul.

Warren ridică din umeri, nu prea entuziasmat de noua afacere.

– Clinton și ceilalți s-au împrăștiat de dimineață ca să caute un spațiu potrivit pentru un birou. Ar fi trebuit să caut și eu, dar voiam să am șansa să te văd mai întâi singur, înainte să apărem toți diseară.

– Vrei să spui că Skylark o să aibă birou la Londra? întrebă ea emoționată.

El se întoarse și văzu că ea arăta la fel de încântată după cum amaseră cuvintele ei.

– Drew a venit cu ideea. Cât timp o să facem din nou afaceri cu englezii, am putea la fel de bine să profităm și să punem toată flota Skylark pe ruta asta nouă.

– Și pentru asta, desigur că trebuie să aveți un birou, fu ea de acord. Dar cine o să-l administreze?

– Eu, zise el, luând decizia chiar în acea clipă, fără să fie sigur de ce. Cel puțin până o să putem să aducem pe cineva din America, rectifică.

– Ai putea să angajezi un englez...

– E o companie americană...

– Cu un birou la Londra...

El începu să râdă. O luau de la capăt. Zâmbi și ea, la fel de conștientă de asta. Apoi se auzi o bătaie în ușă, și Regina Eden vârî capul înăuntru.

– Deci, te-ai făcut bine, mătușă George, zise Regina. Am adus numele alea pe care ți le-am promis. N-am avut deloc șansa să le intervievez personal pe femeile astea, fiindcă Meg a mea a insistat că doar ea o să aibă grijă de Thomas. Dar astea două au fost ambele călduros recomandate la momentul respectiv, deși nu pot să garantez că încă sunt disponibile.

– O să-i dau numele lui James, răspunse Georgina, părând că știe exact despre ce vorbea Regina. Este foarte hotărât să țină chiar el toate interviurile. „Doar ce-i mai bun pentru Jack a mea”, cum zice, de parcă eu n-aș putea să-mi dau seama ce-i mai bun.

– Un proaspăt tătic tipic, dar chiar crezi că ar trebui să-l lași pe el să țină interviurile? O să ajungă să alunge toate doicile, și pe urmă ce te faci?

Reggie făcu o pauză, abia atunci observându-l pe Warren lângă fereastră.

– O, scuze. Amy nu mi-a zis că ai deja un vizitator.

-Nu-i nimic, Lady Eden, zise Warren înaintând. Mă așteaptă afacerile, așa că tocmai plecam. Se aplecă deasupra patului să-și sărute sora de rămas-bun, spunându-i: Ne vedem diseară... George.

Manius Capitolul 10 *Man*

-Am auzit bine? întrebă Regina după ce ușa se închise în urma lui Warren.

Georgina zâmbi, puțin surprinsă și ea de faptul că fratele ei se răzgândise.

-Cred că a fost felul lui de a-mi spune că o să mai încerce o dată.

-Ce?

-Să se împace cu James.

Regina pufni.

-Asta n-o să se întâmple niciodată. Fratele ăsta al tău e prea irascibil ca să aprecieze nuanțele atât de subtile ale umorului unchiului James.

-Subtile?

-Bine, atât de subtile nu le descrie exact, admise Regina.

-Aruncarea cu pietre e mult mai corect.

Regina chicoti.

-Nu e chiar atât de rău.

-Cu cei pe care-i iubește, nu. Noi ne alegem cu vânătaii doar din când în când. Pe cei pe care nu-i place îi strivește. Pe cei pe care chiar se supără îi îngroapă. Am fost de față, așa că vorbesc din experiență. Și, indiferent ce face, Warren reușește să-l énerveze pe James.

-Toată ostilitatea aia trebuie să fie de vină. O emană, indiscutabil. Jur că de fiecare dată când l-am văzut, m-am așteptat la o

explozie de proastă dispoziție. Acum a fost prima excepție. Cât timp este aici, chiar ar trebui să-l ții cât poți departe de unchiul James.

-Am sperat că legăturile de familie ar putea să-i sporească un pic toleranța lui Warren, dar probabil că ai dreptate. Georgina oftă. Să știi că nu numai James scoate ce-i mai rău din Warren. A fost supărat pe viață acum ceva timp și nu face diferența când e să se descarce. Pe Drew se descarcă cel mai adesea. În cele câteva zile cât am fost eu acasă, au ajuns de mai multe ori la lovituri fizice, înainte ca James să vină... să mă compromită.

-Ca să se însoare cu tine, îi aminti Regina cu un zâmbet. Dacă nu ți-ar fi pătat reputația, frații tăi n-ar fi insistat niciodată.

-Păi, asta este altceva. Warren este supărat pe mine fiindcă vreau să rămân măritată cu James, deși la început el a fost cel care m-a măritat cu el. Și își amestecă în asta amărăciunea de mai înainte.

Georgina oftă din nou.

-Știu că îmi vrea binele... în felul lui. Doar că a devenit obsedat să mă protejeze acum, când nu mai am nevoie de protecție.

-Se pare că simte nevoia să aibă grijă de propria familie, sugeră Regina. Unii bărbați nu sunt fericiți dacă nu se simt utili.

-Mi-ar plăcea să fie o opțiune, dar Warren a fost rănit prea tare ca să mai aibă vreodată încredere în vreo altă femeie. Zice că n-o să se însoare niciodată.

-Nu zic toți așa? Dar „niciodată“ e un cuvânt care în timp își schimbă deseori înțelesul. Uită-te la unchiul James. Și el a jurat că n-o să-și întemeieze niciodată o familie, dar când colo, ce să vezi?...

Georgina râse.

-Nu prea i-aș compara pe cei doi. Unchiul tău, după cum chiar tu ai spus, era dezgust de căsătorie din cauza tuturor nevestelor necredincioase - nevestele altor bărbați - care au ajuns în patul lui, ca un crai ce era pe-atunci. Fratele meu, pe de altă parte, s-a îndrăgostit și a cerut-o pe doamnă în căsătorie. O chema Marianne. Era incredibil de frumoasă, cel puțin eu așa credeam. Probabil și Warren la fel. Acele cinci luni în care a curtat-o au

reprezentat una dintre cele mai lungi perioade petrecute de el vreodată acasă de când a devenit căpitan pe propria corabie. Și a fost o plăcere să-l avem acasă.

– Pe morocănosul ăsta?

– Tocmai asta e, Reggie, Warren n-a fost mereu ca acum. Era la fel de fermecător și de amuzant ca fratele meu Drew. Totuși, ține cont că era iute la mânie – așa a fost mereu. Dar n-o arăta prea des, și cu siguranță nu era ca acum. Apoi, ar fi răs cu tine o jumătate de oră după ce ți-ar fi împuiat capul cu ceva. N-avea resentimente, nu ținea supărare... Nu ți-am mai spus asta?

– Nu mie.

Georgina se încruntă.

– Lui Amy trebuie că i-am spus. James cu siguranță nu vrea să audă nimic din ce are de-a face cu Warren. Numele lui adevărat...

– George! o întrerupse Regina cu nerăbdare. Te îndepărtezi de la subiect. Presupun că Warren și Marianne nu s-au căsătorit.

– Poți fi sigură, zise Georgina cu amărăciune. Aranjamentele de nuntă erau încheiate, mai erau doar câteva zile până la nuntă, și atunci... Marianne a anulat-o. I-a spus lui Warren că nu poate să se mărite cu el, că a decis să accepte în schimb o altă ofertă, deși pretindea că pe el îl iubea. O, a împachetat totul frumos sub pretextul că voia un soț care să fie lângă ea mai mult decât un căpitan de corabie.

– Am auzit că în zilele noastre e absolut normal ca nevestele să navigheze cu soții lor, că unele chiar își clădesc familiile la bordul corăbiilor.

– E adevărat. Cu toate astea, Marianne susținea că ei nu-i permite constituția să călătorească pe mare, cu atât mai puțin să-și ducă viața pe mare.

– O spui ca și cum te-ai îndoi că așa e.

Georgina ridică din umeri.

– Știu doar că provenea dintr-o familie săracă, sau mai degrabă dintr-una care decăzuse în vremuri grele, și că l-a refuzat pe fratele meu ca să se mărite în cea mai bogată familie din

oraș, una dintre ultimele descendente ale părinților fondatori ai Bridgeportului. Steven Addington era actualul moștenitor și a cerut-o de mai multe ori.

– Dar nici fratele tău nu este chiar sărac, și dacă îl iubea cu adevărat... poate că motivele ei erau justificate. Nu cred că eu aș fi vrut să mă îndrăgostesc de un marinar, mai ales dacă aș fi avut rău de mare de fiecare dată când aș fi pus piciorul pe o corabie.

– A, sunt de acord, dacă asta ar fi fost tot. Dar cel cu care s-a măritat, ei bine, el și Warren au fost dușmani din copilărie, în genul celor care rămân rivali constant, care își sparg frecvent nasurile reciproc, care ajung să se urască chiar și după ce termină școala.

– N-a fost frumos din partea ei, nu?

– Chiar că nu. Ar fi fost de preferat oricine altcineva. Dar asta nu e tot. Ea și Warren au fost iubiți, înțelegi, și când a rupt relația cu el se întâmpla să fie însărcinată cu copilul lui Warren.

– Doamne sfinte, el a știut?

– Dacă ar fi știut, garantez că am fi avut alt final pentru povestea asta. Dar n-a avut nici o idee și n-a aflat despre asta decât la o lună după ce ea s-a măritat cu Steven. Atunci a început să se vadă, așa că știuse dinainte, și tot s-a măritat cu altcineva. Asta îl doare cel mai mult, că i s-a refuzat șansa să-și crească propriul copil. N-ai zice după firea lui, dar Warren e destul de atașat de copii, și chiar a fost o lovitură dublă pentru el, sau mai degrabă una triplă. Fiindu-i refuzat propriul copil, pierzând-o pe femeia pe care o iubea și pierzând-o în favoarea unuia pe care deja îl disprețuia.

– Dar n-a făcut demersuri legale în legătură cu copilul?

– Așa a vrut inițial, să urmeze calea asta, până când ea i-a spus că are să nege că e copilul lui, și ticălosul de Steven avea s-o susțină și să-l revendice ca fiind al lui.

– Dar nu se știa că ea și Warren... Adică, după cinci luni de curtat...?

– E destul de adevărat, dar Steven avea să mintă și să spună că fusese iubitul ei – singurul iubit –, că se certaseră, și de-asta se întorsese ea la Warren, dar în timp își venise în fire și așa mai

departe. Avea chiar să spună cu exactitate când o văzuse în secret și făcuseră dragoste, pe vremea când ea era cu Warren. Warren chiar n-a avut ce să facă, cu amândoi de neclintit împotriva lui.

– Există vreo posibilitate să fie adevărat ce avea de gând Steven să pretindă?

– Nu... Warren cel puțin e sigur că nu era. Chiar să fi fost, nu l-ar fi ajutat cu nimic pe fratele meu. Copilul... i-au dat numele Samuel... n-a fost nici o dovadă, fiindcă nu semăna cu nici unul din bărbați, ci luase totul de la Marianne. L-am văzut o singură dată, și mi s-a rupt inima că n-am putut să-l consider nepotul meu, așa că nu-mi pot imagina cât de rău se simțea Warren, deși nu l-am întrebat niciodată dacă l-a văzut. E un subiect pe care nici unul dintre noi nu vrea să-l aducă în discuție cu el, din motive evidente – nu reacționează bine niciodată.

Regina clătină din cap.

– Pesemne că pe fratele tău l-a înnebunit gândul că unul pe care îl disprețuiește atât de mult îi crește copilul.

– Așa a fost, zise Georgina încet, cu tristețe. Până acum trei ani, când Samuel a murit. Ei spun că a fost un accident. Warren e destul de încrâncenat ca să aibă îndoielile lui.

Regina se așeză pe scaunul cel mai apropiat de pat.

– Chiar n-am crezut că o să spun asta, George, dar simt dintr-odată o mare părere de rău pentru fratele tău. Cred că o să-l invit la cină. El și Nicholas ar trebui să se cunoască mai bine, nu crezi?

– Ți-ai pierdut mințile? întrebă Georgina cu ochii mari. Ei doi au prea multe în comun – amândoi îl disprețuiesc pe soțul meu. Eu încerc să pun capăt animozității dintre ei, nu să-i ofer lui Warren un aliat împotriva lui James.

– Dar poate să vină și unchiul James, altfel n-aș fi sugerat. Și o sprânceană neagră se ridică în distincta manieră Malory. Ți-e teamă?

Georgina își cunoștea soțul. Sigur că nu-i era teamă. Dar nu asta spera ea să realizeze în cursul vizitei familiei ei.

– De fapt, cealaltă sugestie a ta a-nceput dintr-odată să sune mai bine, zise ea. O să mă gândesc serios să-i găsec lui Warren pe altcineva pe care să protejeze. Ar putea să se îndrăgostească din nou. Chiar se întâmplă miracole.

Marius Maria Capitolul 11

Trecu o vreme până când Warren își dădu seama că stătea acolo, în vârful scării, uitându-se la Amy Malory cum aranjează flori tăiate în hol. Se oprise fiindcă nu dorea s-o deranjeze, nu voia să fie nevoit a-i vorbi, n-avea încredere în el că avea să reușească să-ți țină cumpătul dacă se apropia de ea din nou. Totuși, rămase nemișcat în capul scării, unde ea ar fi putut în orice moment să arunce o privire și să-l vadă.

Desigur, n-avea unde să se ducă. Bănuia că nepoata lui era tot cu tatăl ei, așa că nu putea să-i facă o scurtă vizită – până când holul se golea din nou. Și nu se simțise confortabil în prezența Reginei Eden, după ce remarcase asemănarea ei cu mai tânăra Amy, cu aceiași ochi albaștri cobalt, același păr negru cărbune – aceeași frumusețe tulburătoare, dar cu trăsături îmbinate cumva diferit. Așadar, n-avea de gând să se înapoieze în odaia surorii sale. Iar celelalte odăi de la etaj erau, fără îndoială, în mare parte ocupate de fiul lui James, temporar de Amy, posibil de unii dintre servitorii din casă, deși mai exista încă un etaj deasupra acestuia.

Era o casă mare, mult mai frumoasă decât sperase Warren să găsească, deși presupunea că ar fi fost nerealist să creadă că sora lui trăia, poate, în mizerie – ceea ce ar fi fost o scuză minunată ca s-o ia acasă –, când ea se măritase cu stăpânul englez al domeniului. Doar fiindcă data trecută o găsisse ca oaspete în casa cumnatului ei nu însemna că soțul ei nu putea să-i ofere tot ce era mai bun pentru ea. James Malory nu avea, evident, nici o dificultate s-o facă.

Deși conștient acum de ceea ce făcea, lăsând o puștoaică să-i influențeze acțiunile, tot nu se urni din vârful scârilor. Oare ea știa că era el acolo? Nu. Părea prea calmă, senină, ceea ce era neobișnuit în sine. Tinerii de vârsta ei inclinau să fie atât de plini de energie, că rareori stăteau locului. Ei nu radiau liniște, ceea ce avea până la urmă un efect calmant asupra privitorului – cel puțin asupra lui Warren. Spre uimirea lui, constată că simțea o adevărată plăcere s-o privească, ceea ce explica, probabil, de ce stătea încă acolo în loc să se ducă la treburile lui.

Încă nu-i venea să creadă ce se petrecuse între el și Amy Malory. O crezuse complet inocentă, iar tinerele inocente ca ea nu l-ar fi atras nicidecum. Așadar, cum putuseră acele două cuvinte rostite de ea să-l cucerească așa, făcându-l să ignore cine era ea, făcându-l dornic să o guste și să se folosească de orice scuză ca să facă asta. Scuză? Ea meritase lecția pe care încercase să i-o dea; doar că nu funcționase conform intențiilor lui. Aflase ceva în schimb, că ea nu era inocenta pe care o credea el – și că-i plăcuse al naibii s-o simtă și s-o guste.

Reamintindu-și acele momente excitante, își simți din nou sângele fierbând și se înfurie că Amy Malory avea efectul acesta asupra lui. Era tânără, dulce, genul de fată cu care te-ai căsători, pe când femeile care-l atrăgeau pe el erau mature, versate, genul care înțelege că interesul lui nu este deloc onorabil și nici n-are să fie vreodată. Odată ce le părăsea, le uita și nu se deranja nici odată să se întrebe dacă lăsa în urmă așteptări înșelate. Vorba „ochii care nu se văd se uită” nu fusese niciodată mai adevărată. Deci, dacă fata asta îi dăinuia atât de puternic în minte...

Într-un final, ea se trase înapoi, ca să arunce o ultimă privire critică rezultatului îndeletnicirii ei, aranjă o ultimă floare, apoi se întoarse să plece. Warren ar fi putu să se tragă înapoi atunci, dar se răzgândi cu încăpățănare s-o evite. Și ei îi căzură ochii chiar asupra lui, oprindu-se din mers. Nu zâmbi și nu păru surprinsă, dar începu să se îmbujoreze ușor.

Bun. Un ușor regret pentru caracterul ei impetuos era, cu siguranță, binevenit. Dacă îi stătea în obicei să acosteze bărbați cum făcuse cu el, nu era de mirare că nu mai era inocentă. Nu se gândi nici o clipă că el era singurul căreia ea îi spusese vreodată acele cuvinte scandaloase. Dar acea idee nu făcea nimic ca să-i domolească tulburarea reapărută în prezența fetei.

Warren coborî scările fără grabă, tot timpul cu ochii în ai lui Amy. Ea nu lăsă privirea în jos, deși obrajii i se aprinseră și mai tare.

El fu destul de enervat să remarce cu glas tare când ajunse în hol și se opri lângă ea.

– Oare observ stânjenală? Așa și trebuie.

Ea păru surprinsă de observația lui, dar numai pentru o clipă, fiindcă i se ivi repede un zâmbet răutăcios când răspunse:

– Nu sunt stânjenită. Am roșit brusc fiindcă mi-am amintit cât de mult mi-a plăcut să te sărut. Spune-mi când vrei să încercăm din nou.

Îndrăzneala, impertinența fetei – nu anticipase că avea să fie din nou ținta lor, așa că nu reuși să se gândească decât să spună:

– Parcă te-am avertizat.

– Ce se-ntâmplă dacă nu țin seamă de asta?

Fata nu era obișnuită. O încruntare ca aceea pe care o afișase el ar fi trebuit s-o pună pe fugă, în schimb ea îl provoca, nicidecum intimidată. Warren nu era obișnuit cu așa ceva. De obicei, femeile se temeau de el, sau cel puțin aveau grijă să evite a-i stârni mânia, iar lui îi plăcea asta. Pălăvrăgeala inutilă se menținea astfel la un nivel minim. Dar cu neastâmpărata asta mică, cu amestecul ei de seducție nerușinată și jocuri neastâmpărate, nu știa cum să se descurce. Nu era a lui ca s-o disciplineze sau să-i facă morală, cu toate că în momentul acela simțea o dorință puternică să fi fost așa – cel puțin temporar.

– Cred că o să trebuiască să am o vorbă cu taică-tu, replică el drept răspuns la provocarea ei.

Zise asta ca s-o sperie. Nu reuși.

– Tot trebuie să aflu până la urmă că te vreau, așa că ai putea să-mi ceri mâna mea dacă tot pomenești asta... ca să grăbim lucrurile.

În mod evident, era incorrigibilă. Warren simți nevoia s-o zgâlțâie pentru ce zisese – nu, nu asta simțea cu adevărat că i-ar plăcea să-i facă, dar n-avea de gând să se lase pradă din nou instinctelor viscerale. Trebuia să se facă totuși înțeleș.

– Nu vreau mâna ta. N-am s-o cer, și nici n-am să cer orice altceva din ce ai tu de oferit, micuțo.

Ea își îndreptă spatele și miji ochii. Și avu obrăznicia să-și înfigă un deget drept în mijlocul pieptului lui, în timp ce-l anunță:

– Doar fiindcă ești atât de al naibii de înalt nu înseamnă că eu sunt micuță. Dacă n-ai observat, sunt mai înaltă decât sora ta, dar nu te aud zicându-i micuță.

El fu luat prin surprindere de atacul ei, dar își recăpătă de îndată forțele.

– Nu m-am referit la înălțimea ta, micuțo.

De această dată, îndrăzneala ei conținea cu un oftat și o ridicare din umeri.

– Știu. Îți ofeream o ieșire, fiindcă e ridicol să tot vorbim despre diferența de vârstă dintre noi. Știi foarte bine că bărbați mult mai în vârstă se însoară tot timpul cu fete de vârsta mea. Nu ești prea bătrân pentru mine, Warren Anderson. Și, în plus, de când am pus ochii pe tine, bărbații mai apropiați de vârsta mea mi se par prostuți și imaturi. Există și câteva excepții, dar îmi sunt rude, așa că pe ei nu îi iau în considerare.

Reușise de două ori de-acum să evite ideea pe care încercase el s-o accentueze. Dar el reveni direct la aceasta.

– Nu mă interesează deloc preferințele tale, îi zise el.

Neînfricată, ea prezise:

– Te vor interesa. M-am gândit că e mai bine să-ți explic acum, ca să te scutesc să fii gelos mai târziu.

Warren era uimit că nu-și pierduse deja răbdarea.

– Pentru asta n-ai de ce să-ți faci griji. Acum trebuie să insist să pui capăt acestui flirt. Nu mă amuză. De fapt, încep să mă cam enervez.

Ea nu făcu decât să ridice o sprânceană către el.

– Nu ești tu genul politicoș, Warren. Dacă te enervez atât de mult, de ce n-ai plecat?

Să fie al naibii dacă știa. Dar înainte să poată spune asta sau orice altceva, ea făcu un pas spre el, prea aproape ca simțurile lui să nu reacționeze.

– Ți-ar plăcea să mă săruți din nou, dar văd că n-ai s-o faci, ghici ea destul de exact. Ar ajuta dacă iau eu inițiativa?

Warren inspiră. I-o făcea din nou, seducându-l prin cuvinte și având în ochi privirea care îl invita s-o ia. O voia, Dumnezeuule, o voia. Nu mai simțise niciodată ceva atât de puternic.

Nici măcar... Simplul gând la Marianne fu ca o îmbăiere în gheață.

– Ajunge! șuieră el când Amy se întinse spre el.

O prinse de încheieturi în timp ce zicea asta și o strânse un pic mai tare decât era necesar. Îi sesiză crisparea, dar o ignoră. Căutase să-i stârneasă pasiunea, și acum asta avea, dar nu în felul în care sperase ea.

– Ce trebuie să fac ca să pricepi, fato? întrebă cu asprime. Nu sunt interesat!

– Prostii, îndrăzni ea să-i arunce înapoi. Fă crize cât dorești, dar cel puțin fii sincer. Tu de căsătorie nu ești interesat, dar știam deja și o să trec peste asta... cumva. Însă nu încerca să spui că nu ți-am stârnit dorința, nu după ce m-ai sărutat în felul ăla.

– Demonstram o idee, scrâșni el.

Ea zâmbi doar.

– O, ai demonstrat-o, mai mult ca sigur, și eu m-am bucurat de fiecare moment. Și tu la fel, dacă vrei să fii sincer cu privire la asta.

El nu negă, dar exasperarea îl făcu să întrebe:

– De ce faci asta?

– Ce fac?

– Acum nu face pe naiva, rosti el scurt. Faci pe dracu-n patru ca să mă seduci.

Ea îi oferi un zâmbet orbitor, plin de încântare.

– Funcționează?

Ca și cum nu știa – sau poate că nu știa. Păi, dacă nu știa, el cu siguranță n-avea de gând s-o încurajeze cu o confirmare.

– Răspunde-mi, fir-ar să fie, mârâi el. De ce tot insiști dacă ți-am cerut... am insistat... să mă lași în pace?

Ea tot nu se lăsă intimidată. Doar suspină înainte să-i spună:

– Din cauza nerăbdării. Nu-mi place deloc să aștept chestii care sunt inevitabile, iar tu și cu mine...

– Nu e inevitabil!

– Ba da, insistă ea. Așa că nu văd de ce e nevoie s-o lungim. O să te îndrăgostești de mine. O să ne căsătorim. O să fim incredibil de fericiți împreună. Lasă asta să se întâmple, Warren. Dă-mi o șansă să readuc răsul în viața ta.

Îl șocă faptul că ea părea atât de înfocată – și încrederea ei era înfricoșătoare. Era bună, trebuia să recunoască, destul de bună să-l facă să se întrebe cu câți alții jucase jocul acesta. Îi dusese direct la altar înainte ca ea să recunoască faptul că își testa abilitățile de cuceritoare – sau doar în patul ei? Dar își dădu seama în cele din urmă că el doar o încurajase certându-se cu ea.

Dădu drumul încheieturilor ei, le lăsă în jos și rosti rece, sperând că era pentru ultima dată.

– Las-o baltă. Umbli după ceva ce nu există. Zilele astea vreau de la femeii un singur lucru, și nu-mi ia prea mult timp să-l obțin și să termin cu asta.

– Nu e nevoie să fii crud, zise ea cu o voce ușor rănită.

– Se pare că e. Ține-te departe de mine, Amy Malory. Nu mă face să te avertizez din nou.

Capitolul 12

Amy

Optimismul lui Amy se stinse considerabil după plecarea lui Warren. Și când te gândești că ea crezuse că făcuse unele progrese. Văzuse, simțise că ajunsese la el. Dar nu reuși decât să se facă de râs.

N-ar fi trebuit să se grăbească. Înțelegea asta acum. Ar fi trebuit să fie mai subtilă, doar să-i stimuleze interesul, mai degrabă decât să-l bombardeze cu onestitate. Dar timpul, fir-ar să fie, nu era de partea ei.

Unul dintre frați, Boyd, credea ea, menționase că urmau să stea la Londra doar o săptămână, cel mult două. La naiba, cum credea ea că într-un timp atât de scurt poate să realizeze imposibilul fără sinceritate? Însă trebuia să găsească altceva, fiindcă sinceritatea nu făcuse decât să-l înfurie pe Warren și n-avea să ajungă niciunde cu el dacă nu putea să-i domolească furia.

Simplul fapt că adusese vorba despre căsătorie îl făcuse să ridice scuturile și să le țină sus. Asta fusese o mare prostie, când știa cât de înclinat era spre celibat – și de ce. Lua-o-ar naiba pe americanca aia care îl înșelase și avea să facă din scopul lui Amy unul atât de greu de atins. Dar ce-a fost a fost; de fapt, dacă acea femeie nu l-ar fi înșelat, ar fi fost căsătorit cu ea acum, iar Amy n-ar fi avut problema asta. Totuși, menționarea căsătoriei distrusese lucrurile astăzi, poate iremediabil. Și răul era făcut. El aflase într-un final ce voia ea de fapt. Acum nu avea încotro decât să nu mai aducă vorba despre asta și să speră că el avea să creadă că s-a răzgândit. Poate avea să se relaxeze apoi, și natura să-și reia cursul firesc – dacă ar avea șase luni ca să lucreze la asta, în loc de numai două săptămâni.

Optimismul ei suferea, fără îndoială. Nu și-l recăpătă nici când Warren se întoarse devreme în acea seară cu frații săi. Drew flirta un pic cu ea, dar Drew flirta probabil cu toate femeile pe care le întâlnea.

Warren, pe de altă parte, o ignoră ostentativ, n-o salută, nu schimbă două vorbe cu ea.

Jeremy era disponibil de data asta, ca să-și sprijine tatăl împotriva „dușmanului”, dar nu fu necesar. Frații Anderson nu rămaseră îndeajuns de mult ca să provoace vreo discuție în contradictoriu.

Amy presupunea că erau nerăbdători să plece, deși și-ar fi dorit să fi fost un pic mai ignorantă în cazul de față. Dar cu

surorile căsătorite, o verișoară căsătorită și mătuși tinere căsătorite, toate discutând destul de onest despre propriii bărbați și despre bărbați în general, ea știa despre ei mai multe decât ar fi trebuit la vârsta ei. În ceea ce-i privea pe Andersoni, era a doua lor seară la Londra, după o lungă călătorie pe mare. Își vizitaseră sora. Se ocupaseră de afaceri. Nici unul nu era însurat. Bărbați virili cum erau, ei căutau acum, desigur, compania femeilor.

Siguranța asta era devastatoare – și enervantă. Amy deja se gândea la Warren ca fiind al ei, chiar dacă asta încă nu era tocmai adevărat. Așadar, nu credea că avea să îndure să-l știe dormind peste noapte în brațele altei femei, în timp ce ea îl curta în timpul zilei.

Îi zisese că era inevitabil să sfârșească prin a fi împreună, dar după ziua aceea nu mai era așa de sigură în privința asta. Avea de gând să facă ceva, ceva extrem, poate, care să-l trimită în seara respectivă singur la culcare și să se gândească numai la ea. Dar ce? Și cum, când n-avea nici o idee unde urma să se ducă el?

Găsi mijloacele pentru aflarea răspunsului asupra locului când îl zări pe Jeremy gata de plecarea de seară. Se duse în grabă în hol să-l oprească.

– Ai o clipă, Jeremy?

– Pentru tine oricând, draga mea, deși în seara asta doar o clipă.

– Nu întârzii undeva, nu?

– Nu, sunt doar nerăbdător. Zâmbi. Mereu nerăbdător.

Ea îi răspunse la zâmbet. Chiar că îi călca pe urme tatălui său, deși ea nu putea să-și imagineze că unchiul James fusese vreodată așa de fermecător și lipsit de griji precum pușlamaua de fiu-său. James fusese mult mai serios în ipostaza lui de seducător, în timp ce Jeremy rareori era serios în vreo privință.

– N-am să te rețin, promise ea. Dar ai putea să întârzii, măcar un pic, să ajungi unde ți-ai propus?

Ținuta lui elegantă trăda faptul că avea să se oprească la una sau mai multe petreceri mondene, probabil vreuna la care fusese invitată și ea, dar refuzase să participe.

– Doar cât să afli unde își petrece seara Warren?

Îl surprinse cu această cerere, dacă expresia lui era un indiciu, și era.

– De ce-aș vrea să fac asta?

Amy nu se gândise atât de departe.

– George vrea să știe, fu tot ce reuși să se gândească a spune. Are pentru el un mesaj urgent care nu suportă amânare până mâine.

– Foarte bine, dar nu te aștepta să mă întorc cu informații despre locurile prin care umblă. Am să trimit un curier cu un bilet.

– Sunt sigură că e bine așa.

Se simți prost după ce el plecă. Nu obișnuia să-l mintă pe el sau pe altcineva din familie.

Câteodată nu spunea tot adevărul, dar nu mințea pur și simplu.

Dar Jeremy n-ar fi făcut în ruptul capului ce-i ceruse dacă i-ar fi zis că ea, nu Georgina, voia să-i trimită un mesaj lui Warren. El ar fi vrut să știe motivul, și faptul că n-ar fi putut să rezolve asta cu un mesaj trimis în schimb la hotelul lui Warren sau să aștepte până dimineață pur și simplu n-ar fi fost o scuză destul de bună.

Și să spună că în seara respectivă voia să-l țină pe Warren departe de patul vreunei stricate ar fi părut ireal, era sigură de asta. Ar fi căpătat o prelegere de mai bine de-o oră, și restul familiei ar fi fost informată, probabil chiar în acea seară, despre afecțiunea ei pentru cel mai taciturn dintre frații Georginei, și apoi avea să fie și mai rău. Avea să se trezească expediată grabnic la țară, nu se îndoia de asta – cel puțin până se întorcea Warren în America.

Jeremy se descurcă mai devreme decât se aștepta ea. În mai puțin de o oră, avea un loc, Iadul și Dulăul – o tavernă, bănuia ea. Nu auzise niciodată de ea, dar recunoscuse adresa, și nu era într-o zonă bună a orașului. Acum nu mai trebuia decât să compună un mesaj, ceva groaznic, ceva cutremurător, ceva garantat să-l smulgă pe Warren de lângă stricata lui...

Capitolul 13

Marius Maria

– Ce dracu' faci aici?

Amy se cutremură auzind tunetul din vocea lui Warren. Și își dori să aibă un alt răspuns pentru el decât adevărul, dar nu putu să se gândească la nici unul, la fel cum nu putuse să ticluiască un mesaj adecvat pe care să-l trimită pentru a-l face să părăsească locul respectiv. Încercase, chiar încercase, dar nu-i venise nici o idee care să meargă și să-i stăvilească dorința de o omori chiar în clipa în care avea să-și dea seama că mesajul era de la ea și nu era tocmai adevărat.

Dar presupunea că n-ar fi trebuit să vină ea însăși în schimb. Asta fusese un pic prea impulsiv chiar și pentru ea, și periculos, și iresponsabil. Și de ce nu se gândise la toate astea înainte să intre pe ușă la Iadul și Dulăul?

Gelozie tâmpită, s-o îmoldească așa, când Warren avea tot dreptul să se culce cu câte femei voia – cel puțin până obținea de la el un angajament mai ferm decât „Ține-te departe”. După ce se căsătoreau, putea să facă o asemenea nebunie dacă el chiar se gândea să-i fie infidel, dar nu acum, când încă nu era al ei.

Dar venise, și tocmai la țanc. Nu fu nevoie să-l caute pe Warren în încăperea plină de fum.

Îl văzu destul de ușor în momentul în care intră pe ușă. Urca scările din colț cu o hangiță durdulie care îl trăgea de mână să-l zorească, râzând la el și promițând delicii nespuse. Amy văzu roșu în fața ochilor, sau mai degrabă verde, și se repezi pe scări după el, ignorând exclamațiile de uimire ale celor câțiva clienți care o observaseră și strigând distinct numele lui Warren chiar când el intra în odaia hangiței. Asta îi atrase lui atenția destul de rapid, și se trezi și cu ușa trântită în nas, femeia auzind-o pe Amy și gândindu-se, probabil, că pe clientul ei îl descoperise nevasta furioasă.

Amy putea să fie recunoscătoare pentru presupunerea acesteia și, bănuia ea, pentru potriveala care îi permitea să-i dea explicații în particular, pe holul acela slab luminat, mai degrabă decât la parter, într-o încăpere plină de martori beți. Iar Warren aștepta acea explicație. Își revenise din șocul inițial de-a o descoperi acolo și acum era pe atât de nerăbdător, pe cât era de furios.

– Ai de gând să răspunzi sau doar stai acolo și-ți frământă mâinile?

Moment de decizie majoră. Să recurgă la măsuri extreme sau să continue cum începuse? Dar nimic din ce încercase până atunci nu mersese. Măsuri extreme atunci, nu exista cale de întoarcere.

– Pentru ce-ai venit aici ai fi putut să vii la mine.

Gata, o spusese și n-avea să dea înapoi. Dar el nu păru chiar atât de surprins de decizia ei memorabilă. La o privire mai atentă, nu păru nici chiar atât de treaz. Și se apropie încet de ea, iar expresia lui furioasă deveni zeflemitoare.

– Știi de ce sunt aici? Da, sigur că știi, obraznică promiscuă cum ești.

El dădu ușor la o parte faldurile mantiei liliachii care învăluia silueta ei delicată, dezvăluind căptușeala de satin mov-închis și croiala cuminte a rochiei de culoarea lavandei, o ținută nu tocmai potrivită pentru a fi seducătoare, dar cu toate astea ispititoare datorită frumuseții simple. Gluga îi căzuse parțial pe spate, astfel încât fața ei nu mai era în umbră, ochii albaștri părând violeți încadrați de satinul mov. Dacă s-ar fi îmbrăcat în ceva doar un pic mai revelator, el n-ar mai fi fost în stare să continue batjocoritor atacul.

– Așadar, vrei să iei locul târfei, nu? A, dar condiționat, cu un afurisit de angajament mai întâi.

Își trecu ușor dosul degetului pe obrazul ei. În acea mângâiere era o senzație de regret.

– Mă duc cu o târfă care se așteaptă la o monedă sau două în schimb, mulțumesc. Prețul tău e prea al naibii de mare, Lady Amy.

– Fără condiții, zise ea cu o șoptă sufocată. Acum, că am zis...

- N-ai zis nimic.

- Sigur că am zis. Fu un pic surprinsă de refuzul lui rapid. Am spus că vreau... asta e, ți-am spus că te vreau.

- Ce vrei tu. Asta nu spune ce e aici.

Mâna lui veni să se odihnească peste inima ei, deși în cale era curba moale a sânelui. Observară amândoi asta.

- Vrei să spui că mă iubești?

- Nu știu.

Nu asta se aștepta el să audă de la o fată care susținea că vrea să se căsătorească cu el, și fu uluit clar.

- Nu știi?

Ea zise în grabă:

- Mi-aș dori să am mai mult timp ca să descopăr asta, dar n-am. N-ai să fii mult aici, Warren. Dar știu că te vreau. Nu e nici o îndoială în legătură cu asta. Și știu că n-am mai simțit niciodată până acum ce m-ai făcut tu să simt. Știu și că mă îmbolnăvește gândul de a te duce cu altă femeie chiar acum. Dar încă nu sunt sigură dacă te iubesc.

El băuse câteva pahare, cam prea multe ca să-i facă față lui Lady Amy și complexității ei de îndoieli și certitudini. Mâna îi căzu de pe sânul ei și zise scurt:

- Pleacă de-aici.

Ea își coborî privirea sub a lui.

- Nu pot. Am dat drumul trăsorii.

El explodă:

- De ce naiba ai făcut asta?

- Ca să trebuiască să mă duci acasă.

- Le știi pe toate... mai puțin dacă mă iubești sau nu... așa că poți al naibii de bine să-ți găsești drumul spre casă.

- Foarte bine.

Se întoarse să plece. El o trase înapoi.

- Lua-te-ar naiba, unde crezi că te duci?

- Acasă.

- Cum?

- Dar ai spus...

- Taci, Amy. Taci și lasă-mă să mă gândesc. Nu pot s-o fac dacă trângăni fără încetare.

Ea nu zise nimic, dar în timp ce tăcerea se așternea între ei, cu încruntarea lui crescând, ea deveni un pic neliniștită și se gândi să sugereze:

- Poate unul dintre frații tăi ar putea să mă ducă acasă.

- Nu sunt aici.

Nu se gândise la asta, de aceea se simțise în siguranță făcându-i oferta. Scurta ei privire prin salonul de jos nu remarcase alt Anderson în afară de Warren, și de cum îl zărise pe el pe scări, nu se mai uitase deloc în jur. Dar ar fi putut să se înșele, și era, de fapt, fusesse îngrijorată că ar fi putut avea de-a face aici și cu frații lui Warren, nu numai cu el.

Dar ar fi trebuit să știe că lui Clinton și Thomas nu le plăceau locurile de genul acesta. Cei doi frați mai tineri preferau și ei un loc mai sigur. Numai lui Warren nu-i păsa, și probabil chiar spera, de fapt, ca aici să aibă parte de o bătaie, precum și de o femeie disponibilă. Unul dintre aspectele pe care Georgina le menționase în legătură cu el era că atunci când era supărat o căuta cu lumânarea și nu-i păsa cu cine se întâmpla să se bată.

Acum era clar supărat. Dacă ar fi aflat că ea își trimisese trăsura să aștepte chiar după colț, probabil ar fi ucis-o - nu, ar dus-o acolo, ar fi aruncat-o înăuntru și s-ar fi întors imediat la stricata lui.

Adevărul ei spus pe jumătate era menit să-l țină departe de hangiță, cel puțin pentru moment, deși probabil că nu pentru toată noaptea. Voia o femeie, altfel n-ar fi fost aici.

La naiba, ce avea de făcut ca să-l determine s-o aleagă pe ea în schimb?

- Drace, zise în cele din urmă, în mod evident decis ce să facă cu ea, căci o apucase de braț și începuse s-o tragă de-a lungul holului.

- Unde mă duci?

Nu se îndreptau în direcția din care veniseră, ceea ce ei îi dădu o clipă de speranță că are să audă de la el un cuvânt simplu: „Acasă“.

Ajunseră la o scară din spate care ducea spre o magazie și apoi pe o alee exterioară. Cel puțin nu-l aștepta o trăsură acolo. Aleea era pustie. Amy presupuse că ar fi trebuit să mărturisească faptul că avea o trăsură disponibilă, dar asta ar fi însemnat ca timpul ei cu el să se încheie mult mai rapid, și cu cât era mai mult cu el în seara respectivă...

– Nu mai bine mă duci la hotelul tău?

– Nu, zise el scurt.

Încă o trăgea după el afară în stradă. Se grăbea. Ea trebuia să alerge ca să țină pasul cu el. Nu știa ce-avea să facă dacă el cotea pe după clădirea unde era trăsura ei, mai ales dacă vizitiul zicea ceva care să-i dea de înțeles lui Warren că o aștepta pe ea, ceea ce mai mult ca sigur avea să facă, din moment ce ea îi promisese un bacșiș gras.

Spre ușurarea ei, când ajunse în stradă, Warren o conduse în direcția opusă, și acolo nu se vedea nici o birjă – cel puțin în clipa aceea. Dar la ritmul alert în care mergea, avea să găsească una cât de curând.

Ea veni cu altă sugestie.

– Poți să mergi mai încet, Warren?

Un alt „Nu“, la fel de scurt.

– Dacă nu, o să-mi scrântesc glezna. Atunci o să trebuiască să mă cari în brațe.

El slăbi ritmul instantaneu. Afurisitul, îl ucidea, pesemne, și doar s-o țină de braț ca s-o tragă după el. Doamne ferește să trebuiască s-o ia în brațe.

Dar acum, că putea să meargă în loc să alerge, iar ritmul lui se apropia de unul normal, deși încă se ținea în fața ei, mintea lui trebuie că începuse să lucreze din nou, fiindcă întrebă brusc:

– Unchiul tău știe că frecventezi taverne?

– Care unchi? răspunse ea în doi peri.

El aruncă o privire în spate, spre ea.

– Cel cu care stai în prezent.

– Dar nu frecventez taverne.

– Ce-ai zice tu că e Iadul și Dulăul?

– Un nume oribil?

Se opri și se întoarse spre ea. Pentru o clipă, ea crezu că are de gând s-o strângă de gât, în schimb el îi dădu drumul și își trecu amândouă mâinile prin păr, un indiciu că ea îl exaspera un pic cam prea mult.

Decise să mărturisească:

– Așadar, nu am gestionat foarte bine prima mea criză de gelozie. O să mă descurc mai bine după ce mă obișnuiesc.

El scoase un sunet pe jumătate fornăit, pe jumătate chicotit, așa că ea presupuse în mod absurd că îl amuzase și continuă:

– Nu e interzis să zâmbești, să știi. Promit să nu spun la nimeni.

El îi luă mâna cu o smucitură și porni din nou. Ea începu din nou să alerge ca să țină pasul cu el.

– Glezna?

– Îmi asum riscul, îi răspunse el.

Asta puse capac la toate. Viitorul ei soț era incurabil, lipsit de simțul umorului, lipsit de romantism – lipsit de orice. Ei bine, îi ajunsese pentru o zi firea lui ursuză. Poate că ea îi provocase actuala dispoziție – pe cine credea ea că păcălește? el n-avea altă dispoziție –, dar nu voia s-o mai tolereze.

Amy își trase mâna de la el, refuzând să se mai miște un centimetru. Asta îl făcu să se întoarcă din nou, cu mâinile în șolduri.

– Acum ce mai e? întrebă.

– Nu mai e nimic acum, zise ea cu înflăcărare. Du-te înapoi la târfa ta de la tavernă, Warren. Pot să-mi găsesc și singură drumul spre casă și să ajung întregă acolo, mulțumesc.

– Plănuiseși să ajungi acasă întregă?

Tonul lui era atât de sarcastic, încât nu exista nici o îndoială că făcea aluzie la cea mai recentă ofertă, dar ea era prea furioasă ca să roșească și, în schimb, îi plăti cu aceeași monedă.

– De fapt, planul meu era să nu mai fiu fecioară după seara asta, dar din moment ce încă nu ești gata să mă scapi de asta...

– Ajunge! Dacă aş crede măcar o clipă că eşti fecioară, ți-aş trage o mamă de bătaie după un asemenea comportament deplăsat. Cineva trebuia să fi făcut asta, ca să te ferească să urmezi tradiția depravării din familia Malory... Amy, treci înapoi înapoi!

Glumea oare? După blestemata asta de muştruluiială şi ameninţarea cumplită, ca să nu mai vorbim de insultarea familiei ei? Îşi strânse fustele şi o luă la fugă mai repede înapoi spre tavernă, şi spre trăsura de dincolo de aceasta care o aştepta, şi la dracu' cu Warren Anderson. S-o trateze astfel doar fiindcă îl voia? Ca şi cum n-ar fi avut intenţii onorabile? Ca şi cum se învârtea pe-acolo încercând să seducă orice bărbat pe care îi picau ochii? La naiba, cum altfel ar trebui să topească blocul protector de gheaţă în care era învelită inima lui? El nu era un bărbat normal cu care să te porţi normal. Ura femeile, n-avea încredere în ele, le folosea fără să le lase să se apropie de el.

Dur, rece, un nemernic; cu siguranţă fusese nebună să creadă că ar fi putut să schimbe toate astea. N-avea experienţă, deşi, evident, el crezuse contrariul. Nu era ea fecioară? Nu era de mirare că n-o voia – nu, trebuie că simţea exact opusul. Ea credea că inocenţa ei îl făcuse să-i reziste, dar dacă el considera că nu era fecioară, de ce refuza ce-i oferea ea – doar dacă chiar n-o voia.

Amy se poticni înţelegând asta. Se uită înapoi şi-l văzu pe Warren scurtând distanţa dintre ei. Dar n-avea s-o prindă nicio dată. Ani buni depăşise fraţi care nu erau aşa de mari şi de stângaci – şi de beţi ca el. Însă nu luase în calcul ciocnirea de unul dintre clienţii obișnuiți de la Iadul şi Dulăul.

Aproape îl dădu grămadă. Braţele lui se închiseră reflex în jurul ei, dar, din fericire, îşi recăpătă echilibrul înainte să cadă amândoi. Din păcate, înainte să-i dea drumul, el observă ce ţinea în braţe.

– Ia te uită, zise omul cu plăcere evidentă. Ce avem...

N-apucă să termine. Warren o prinse pe Amy şi pumnul lui porni peste umărul ei drept în faţa omului. De data asta, chiar se duse pe spate. Amy tipă căzând odată cu el, căci o ţinea strâns în cădere, aşa că amândoi se prăvăliră. Şi înainte să se salte singură

în sus, fu ridicată de bărbat. Braţul lui Warren, strâns în jurul taliei ei, îi tăie răsuflarea mai rău decât căzătura.

Omul, încă întins pe jos, se uită în sus la Warren şi întrebă:

– De ce drăcia dracului ai făcut asta?

– Doamna nu e disponibilă.

– Şi nu puteai să spui aşa? mormăi omul pipăindu-şi obrazul.

– Aşa am făcut, în felul meu, răspunse Warren. Şi, dacă aş fi în locul tău, nu m-aş ridica de jos, dacă n-aş vrea să mai capăt una.

Bărbatul începuse să se ridice. La acea ameninţare de rău augur, se întinse la loc. Ei bine, Warren era un bărbat destul de îndrăvăn, iar englezul arăta destul de sfrijit. Iar Warren părea în acel moment capabil de violenţă. Ținută viguros de el, Amy simţea asta, precum şi dezamăgirea că omul, evident, nu voia să se încurce cu el.

Mai făcu un pas furios. Cum n-o lăsase jos pe Amy, ea începu să se întrebe dacă nu cumva uitase că o căra. Dădu să-i amintească de prezenţa ei, când auziră în spate un alt mârâit.

– Un blestemat de american. Omul ghicise după accentul lui Warren. Tu n-ai auzit că s-a încheiat războiul? Apoi, mult mai tare: Şi v-am fi tăbăcit fundurile dacă aş fi fost eu acolo!

Warren se răsuci brusc înapoi. Bărbatul se ridică în picioare şi o rupse la fugă. Amy ar fi râs dacă ar fi putut să respire. Viitorul ei nu primea cu nici un chip satisfacţie în acea seară. El porni din nou în direcţia în care plecase mai devreme.

De dragul stomacului ei, Amy îşi semnală prezenţa.

– Dacă tot ai de gând să mă cari, ai putea să mă întorci cumva să mă bucur şi eu de asta?

O lăsă să cadă. Afurisit om, o lăsă să cadă! În mod normal, firea ei tipică unui Malory ar fi explodat în acel moment. Dar când se uită la Warren, i se păru că era la fel de surprins s-o vadă stând pe jos.

– Să înţeleg că a fost un nu?

– Lua-te-ar naiba, Amy, nu poţi să fii deloc serioasă?

– Dacă nu-ți place să vezi o femeie plângând, nu vrei să mă vezi serioasă. Dacă mă gândesc mai bine, probabil îți place, zise ea cu dezgust.

– Asta ce mai înseamnă? întrebă el trăgând-o înapoi în picioare. Dar îi observă crisparea și adăugă: Te-am rănit?

– Nu te prefacă că-ți faci griji pentru fundul meu, pe care ai fost prea dornic să-l învinețești cu bătaia.

– Ba nu, murmură el.

– Cum adică?

– Nu te-aș răni.

– Zise omul care crede că femeile nu sunt niciodată prea în vârstă ca să le bați la fund? îl sfidă ea.

El se încruntă.

– Ai devenit o prietenă un pic prea intimă cu sora mea, nu-i așa?

– Dacă te referi la faptul că știu despre tine chestii pe care probabil n-ai vrea să le știu, da, am devenit. Într-o zi o să te bucuri de asta, din moment ce acele informații m-au făcut să cred că nu ești o cauză complet pierdută – și ești al naibii de aproape de așa ceva. Dar ai vreo două calități care te salvează.

– Așa o fi? Și presupun că ai de gând să-mi spui care sunt alea.

– Ba nu.

Ea zâmbi ca un drăcușor.

– Te las să ghicești ce mă impresionează.

– Aș prefera să mă consideri o cauză pierdută.

– Da, știu. Oftă. Și acum câteva minute ți-aș fi făcut pe plac, fără îndoială.

– Ce te-a făcut să te răzgândești, dacă pot cuteza să întreb?

– Această splendidă dovadă de gelozie pe care tocmai mi-ai dat-o, zise ea cu o oarecare îngâmfare evidentă.

– O, Doamne, gemu el. Aia n-a fost gelozie.

– Ba sigur că a fost, și nimic din ce spui sau faci n-are să mă convingă că nu e așa. Vrei să știi de ce?

– Mi-e frică să întreb.

Ea îi zise oricum:

– Fiindcă mi-am spus: Sunt a ta, și, în adâncul sufletului, instinctele tale de proprietate au acceptat asta, chiar dacă tu nu ești gata să admiți asta, nici chiar în sinea ta.

– Ce prostie. Pufni. Voiam să simt că pocnesc pe cineva. Am simțit nevoia să pocnesc pe cineva de când am coborât pe mal. Dar așa mi se întâmplă de câte ori știu că are să trebuiască să fiu politicos cu cumnatul meu.

Amy râse.

– Sunt sigură că unchiul James va fi încântat să afle asta, dar pe tipul ăsta l-ai ales să-l pocnești fiindcă mă îmbrățișa.

El încercă să pară indiferent.

– Crezi ce vrei.

– O, Warren. Poți să fii sigur de asta. Și, apropo, zise ea trecând la un ton mai seducător. În legătură cu fecioria mea și afirmația ta cum că e o simplă amintire. Știi cum poți să dovedești dacă o mai am sau nu, nu-i așa?

Fie din cauza felului erotic în care o spusese, fie a îndrăzneții fățișe subînțelese în aceste cuvinte, Amy primi ceva la care fusese gata să renunțe. Măinile lui se fixară pe fiecare parte a creștetului ei, așa că trebui să-i accepte sărutul, indiferent dacă încă îl dorea sau nu. Dar ea încă îl dorea, o, da. El nu putea să aibă nici o îndoială în legătură cu asta, dat fiind răspunsul ei lacom, care se transformă pe dată într-un abandon sălbatic.

Brațele îi alunecară în jurul lui, ca să-l țină doar pentru ea, în timp ce limbile li se încolăciră cu un fel de disperare frenetică născută din clipe furate. Era o furtună de ațătare și de dor, de frustrare și lipsă de experiență contopite în dulcea nevoie a pasiunii.

Timpul și locul n-aveau nici o importanță în acea descătușare erotică, una delicată totuși, pe atât de ușor de intensificat, pe cât era de încheiat brusc. Când mâinile lui ajunseră pe fesele lui Amy, ca s-o ridice pe tăria lui, sunetul slab al geamătului ei de plăcere rupse vraja.

Se desprinseră imediat unul de altul, rapid, deși focul era încă prea intens la un interval atât de scurt de timp. Îi întoarse spatele, ca și cum vederea ei i-ar fi năruit judecata recâștigată. Ea rămase acolo găfâind, cu mâinile încleștate, luptându-se cu nevoia să implore, cu frustrarea atât de acută. Dar înțelese că nu era momentul să forțeze. El era nestatornic în toate pasiunile lui, și era evident că avea să trebuiască să se poarte cu atenție ca să obțină ce voia. Și avea să obțină. Acum era destul de sigură de asta. Necazul era că răbdarea nu se număra printre virtuțile ei.

– Doamne, Dumnezeule, m-ai lăsa să te iau chiar aici, în drum, nu-i așa?

Nu se întoarse ca să întrebe asta. Ea ignoră tonul, care cu greu putea fi considerat măgulitor, și răspunse sincer:

– Se pare că n-am nici o rușine în ceea ce te privește.

Spatele lui se încordă auzind asta, așa că ea adoptă rapid cel mai tachinator ton al ei.

– Acum n-o să te răzgândești și-o să mă iei la tine la hotel, nu?

– Nu!

Ea se strâmbă auzind răspunsul exploziv.

– La alt hotel?

– Amy!

– Glumesc, pentru numele lui Dumnezeu. Sincer, Warren, trebuie să facem ceva cu tine în legătură cu simțul umorului.

El se întoarse rapid ca să spună tăios:

– Lasă simțul meu al umorului, simțul tău de proprietate este înfricoșător, iar eu cred că „afirmația“ mea, cum o numești tu, a fost dovedită din plin. Nu poți să fii așa desfrânată și să fii încă fecioară.

– De ce să nu pot? Sunt tânără, sunt sănătoasă, iar instinctele mele sunt foarte bune. Și nu e vina mea, cap pătrat. Tu m-ai făcut să vreau să te devorez.

– Mai spune tu un cuvânt provocator...

– Da, da, știu, ai să-mi tragi o chelfăneală. Dacă nu ești cu bagare de seamă, Warren, încă mai pot să renunț la tine.

Capitolul 14

Amy nu prea știa de ce făcuse asta. Probabil fiindcă Warren nu cunoștea Londra atât de bine și ar fi putut să se piardă. Sau poate fiindcă părea să devină tot mai furios pe măsură ce mergea mai departe, fără nici o târfă care să-l scape de povara lui nedorită. Și văzându-l așa de furios, ea știuse că în acea seară n-avea să ajungă nicăieri cu el. Deci, în cele din urmă îi mărturisise că trăsura cu care venise mai devreme era posibil să fie încă la vreo cinci străzi distanță, în apropiere de Iadul și Dulăul.

El nu primise prea bine vestea, desigur. Ca să ne exprimăm cu moderație, se încinsese un pic, acuzând-o de minciună, de conspirație și de o serie de alte practici înșelătoare. Ea nu se deranjase să nege. Păi, cum ar fi putut, când era în parte adevărat? Nu că el îi dăduse vreo șansă să spună mare lucru, oricum, tot insistând pe tema aceasta în timp ce se înapoiau de unde veniseră.

Când ajunseseră la trăsura închiriată, care era, într-adevăr, după colțul de la tavernă, ea fusese destul de sigură că el avea s-o arunce înăuntru, și cu asta, basta. Și o aruncase. Dar o urmăse și el, mărâind adresa ei către vizitiu.

În timp ce trăsura înainta, stăteau unul lângă altul în tăcere împietrită, fiindcă, după ce portiera se trântise în urma lor, el nu mai scosese o vorbă, și, după câte se pare nici n-avea de gând. Pe Amy n-o deranjau țipetele. Se pricepea și ea la asta când era provocată. Dar firea ei neastâmpărată nu putea să sufere tăcerea, cel puțin nu mai mult de câteva minute. Și, ca să spunem adevărul, el o enerva mai rău când tăcea decât când țipa la ea. Când țipa, cel puțin știa exact ce avea în minte.

Așa că își lăsă firea să triumfe. Din păcate, încă avea un singur lucru în propria minte, deci tachinatorul nu avu efectul scontat, cel puțin nu pentru urechile lui Warren.

- Trăsurile spațioase ca asta sunt nemaipomenit de comode, nu-i așa? Gândește-te doar, mă îndoiesc că o să mai fim într-un loc atât de intim ca asta... cel puțin nu până nu te dai bătut și măiei în camera ta de hotel.

- Tacă-ți gura, Amy.

- Ești sigur că nu vrei să profiți de banchetele astea frumoase și moi? Știu că unchii mei mai tineri n-ar fi lăsat să le scape o așa ocazie.

- Tacă-ți gura, Amy.

- Nici verii mei. Derek și Jeremy ar avea fustele unei doamne...

- Amy!

- Păi, ar avea, îl asigură ea. Și n-ar recurge la subterfugii ca vârsta sau inocența, și nici în lipsa lor, crai veritabili cum sunt pe cale să devină.

- Eu nu sunt crai.

- Am aflat și eu atâta lucru, din păcate. Dacă ai fi, n-aș mai sta mult aici, singură, nu? Aș sta în poala ta, eventual cu fusta deja ridicată sau cu mâinile tale încercând s-o ridice fără de veste în timp ce...

El gemu, acoperindu-și ochii cu mâna. Amy zâmbi în sinea ei, mulțumită că-l prinsese iar, până când el zise ironic:

- Chiar și cunoștințele te trădează.

- O, baliverne. Doar se întâmplă să am în familie destui tineri căsătoriți care uneori uită că eu nu sunt. Chiar și sora ta mi-a zis vreo două chestii despre unchiul James pe care le-am găsit fascinante. Știai că obișnuia s-o ducă de pe dunetă în cabina lui, în mijlocul zilei, ca să...

- E, pe dracu'!

- Așa a făcut, insistă ea, și asta înainte să se căsătorească.

- Nu vreau să aud despre asta.

Ea plescăi dezaprobat din limbă.

- Începi să semeni din ce în ce mai mult cu o afurisită de mirosoasă, Warren.

- Și tu începi să semeni din ce în ce mai mult cu o târfă din port, rosti el.

- Păi, încerc, replică ea. La urma urmelor, asta cauți în seara asta, nu-i așa? Și eu sunt cât se poate de serviabilă.

El nu replică, dar se holbă din nou la ea. Ea crezu o clipă că are de gând să întindă mâna după ea. Chiar dacă ar fi fost în chip de răzbunare, s-ar fi descurcat cu asta. S-ar fi atins din nou, și ori de câte ori se atingeau, se întâmpla, cu siguranță, ceva electrizant cu amândoi. Dar el nu făcu nici o mișcare ca să micșoreze spațiul dintre ei. Fără îndoială, omul îi distrugea cu totul respectul de sine.

- Știu la ce te gândești, zise ea, acum cu o undă de nemulțumire în ton. Poți să și uiți de asta. Ar trebui să bați drumul până la țară ca să găsești o nua bună. Și am să strig cât mă ține gura dacă pui o singură mână pe mine, dacă nu e destinată să-mi ofere plăcere. Sigur, zise ea meditativ. S-ar putea să strig cât mă ține gura și când vine plăcerea. Nu știi, fiindcă n-am simțit încă genul ăsta de plăcere. Va trebui să așteptăm și să vedem cum reacționez, nu?

În acel moment, el se trase în față. Avea pumnii încheștați. Ea observă pentru prima dată zvâcnind mica cicatrice de pe obrazul lui, și-ar fi dorit să știe dacă până la urmă îl împinsese să facă dragoste cu ea sau s-o strângă de gât.

Dar sigur îl împinsese prea mult într-una din acele direcții, și fără să fie sigură în care, nu îndrăznea să riște să afle.

- Bine, ai câștigat, îl asigură repede. Dacă vrei liniște, asta o să ai.

Își luă ochii de la el, privind pe geam, ținându-și respirația și sperând că asta îl mulțumește. Și trecură câteva minute enerante înainte să-l audă lăsându-se înapoi pe spetează. Oftă în sinea ei, dar fusese prea aproape pentru liniștea spiritului ei. Afurisita ei de fire prea iute era o problemă clară, și avea să-i îngreuneze situația pentru o vreme, dar nu definitiv. Odată ce el începea să țină la ea, n-avea să mai trebuiască să-și facă probleme pentru propria fire. Până atunci îl va cunoaște destul de bine ca să-și dea seama cum să evite asta, cum să-l convingă s-o lingusească sau pur și simplu să-l ignore, dar știa cu siguranță că,

personal, nu va avea de ce să se teamă. Urechile ei ar fi suferit poate din când în când, dar fundul ei, nu.

Era foarte sigură că aveau să se împace de minune – în cele din urmă. Între timp, trebuia să-și dea seama unde să înceteze cu provocările înainte să ajungă în punctul în care să fie intimidată, cum tocmai se întâmplase. În opinia ei, să bată în retragere însemna un eșec clar, fiindcă nu voia ca el s-o asemene cu toate celelalte femei care mergeau în vârful picioarelor din pricina firii lui.

Georgina îi spusese că, deși se temeau de el, femeile erau atrase de Warren. Și el continuase în felul acesta prea mult timp, ceea ce menținuse zidul în jurul inimii lui. Amy își dorea ca el s-o vadă altfel. Trebuia să facă o breșă în apărarea lui, și n-avea cum, dacă el credea că putea s-o sperie la fel cum făcea cu toate celelalte care încercau să se apropie de el.

Și trebuiau să facă dragoste. Asta era imperativ acum, din cauza timpului scurt pe care-l avea la dispoziție.

Crezuse că doar să-l facă s-o dorească avea să fie de-ajuns, dar era evident că nu. Voința lui era mult prea puternică. Nu, singura modalitate să se apropie îndeajuns ca el să facă o diferență, îndeajuns ca să-i arate că ea nu era o altă Marianne, că putea să se încreadă că ea nu-l va răni, că putea să-l facă fericit era să facă dragoste. Omul fusese nefericit timp de opt ani și se convinsese singur că îi place așa.

Ea era hotărâtă să-i arate o altă cale, să readucă iubirea și zâmbetul în viața lui.

Un fâgaș adânc în drum sau vreun alt obstacol săltă brusc trăsura, trezind-o pe Amy din introspecția ei și făcând-o să devină conștientă de ceea ce privea afară. Se încruntă, confuză pentru o clipă, apoi simți un fior de alarmă, nu pentru ea, ci pentru simplul fapt că însoțitorul ei n-avea să aprecieze deloc asta. Și, din păcate, furnizatul veștilor proastă era treaba ei.

Dar n-avea încotro. Trebuia pregătit și trebuia să știe și că cel mai probabil era cazul să-și facă griji pentru un pericol adevărat.

– Ăăă... Warren? Nu cred că trăsura asta merge unde i-ai cerut tu.

El se uită pe geam, dar din moment ce nu era familiarizat cu Londra, peisajul de-afară nu-i spuse nimic.

– Unde suntem, atunci?

– Dacă nu mă înșel, copacii ăștia pe lângă care trecem nu sunt dintr-unul din splendidele noastre parcuri. Țasta e un drum din afara Londrei, pe care n-avem ce să căutăm dacă vrem să ajungem în Berkeley Square.

Incredibil, vocea lui era calmă când întrebă:

– E posibil să fi înțeles vizitiul greșit?

– Mă îndoiesc.

Ochii lui se îngustară brusc, privind-o cu suspiciune.

– N-a fost ideea ta, nu? Vreun cuibușor de nebunii confortabil ascuns în afara orașului, pe care sperii să-l folosești diseară?

Ea îi zâmbi. Chiar nu putu să se abțină.

– Îmi pare rău, dar n-aveam nimic mai mult decât speranța la patul din camera ta de hotel.

– Atunci despre ce e vorba?

– Una dintre presupunerile mele cele mai realiste este că o să fim jefuiți.

– Prostii. Am înțeles că jafurile sunt obișnuite într-o zonă ca aceea în care am fost. N-ar avea nici un rost să ne ducă în afara orașului.

– Adevărat, doar că și jafurile de genul ăsta sunt destul de comune, oferindu-le tâlharilor posibilitatea să fure cai, o trăsura și portofelele noastre. Desigur, birjele de închiriat nu sunt de obicei o țintă. Caii lor nu sunt cei mai buni, nici trăsura, așa că n-aduc prea mult la vânzare. Dar asta a stat un pic prea mult într-un singur loc. Poate că l-au tras de limbă pe vizitiu, și el s-a lăudat că i s-a promis o sumă grasă ca să aștepte.

– Deci vrei să spui că ăsta nu e vizitiul tău? întrebă el.

– Mă îndoiesc profund. Au scăpat de el, iar cineva cam de aceeași constituție i-a folosit haina, ca să evite suspiciunile. Și nu-mi

place s-o spun, dar e posibil să avem de-a face cu mai mult de un tâlhar. Cei de teapa lor umblă de obicei câte doi sau trei, iar ceilalți fie se întind pe acoperiș, așa că nu i-am observat, fie ne așteaptă pe vreun drum de țară stabilit dinainte. Sper că doar l-au ciomăgit pe vizitiu, mai degrabă decât să-l omoare.

De data asta, el chiar se încruntă.

- Dacă aș fi în locul tău, acum mi-aș face griji pentru mine.

- De fapt, mă îndoiesc că suntem într-un pericol serios. Nu știu cum sunt tâlharii tăi americani, dar ai noștri fac tot posibilul să nu omoare lumea dacă se descurcă altfel. Zarva care urmează după câte o astfel de ispravă e păguboasă pentru mulți dintre ei. Chiar l-au predat pe unul de-al lor să fie spânzurat, doar ca să isprăvească.

- Amy, de ce mi se par greu de crezut toate astea?

- Fiindcă nu ți-ai dat seama cât de ingenioși sunt tâlharii noștri? sugeră ea.

Căutătura lui supărată spunea că în clipa aceea nu-i gusta umorul.

- Eu prefer să cred că vizitiul pur și simplu n-a înțeles clar direcția, iar asta se poate remedia.

În acest scop, mai întâi bătu cu pumnul în acoperiș, ca să-i atragă atenția vizitiului, apoi deschise ușa cât să-i strige omului să oprească. În schimb, trăsura își luă un avânt și mai mare, care îl aruncă pe Warren din nou în scaunul lui și trânti portiera, închizând-o la loc.

- Ei, asta a făcut, cu siguranță, minuni, remarcă Amy ironic.

- La naiba, dacă n-ai fi tu, pur și simplu aș sări, replică el.

- Așa, dă vina pe mine că te țin să nu-ți rupi gâtul.

- O să fii destul acuzată, în primul rând fiindcă sunt aici.

- Ai fi preferat să mă descurc singură cu asta? întrebă ea cu fruntea ridicată.

- Mi-ar fi plăcut mai degrabă să fii acasă, și atunci nici unul dintre noi n-ar fi aici.

Ea își dorea să fi avut un argument bun pentru asta, dar n-avea, așa că își redirecționează gândurile.

- N-ai prea mulți bani la tine, nu?

- Știind unde mă duc? Nu sunt prost.

- Atunci nu face atâta tărăboi pe tema asta, sugeră ea în mod rezonabil. E destul de simplu. Le dai banii, și ei te lasă-n pace.

- Nu așa se fac lucrurile, fetițo.

Auzind asta, ea simți primele frământări de teamă reală.

- Warren, te rog, știu că sperai să ai parte de o bătaie în seara asta, dar te rog frumos, nu-i alege pe tipii ăștia. Au să fie înarmați...

- Și eu la fel.

Ea clipi.

- Ești înarmat?

El ridică ambii craci ai pantalonilor și scoase un pistol dintr-o cizmă și un cuțit imens din cealaltă.

Groaza lui Amy se transformă în deplină panică.

- Ascunde astea!

- E, pe drăcu', răspunse el.

- Americani! zise ea, dând de înțeles că nu gândea prea frumos despre ei în acel moment. Nu vreau să fiu prinsă la mijloc într-un foc încrucișat cât te joci tu de-a eroul, iar dacă se întâmplă să fii rănit, am să fiu obligată să fac ceva prostesc, cum ar fi să caut să te răzbun, și nu vreau să fiu ucisă în seara asta, mulțumesc.

- Tu ai să rămâi în trăsura, fu tot ce zise el în replică.

- Ba nu.

- Ba da.

- Îți jur că nu. O să stau atât de aproape de tine, că orice glonț o să se îndrepte spre tine o să aibă aceeași șansă să mă găsească pe mine. Asta vrei, Warren Anderson?

- La dracu', de ce nu poți să fii și tu rezonabilă ca femeile normale și să încerci să te ascunzi sub banchetă? Nu m-ar deranja nici măcar dacă ai face o criză de isterie.

- Prostii! pufni ea. Bărbații urăsc crizele de isterie, iar cei din familia Malory nu fac așa ceva.

Înainte ca el să poată răspunde la asta, trăsura se opri, și o făcu atât de brusc, încât Warren aproape căzu de pe scaun, scăpând

pistolul din mână. Amy făcu o încercare disperată de a-l înșfăca de pe podea, dar mâna lui ajunse acolo prima.

- Și, mă rog, ce aveai de gând să faci cu el? zise el.

- Să-l arunc pe geam.

Sunetul lui de dezgust era grăitor pentru ce credea el despre această idee, așa că ea adăugă:

- Uite, pune-l deoparte, și o să fac tot ce-mi ceri.

Avea să-și dea seama mai târziu cum să scape de promisiunea aceasta, fiindcă își imagina ce ar putea să-i ceară el - să n-o mai vadă niciodată. Și el se gândi o clipă. Nu era timp pentru mai mult.

- Orice?

Voia ca totul să fie clar.

Ea dădu din cap, spunând în același timp:

- Da.

- Foarte bine.

El vârî cuțitul înapoi în cizmă, iar pistolul îl ascunse la spate, unde era mascat de haină, dar ușor accesibil la nevoie.

- Ridică-ți naibii gluga, adăugă el morocănos, aparent nu foarte bucuros de chilipirul care dăduse peste el. N-are nici un rost să-ți etalezi frumusețea.

Aparentul compliment poate ar fi încântat-o în alte împrejurări, dar acum ea făcu ce-i poruncise, și tocmai la țanc. Ușa se deschise, și un pistol, unul mult mai mare și mai vechi decât al lui Warren, fu vârât înăuntru.

- Afară! fu tot ce le zise tâlharul cu fața acoperită cu o eșarfă, cu toate că pistolul lui era mult mai amenințător, făcându-le semn să se grăbească.

Warren ieși primul și nu se grăbi, afurisitul. În orice caz, se mișca exagerat de încet, sperând, fără îndoială, să găsească o scuză, oricare, să tragă în felul lui de american nesăbuit. Dar tâlharii n-aveau de gând să-i ofere acea scuză. Nu-l îmboldiră să se grăbească, nici măcar o dată, așa că n-avu de ales și o ridică pe Amy. De fapt, avea de ales între mai multe opțiuni, dar pentru

moment doar onora cererea ei, și ea îi fu recunoscătoare pentru asta, mai ales când văzu că erau patru tâlhari.

Doi așteptaseră trăsura în acel loc. Nici unul nu era foarte corpolent, iar înălțimea excesivă a lui Warren îi pusese, pesemne, pe gânduri, dar își fluturau toți armele, așa încât nu căzură prea mult pe gânduri.

- Nu-i nevoie să zăbovești, șefu'. Doar lasă mălaiul, și tu și doamna ta puteți să vă vedeți de drum.

- Și dacă nu vreau? întrebă Warren fățiș.

Amy gemu în sinea ei. Se așternu un moment de tăcere, apoi cel care vorbise mai devreme răspunse:

- Păi, știm toți răspunsul la asta, nu?

Remarca fu urmată de câteva chicoteli. Lui Amy nu-i plăcu deloc sunetul acesta. Era posibil să fi greșit întru totul cu asigurările pe care i le dăduse lui Warren. La urma urmelor, era întotdeauna posibil să ai ghinion și să dai peste tâlhari de rând, care nu respectă regulile.

Ea aruncă imediat jos punga pe care și-o dezlegase deja de la încheietura mâinii. Unul dintre ei se aplecă s-o ia, o cântări în mână, și ea aproape îi simți zâmbetul când constată că era destul de grea.

- Foarte recunoscător, doamnă, zise tâlharul.

- N-ai pentru ce, răspunse Amy.

- Drace, mormăi Warren dezgustat de purtarea ei într-un moment ca acela.

Amy era încă și mai dezgustată de a lui, și ghiontul pe care i-l dădu în coaste îi făcu asta cunoscut. După o privire tăioasă aruncată spre ea, Warren își vârî mâinile în buzunare ca să scoată mărunțișul pe care îl avea acolo. Îl aruncă drept spre ei, mai corect spus.

Amy voi să-l lovească din nou, dar Warren încă nu terminase cu provocările.

- S-ar părea că am fost pregătit pentru șobolanii de canal. Nu mai vedeți nimic de la mine.

Avea să-i enerveze în cele din urmă, cel puțin pe căpetenia lor.

- Vă luăm hainele din spinare, dacă vrem, șefule, fu avertizat.

Apoi altul o întrebă pe Amy:

- Ce face o doamnă faină ca mata icișa cu blestematu' de yankeu?

- Îmi trece prin minte să omor pe cineva, răspunse ea atât de sincer, că ei izbucniră în râs. Deci, dacă ne scuzați, domnilor, o să mă duc la treaba mea.

Nu așteptă permisiunea să plece. Îndrăzneată, îl apucă pe Warren de braț și îl smuci să meargă cu ea în direcția din care veniseră.

Pentru o clipă, ea se gândi că asta era tot ce trebuise să facă, până când căpetenia strigă:

- Sunteți sigură că n-aveți o bijuterie, două să mai puneți acolo, doamnă?

Ea înmărmuri, dar nimic nu se compara cu violența pe care o simțea emanând dinspre Warren. Îl enerva să nu facă nimic. Evident, nu-i stătea în fire să dea înapoi, nici chiar atunci când avea patru pistoale îndreptate spre el.

Dar Amy era mult mai liniștită, și înainte ca el să mai poată face ceva, ea răspunse:

- Nu, n-am, și dacă nu vrei să ai de-a face cu familia Malory din Haverston pentru treaba din seara asta, ai să te mulțumești cu ce-ai primit.

Ei poate nu auziseră de familia Malory din Haverston, dar numele Malory în sine era unul bine-cunoscut chiar și păturilor inferioare ale Londrei. Anthony Malory avusese grijă de asta în zilele lui de crai, când umbla din târfă în târfă, la jocuri de noroc, precum și la numeroase dueluri, în zori.

Trebuie să fi presupus corect, fiindcă hoții nu scoaseră o vorbă. Asta n-o opri să-l tragă pe Warren. N-avea să respire ușurată până nu erau la o distanță apreciabilă de zona aceea.

Merseseră probabil vreo opt sute de metri înainte ca el să zică ceva în cele din urmă.

- Nu mă mai strânge de braț, fetițo. Nu mă duc înapoi.

- În sfârșit, ceva deștept din gura lui, mormăi ca pentru sine.

- Ce-a fost asta?

- Nimic.

Îi dădu drumul și se ținu în fața lui, pe jumătate alergând, nerăbdătoare să ajungă înapoi în oraș.

După estimarea ei, erau vreo trei kilometri de mers doar până la periferie, și până când ajungea în cele din urmă acasă... Nu voia să se gândească la asta. Nu plănuise să stea plecată atât de mult. Îi spusese lui Artie că se duce la culcare, în speranța că n-avea să fie deranjată. Dar tot trebuia să se strecoare înapoi în casă, și cu cât ajungea mai târziu, cu atât mai multă liniște era în casă și cu atât mai ușor putea să fie auzită.

- O fi din cauză că sunt nuiete mari peste tot în jurul nostru de-ai amuțit până la urmă?

Merseseră, probabil, încă un kilometru și jumătate când el zise asta - chiar în spatele ei. Amy speră că-l lovide un tardiv simț al umorului, dar se îndoia de asta.

- O nuia proaspăt tăiată e de calitate inferioară, îl informă fără să se uite în urmă ca să-i vadă reacția. E nevoie de exercițiu, pe care numai timpul...

- O nuia proaspăt tăiată o să te facă să înțelegi ideea, n-am nici o îndoială.

Ea se întoarse repede și spuse:

- Las-o baltă, Warren. N-am făcut nimic ca să merit...

- N-ai făcut? Dacă n-ai fi fost tu, trupul meu n-ar fi încă... în nevoie. N-aș fi fost jefuit. N-aș fi aici, pe drumul ăsta groaznic.

- Țasta e un exercițiu fizic excelent, să n-ai la tine prea mulți bani, și știi ce poți să faci cu privire la cealaltă problemă a ta... dacă n-ai fi atât de al naibii de încăpățânat.

- Până aici!

Merse direct spre marginea drumului, spre tufișurile acelea la care făcuse referire. Amy nu așteptă să-l vadă rupând nuiua. O rupse la sănătoasa pe drum.

Capitolul 16

Prin perdeaua subțire de nori se strecura un pic din lumina lunii, îndeajuns să se vadă drumul clar, astfel că evitarea gropilor și a șanțurilor făcute de roțile trăsorii nu era un impediment. Iar drumul era uscat. Nu plouase de trei zile, deci nu se puneau problema să alunece și să cadă în șanțuri pline de noroi.

Singura grijă a lui Amy era să nu fie prinsă de nebunul hotărât să-și descarce frustrările pe ea într-un mod fizic – dar nu în acel mod fizic. N-avea să-l lase s-o facă.

Ar regreta după aceea, deși știa că ea avea să regrete mult mai mult – cel puțin fundul ei.

Totuși, era încrezătoare că avea să câștige cursa asta, mai ales că nu era nimeni prin preajmă să-i sară în față, ca mai devreme. Dar Warren avusese destul timp și făcuse destul efort fizic ca să se trezească de-a binelea, așa că de data asta nu era deloc stângaci în a o prinde din urmă.

În câteva clipe, mâna lui era în interiorul mantiei ei, încetînd-o, apoi pe brațul ei, întorcând-o printr-o smucitură.

Din păcate, ea se împiedică în timpul întoarcerii, fapt care îl dezechilibra. Ei i se tăie respirația când ateriză cu el peste ea. Când durerea avea să se calmeze, urma să descopere, probabil, că avea vreo două oase rupte, dacă nu cumva el i le zdrobise pe toate. Cu siguranță, așa se simțea.

Și el nu se dădu jos de pe ea. Avu în intenție s-o facă, dar după ce se ridică un pic, îi captură ochii larg deschiși într-ai lui, îi văzu gura întredeschisă și gâfâind, și, în loc de asta, își lăsă capul în jos cu un geamăt.

Acea singură atingere dulce a buzelor lui pe ale ei o făcu pe Amy să uite de disconfort. Fusta ei nu era îndeajuns de largă pentru a-i permite lui să se instaleze complet între picioarele ei, dacă nu era ridicată, și nu era. Dar era loc pentru un picior, pe care el

il strecură în acel moment. Și asta fu tot ce era nevoie ca brațele ei să se încolăcească în jurul lui și să-l tragă în jos complet.

Ca în rai, așa îi simțea greutatea de data asta. Era atât de diferit de celelalte sărutări, când încercase să se apropie de el, dar nu prea reușise. Asta era contopire pură, fără urmă de spațiu între ei, și tot nu era îndeajuns. Ea voia mai mult.

Ambele lui mâini erau pe ea, una ținându-i capul, cealaltă prinzând-o dintr-o parte. N-avea nici o nuiă, nu că ea se gândea la asta acum. Și apoi, când acea mână se mișcă și-i acoperi un sân, sărutul se adânci.

Nici asta nu fu ca mai devreme, când mâna lui o atinsese, dar liniștit. Frământă, prinse, strânse, iar sânul ei prinse viață, se umflă, sfârcul se contură prin material, iar senzațiile fură transmise în altă parte... Știuse că a face amor cu acest bărbat ar fi minunat, dar să știe nu însemna să experimenteze. Faptul că acesta era doar începutul îi dădu un alt fior anticipând ce avea să urmeze.

Era de neconceput ca el să se opună la ceva atât de minunat, când, spre deosebire de ea, știa exact la ce să se aștepte. Dar acum nu se opunea.

El dăduse frâu liber pasiunii, iar a ei era acolo s-o întâlnească.

Se rostogoli, aducând-o deasupra lui, ca să poată să ajungă la fundul ei. Prinzând-o cu ambele mâini, ca să-i controleze mișcărilor, o apăsă în jos pe duritatea lui, apoi o ghidă în unduiri lente, pentru care rochia ei subțire, de vară, nu reprezenta nici o barieră.

Mișcărilor o făcură tare nerăbdătoare. Își înfipse degetele în părul lui auriu și lung. Îi sărută fața, gâtul, îl mușcă ușor de ureche, în timp ce el continua s-o împingă și s-o facă să alunece pe el, provocând o frecare mistuitoare pe un punct plin de vitalitate despre care ea nu știa că există.

Erau în mijlocul drumului. Ar fi putu să fie călcați dacă venea cineva și ei n-auzeau, ceea ce era o posibilitate clară, ocupată cu el cum era Amy în acea clipă. Dar ei nu-i păsa, și ar fi pariat și ultimii doi bănuți că nici lui Warren.

Din păcate, veni o trăsură, și ei n-o auziră, de fapt, nici chiar în momentul în care fu lângă ei. Din fericire, vizitiul sesiză obstacolul din drum și opri. Clienta lui, o bine-cunoscută matroană din înalta societate, scoase capul pe geam ca să vadă ce era, dar din acel unghi nu-i văzu, practic, pe Amy și pe Warren sărind în picioare când vizitiul își dresе vocea cu zgomot, ca să le atragă atenția.

Ea întrebă totuși:

– Ei, ce este, John? Și dacă-mi spui că e vreunul dintre plictisitorii ăia de tâlhari, te concediez... fac asta mâine-dimineață la prima oră.

Lui John, care fusese amuzat din cale-afară de amantii speriați, îi pieri buna dispoziție, și nu din cauza amenințării doamnei. Îl amenința că-l concediază cel puțin o dată pe săptămână, cu toate acestea era în serviciul ei de aproape douăzeci de ani. Dar menționarea tâlharilor îl făcu să se gândească la faptul că se putea să fi fost un șiretlic menit să-l facă să se oprească.

Prudent, strigă:

– Nu prea știu care e problema, Lady Beecham.

Amy gemu, recunoscând acel nume. Abigail Beecham era o contesă văduvă, o bătrână arțăgoasă a cărei unică ocupație în acele zile părea scotocitul după zvonuri cu care să alimenteze morile bârfei. Era indiscutabil cea mai rea persoană care ar fi putut să apară, și dacă se întâmpla s-o recunoască pe Amy, atunci, fără nici o îndoială, Amy putea la fel de bine să înceapă să-și facă bagajele pentru China. Era musai să se îndrepte spre tufișuri și să se ascundă. Nu să-l audă pe Warren părând amabil de data asta, doar fiindcă el vedea salvarea lui în Abigail Beecham și trăsură ei.

– Stai liniștit, omule, îi zise el vizitiului John. Tocmai am fost jefuiți...

– Ce-i asta? Ce-i asta? strigă Abigail. Vino încoace, să te vad.

Warren porni să facă întocmai. Amy îl trase înapoi cu un șuierat furios:

– O să mă recunoască dacă mă vede! Dacă nu ești sigur ce înseamnă asta, fii amabil și amintește-ți de căsătoriile forțate care sunt la ordinea zilei în ambele noastre familii.

– Prostii, zise el în derâdere, în mod clar indiferent față de risc. Doar ține gluga pe cap.

Amy era neîncrezătoare. Afurisitul nu părea deloc preocupat de gravitatea acestei situații noi și extrem de dezastruoase. De fapt, o trase în față, chiar în lumina felinarelor trăsurii și sub avida privire cercetătoare a lui Abigail Beecham.

– Pe cine ascunzi acolo, tinere? vru Abigail să știe.

Warren se uită peste umăr și văzu că Amy chiar se ascundea în spatele lui, cu fața presată, practic, de spinarea lui.

Cum în acel moment frustrarea sexuală, agitația și pur și simplu răzbunarea se aflau în capul listei lui de priorități, răspunse scurt:

– Pe ibovnica mea.

– O porți în haine peste măsură de fine, remarcă Abigail cu scepticism.

– Un bărbat își cheltuiește banii cum îi place, zise Warren cu un zâmbet temerar.

Bătrâna cloncâni dezaprobat, dar pentru moment ignoră răspunsul lui.

– Păreți a fi la ananghie.

– Suntem, răspunse Warren. Jefuiți de bani și de trăsură.

– Tâlharii?

– Genul de la oraș, clarifică el. Am fost duși în afara Londrei.

– Scandalos! Haideți, urcați și povestiți-mi totul despre asta.

– Las-o baltă, șopti Amy în spatele lui. Nu pot să risc.

– Ce tot mormăie? întrebă Abigail.

Înainte ca el să răspundă, Amy continuă să-l avertizeze:

– Nu te crede. Moare să afle dacă mă cunoaște, și mă cunoaște.

– Să te înveți minte, fu tot ce zise el în timp ce deschise portiera trăsurii și o îmbrânci înăuntru.

Lui Amy nu-i veni să creadă că el făcuse asta. Dar n-avea să-i permită. Intră ferindu-și capul, dar ieși direct pe cealaltă parte a trăsurii.

Warren făcu la fel, oprindu-se doar cât să-i zică doamnei uimite:

– Iertare, doamnă. Nu durează decât o clipă.

O prinse imediat din urmă pe Amy, căci ea mai degrabă mergea furioasă, decât să alerge.

– Ce dracu' crezi că faci?

– Eu? icni ea furioasă. Să vorbim despre tine, fiindcă știu exact ce faci. N-ai ajuns să tai nuiaua, așa că vrei să mă pedepsești pentru mica neplăcere pe care ți-am cauzat-o. Ei bine, o să trebuiască să găsești o altă cale să faci asta.

– N-o să mă întorc pe jos la Londra, din moment ce doamna a fost așa de bună să ne invite în trăsură.

– Atunci, firește, du-te cu ea, dar du-te fără mine. Dacă nu te gândești la reputația mea, gândește-te la a ta. Doamna asta o să spună la toată lumea că m-ai compromis, iar dacă tu crezi că poți să scapi neatins din asta, mai gândește-te. Și nu așa te vreau, Warren. Te vreau dornic să mă ceri.

Abia putu să-l audă scrâșnind din dinți.

– Ți-ai demonstrat punctul de vedere, fir-ar să fie. O să facem un compromis. Poți să mergi lângă vizitiu. Sper că n-o să te recunoască.

– Și ce-o să-i spui lui Lady Beecham?

– Că n-ai vrut s-o întinezi cu imoralitatea ta.

Îi veni să-l pocnească. În schimb, îi oferi un zâmbet strălucitor și zise:

– Poate că nu ești crai, Warren Anderson, dar, cu siguranță, ești un nemernic.

Marius Maria

Capitolul 16

Spre deosebire de Warren, care părea că avea intenția să-și hrănească amărăciunea pentru tot restul vieții, Amy era prea efervescentă ca să țină ranchiuna sau chiar să rămână supărată

pentru mult timp. Așadar, când Lady Beecham îi lăsă la hotelul Albany, îl iertase deja pe Warren pentru purtarea lui detestabilă. De fapt, apropierea de acest loc, unde-și dorise toată seara să ajungă, îi dădu din nou idei.

Pesemne că i se vedea pe față, fiindcă Warren îi aruncă o privire și zise:

– Dacă o spui, îți trag o bătaie la fund chiar aici, și nu-mi pasă câtă lume se adună să se uite. Nu mă opresc până nu implori milă.

– Ce te face să crezi că o să implor milă așa repede? se aventură ea.

– Ce te face să crezi că am vreun pic de milă?

Ea îi zâmbi, câtuși de puțin intimidată de data asta.

– Ai ceva. S-ar putea să ai doar un pic, mai jos, la degetul mic, dar pariez că aș putea să storc ceva dacă încerc, și eu nu pierd niciodată pariuri.

El nu catadicsi să răspundă, ci pur și simplu o apucă de braț și se întoarse să facă semn unei trăsurii care trecea. Din fericire, trăsura lui Abigail cotise deja, căci nerăbdarea lui Warren îl făcuse să uite de precauție. Voia să scape de Amy, și asta imediat.

Ea, de fapt, îl înțelegea. Îl făcuse să îndure chinurile iadului de mai multe ori în acea zi, de fiecare dată intenționat, cu scopul de a-l enerva cât mai rapid posibil, dar era mai mult decât putea să suporte cineva, mai ales un bărbat cu firea lui Warren. Așa că nu prea putea să fie supărată pe iritarea la adresa ei. De fapt, era surprinsă că el încă nu se înfuriase teribil.

Una peste alta, fusese o zi splendidă. Chiar și aceste mici aventuri neprevăzute lucraseră în avantajul ei – mă rog, cel puțin una dintre ele. Dacă tâlharii nu i-ar fi răpit și nu i-ar fi eliberat la țară, ea n-ar fi experimentat niciodată acea ultimă desfătare a pasiunii care o lăsase cu gura căscată. Și Warren la fel. Iar amintirea cea mai dragă din scurta plimbare înapoi la Berkeley Square era faptul că Warren nu se oprise acea ultimă dată, și poate n-ar fi făcut-o deloc. Dacă Lady B. n-ar fi apărut când ea...

El îi zise vizitiului să-l aștepte. Lui Amy îi mai rămăseseră doar aceste câteva momente cu Warren, fără să știe când avea să-l mai vadă. Dacă-l cunoștea bine, și cu siguranță ajunsese să-l cunoască, el urma s-o evite cu orice preț. Dar nu putea să facă asta, cel puțin atât timp cât ea stătea în casa surorii lui. Ce bine ar fi fost să stea și el acolo! Chiar trebuia să-i pomenească Georginei despre asta...

Ajunseră la ușă. Amy se rezemă de ea ca să se uite la el. Ca de obicei, el se încruntă, dar asta cu siguranță nu-l făcu să arate mai puțin chipeș. În orice caz, asta era o provocare. Nu era de mirare că atâtea femei erau atrase de el. Dar ea n-avea să fie una dintre cele multe. Ea avea de gând să fie cea care-l câștiga.

Își dori ca el s-o sărute de noapte bună. Să îndrăznească să-l provoace încă o dată? Păi, dovedise deja că era cât se poate de îndrăzneț.

– Îți dai seama că doar de dimineață ți-am spus că te vreau? întrebă ușor. În ritmul ăsta, până la sfârșitul săptămânii ar trebui să fii gata să mă ceri. Desigur, ai putea renunța la luptă și să-mi ceri chiar acum să mă căsătoresc cu tine, caz în care am putea fi legal împreună până la sfârșitul săptămânii, nu numai logodiți. Ce zici de asta, yankeule? Ești gata să te predai?

– Sunt gata să vorbesc cu unchiul tău.

Reieșea din tonul lui că nu despre căsătorie, ci despre purtarea ei scandaloașă.

– Deschide ușa, Amy.

Ea înlemni, căci nici nu își închipuise că exista această posibilitate.

– Nu poți să faci asta!

– Stai să vezi.

– Dar n-ai să mă mai vezi niciodată, și nu vrei asta. Poate crezi că vrei, dar îți jur că nu.

– Aiurea. În clipa asta nu pot să mă gândesc la ceva mai ispitor.

– Serios?

El înțepeni acum și făcu un pas în spate, să se îndepărteze de ea. Ce prostie că spusese asta. Ar fi trebuit să-l asigure că renunță – dar ea n-avea nici o intenție să renunțe. Și trebuia să fie pe atât de consecventă în sinceritatea față de el pe cât îi admitea vechiul adagiu „Totul e permis“, altfel nu l-ar fi făcut niciodată să aibă încredere în ea.

Nu-și retrase tachinarea, ci oferi ceea ce spera să fie o sugestie rezonabilă.

– Te rog, cel puțin așteaptă până mâine-dimineață. Acum ești supărat, dar atunci o să te simți altfel.

– Nu.

– Nu e momentul să demonstrezi cât de încăpățânat poți să fii, zise ea exasperată. Nu vrei cel puțin să te gândești la consecințe... în afară de o să scapi de mine? Mai întâi că unchiul James n-are să te considere nevinovat. Eu o să-l asigur că ești, dar cu părerea pe care o are despre tine, n-o să te creadă. Și chiar nu vrei să strici din nou lucrurile cu el, nu? Știi cât este de imprevizibil. Ar putea să te provoace la duel sau pur și simplu să te bată, sau chiar să te dea afară, refuzând să-ți permită să le mai vezi pe George sau Jack.

– O să-mi asum riscul.

Doar faptul că el zisese asta atât de indiferent o făcu să-și rețină mânia.

– Nu crezi că astea sunt posibilitățile? Păi, poate că nu sunt. Poate n-o să se întâmple decât să fiu expediată forțat la țară, iar tu să-ți vezi mai departe de treburi fără interferențele mele fermecătoare. Sigur, fără conversațiile noastre stimulative pe care să le aștepti cu nerăbdare, în vreo două zile ai să te plictisești de moarte. Și frații tăi, care o să audă negreșit despre asta, o să creadă că n-ai putut să-i faci față unei „fetițe“, dar sunt sigură că poți să suporti batjocura lor.

– Ajunge, Amy.

– Te-ai răzgândit?

– Nu.

Ea își ridică brațele.

Maria Maria

– Bine! Dă-i drumul și mărturisește totul chiar acum. Dar mai există o posibilitate la care nu te-ai gândit. Că s-ar putea să spun familiei mele lucrurile așa cum le văd eu. În cazul ăsta, n-ai să te alegi decât cu unchiul meu suflându-ți în ceafă și urmărindu-ți fiecare mișcare.

Și acum fu destul de supărată să adauge:

– Și încă ceva. Ideea asta ce-deștept-sunt s-ar putea ca acum să ți se pară salvatoare, dar n-ar fi decât o cale de scăpare lașă. Dacă ai de gând să-mi rezisti, Warren Anderson, fă-o pe cont propriu.

Se întoarse țâfnoasă, arătându-i spatele în timp ce încerca să găsească cheia de la casă în buzunarul interior al pelerinei. Pelerina era un pic strâmbă, așa că buzunarul nu era unde ar fi trebuit să fie. Nu putea decât să spera că cheia era încă acolo, după toate căzăturile pe care le suferise în seara respectivă. Când se gândi mai bine, înțelese că, dacă pierduse cheia, problema ei avea să fie rezolvată, cel puțin temporar. N-o pierduse însă și hotărâse deja că n-avea de gând să-l mintă pe Warren, nici măcar să-i spună adevăruri pe jumătate, dacă putea să se abțină.

În cele câteva momente, el nu scoase o vorbă, dar când ea vârî cheia în broască, își puse mâinile pe umerii ei.

– Crezi că nu pot? întrebă el.

– Ce?

– Să-ți rezist.

Nici ea nu putu să reziste impulsului de-a se sprijini pe el, așa că renunță. Și el n-o respinse.

– Cred că o să te străduiești cât poți, zise ea în șoaptă.

– Și o să reușesc.

– Poți să pariezi pe asta?

Își ținu respirația așteptând răspunsul lui. Era bizar, știa, dar era sigură că el își pecetluia soarta dacă punea acel rămășag, căci ea nu pierduse niciodată un pariu. Dar el o dezamăgi.

– Nu, dacă pariez pe asta, ar însemna că-i dau importanță. M-a surprins nerușinarea ta, asta-i tot. Dar acum, că știi la ce să mă aștept, pot să te ignor.

Ea se întoarse înainte ca el să poată face un pas înapoi pentru a evita apăsarea sânilor ei pe pieptul lui.

– Chiar poți? întrebă ea seducător.

El plecă. Bine, poate că putea – dar pentru scurtă vreme.

Capitolul 17

Amy închise ușa și o încuie, apoi se sprijini de ea. Zâmbea în sine ea acum, că pericolul trecuse. Reușise să intre în casă fără Warren pe urmele ei – un mic miracol, la cât de încâpățânat era. Și nu era sigură care dintre remarcile ei îl influențase, deși nu conta decât că în seara respectivă unchiul James n-avea să fie târât din pat ca să asculte un pomelnic cu toate păcatele ei. Altă dată, poate, dar nu în seara respectivă...

– Ai un motiv bun pentru care intri pe ușa aia la ora asta din noapte?

Amy aproape se prăbuși pe podea, atât de surprinsă fu. Și apoi conștientiză întrebarea și izbucni:

– Desigur... dar nu... pot să mă gândesc la asta și să-ți spun mâine-dimineață?

– Amy...

– Glumesc, pentru numele lui Dumnezeu, îi zise lui Jeremy îndepărtându-se de ușă, recunoscătoare că o auzise el, și nu tatăl lui. Și tu ce cauți acasă așa devreme?

El nu se lăsă atras în încercarea ei de a schimba subiectul.

– Nu contează. Să auzim răspunsul tău, verișoară, și asta chiar acum.

Ea plesni nerăbdătoare din limbă, trecând pe lângă el ca să intre în salon.

– Dacă vrei să știi, am avut un rendez-vous secret cu un bărbat de care sunt foarte interesată.

- Deja?

Ea se întoarce cu fața spre el.

- Cum adică deja?

El se sprijini confortabil de ușă, cu brațele și gleznelor încrucișate, o atitudine fals neglijentă de care unchiul lor Tony era tare mândru și la care Jeremy, care semăna atât de mult cu el, lucra s-o perfecționeze.

- Adică, abia săptămâna trecută ți-ai făcut debutul în societate. Nu credeam că ai să-i calci pe urme surorii tale, Diana, și o să alegi chiar așa de repede.

Ea îl privi cu înțeles ridicând o sprânceană.

- Ai crezut că o să fiu precum Clare, căreia i-a luat doi ani să se hotărască?

- Nu chiar atât, dar cel puțin câteva luni.

- Spuneam doar că sunt interesată, Jeremy.

- Mă bucur să aud. Atunci ce atâta secret?

- Fiindcă mai degrabă mă îndoiesc de faptul că familia o să-l accepte, recunosc ea.

Jeremy era cam singurul căruia putea să-i spună asta fără să-și facă griji că va face o criză. Și el zâmbi, probabil în așteptarea crizelor pe care avea să le facă restul familiei.

- Așadar, cine e?

- Nu-i treaba ta, replică ea.

- Atunci îl cunosc?

- N-am spus asta.

- Îl cunosc?

- Destul de probabil.

- Nu e cu totul un bătăran, nu? Mi-e teamă că la asta o să trebuiască să obiectez.

- Nu e bătăran deloc. Are valori morale foarte înalte.

Jeremy se încruntă.

- Atunci ce-i în neregulă cu el?

Ei bine, ea încerca să nu se depărteze de adevăr sau să rămână cât mai aproape de el, dar Jeremy pur și simplu n-avea de gând s-o slăbească.

- E sărac, fu tot ce putu să scoată în acel moment ca să-i închidă gura vărului ei.

- Ai dreptate. Asta nu se face deloc. Nu poți să trăiești în mizerie.

- Nici n-o să trăiesc așa. Are perspective.

- Atunci care-i problema?

- Nu se împacă cu ideea de a mă cere înainte să-și îmbunătățească situația.

Jeremy dădu din cap gânditor.

- Și ai încercat să-l convingă că nu contează?

- Exact.

- A trebuit să te tăvălești în praf ca să-l faci să înțeleagă?

Amy roși furioasă la imaginile senzuale pe care întrebarea i le aduse în minte.

- N-am făcut decât să ne plimbăm și să vorbim. Mă tem că, neatentă, m-am împiedicat, și asta de mai multe ori.

- Trebuie că este destul de idiot dacă nu te-a prins... sau a căzut și el?

Îmbujorarea ei se accentuă sub privirea lui cu înțeles și zise repede:

- Sunt încă o afurisită de fecioară, dacă asta cauți să auzi.

El rânji fără remușcări.

- Nu mă îndoiesc, fată dragă. Și ar fi fost un mare tâmpit dacă n-ar fi încercat să te sărute, așa că termină cu roșitul ăsta. Eu sunt un partizan al săruturilor, să știi.

Ea râse. Uneori îi era greu să-și amintească, privindu-l, că aveau aceeași vârstă și că el înțelegea perfect pasiunile nestăpânite ale tinereții. Și cum tot vorbeau despre asta, acum ar fi fost momentul perfect ca să profite de experiența lui în propriul interes.

- Că ai adus vorba, începu ca din întâmplare scoțându-și pelevina și ghemuindu-se într-un colț de canapea. Am o întrebare la tine, așa că stai jos și lasă-mă să beneficiez de vasta ta experiență.

- Are să doară? răspunse el venind lângă ea.
- Deloc, e doar o chestiune de ordin filosofic. Pe oricine altcineva aş întreba ar fi, probabil, prea jenat să răspundă, dar cu siguranţă tu nu.
- Să fiu al naibii dacă o să-ţi spun cum să faci dragoste, o avertiză el indignat.
- Amy chicoti.
- Asta cam greu să fie filosofică, dar e destul de pertinentă pentru viitorul meu, nu? Nu, Jeremy, nu vreau decât să ştiu ce-ar trebui să facă o femeie să te determine s-o vrei, când ți-a intrat în minte că n-o poți avea.
- N-are pe vino-ncoa', atunci?
- Să presupunem că are destul.
- Atunci nu e nici o problemă.
- Ba da, e. Ai decis, pentru un motiv absurd cum numai un bărbat poate să invoce, că n-o poți atinge.
- Ce fel de motiv?
- De unde să ştiu eu? Poate o chestiune de onoare sau fiindcă e sora celui mai bun prieten al tău, sau altceva de genul ăsta.
- Păi, la naiba, nu cred că asta m-ar opri pe mine.
- Jeremy, zise ea exasperată. Asta e doar o supoziție. Oricare ar fi motivul, refuzi să ai de-a face cu ea. Deci, ce-ar trebui să facă ca să te răzgândești?
- Nu i-ar lua mult să mă facă să mă răzgândesc, Amy.
- Trebuie să râdă la expresia lui.
- Nu, cred că nu. Dar să uităm pentru o clipă faptul că tu ești disponibil pentru absolut toată populația feminină. Asta este singura excepție de la felul tău normal de a face lucrurile. N-o să te atingi de doamna asta. Refuzi categoric să faci dragoste cu ea, chiar dacă în adâncul tău nimic nu ți-ar plăcea mai mult.
- Ei, și-ncă cum.
- Deci, ce poate să facă ea ca să uiți de scrupule?
- Să-și lepede hainele.
- Poftim?

- Ar putea să se dezbrace în fața mea. Chiar nu cred că aş putea să rezist dacă e frumoasă cum spui.
- Amy fu surprinsă.
- Asta-i tot?
- Absolut.
- Ea oftă. Se temea că nu întrebasese persoana potrivită. Tinerii ca Jeremy pur și simplu n-aveau genul de hotărâre și voință al lui Warren.
- Acum spune-mi de ce-ai vrut să știi.
- Amy oftă din nou, dramatic.
- De ce altceva? Tipul care mă interesează refuză categoric să facă dragoste cu mine în afara căsătoriei.
- Ce?
- Îl bătu ușor pe braț în timp ce zise liniștitor:
- A fost o glumă, Jeremy.
- Una de prost gust, mormăi el.
- Ea zâmbi.
- N-ai mai spune asta dacă ai fi putut să-ți vezi fața.
- El încă nu se înmuie.
- Deci, care e răspunsul corect?
- Sperase că el avea să uite întrebarea, dar din moment ce n-o făcuse, ea înfruntă situația cu îndrăzneală.
- Acum cine glumește? Sau vrei să spui că nu-ți amintești ce curios erai înainte să ai toate răspunsurile despre lucrurile astea?
- Cum nu reușea să-și amintească acele vremuri, fiind crescut într-o tavernă, el alese să nu răspundă.
- Deci ai fost pur și simplu curioasă?
- Cu nesaț, zise ea și-i oferii un zâmbi ștrengar. Și dacă tot suntem la asta, n-ai vrea să te răzgândești și să discuți în detaliu despre cum se face amor?
- Vezi să nu. Așadar se ține tare, nu?
- Cine?
- Domnul tău.
- N-am spus că e vorba de el.

- Nici nu trebuie. Băiat deștept, să fie așa prudent.
- Sper că asta nu înseamnă ce cred eu că înseamnă.
- Acum nu sări la gâtul meu, zise el la expresia ei încruntată. Ce-mi pasă mie că vrei să ai bebelușul înainte de jurăminte? N-am să fiu eu ăla care-l provoacă pe flăcău la duel.
- Tata n-ar...
- Bineînțeles că nu. Are doi frați mai mici cărora le place la nebunie să se ocupe de chestii de-astea. O să fii norocoasă dacă din flăcău mai rămâne ceva cu care să te măriți.
- Amy închise ochii cu un geamăt. Era felul în care Jeremy se făcea înțeles în astfel de chestiuni. Dar el nu știa situația reală, iar ea nici n-avea de gând să i-o relateze, căci el ar fi avut mult mai multe de spus dacă ar fi știut că domnul ei era cel pe care tatăl lui îl detesta cu toată hotărârea, iar familia abia îl tolera.
- El avea dreptate, da, un punct de vedere pe care n-avusese timp să-l ia în considerare, căci decizia ei fusese atât de neașteptată. Dar o posibilă sarcină n-avea să-i schimbe gândul de a face dragoste cu Warren, cel puțin până nu reflecta la altă modalitate de a grăbi lucrurile. Totuși, dacă riscul presupunea șanse mai mari în favoarea ei, ea știa cum să le obțină.
- Vrei să faci un pariu, Jeremy?
- Expresia lui deveni imediat suspicioasă.
- Ce fel de pariu?
- Dacă mă hotărâsc că-l vreau, pot să-l am fără să fie obligat să se însoare cu mine.
- Credeam că doar te interesează.
- Am spus dacă mă hotărâsc că el e alesul.
- Bine, de acord, dar trebuie să-l fac în așa fel încât să merite să stai departe de patul lui. Dacă pierzi, nu poți să te măriți cu el.
- Ochii ei se dilatără. Dacă pierdea, rămânea însărcinată și nu putea să se mărite cu el?
- Asta e... asta e...
- Îl faci sau nu, zise el cu îngâmfare.

- Foarte bine, zise ea cu aceeași atitudine. Și dacă o să câștig, tu nu te mai atingi de o femeie timp de...
- El se îndreptă, cu o mină îngrozită.
- Fii drăguță și amintește-ți că sunt vărul tău preferat.
- O lună.
- O lună întreagă?
- Aveam de gând să spun șase...
- Una să fie.
- Oftă, dar asta cu doar o clipă înainte să zâmbească de-a dreptul diabolic.
- Ei bine, mi-am făcut fapta bună pe ziua de azi.
- Amy îi zâmbi și ea.
- Da, ai făcut-o. Te-ai încredințat că o să-l am - dacă-l vreau -, fiindcă n-am pierdut un pariu în viața mea.

Capitolul 18

Deși nu știa, Amy își îndeplini dorința. În acea noapte, Warren se duse la culcare gândindu-se numai la ea, așa cum sperase ea. Poate că unele dintre aceste gânduri erau criminale, dar având în vedere disconfortul pe care încă îl avea, era de așteptat. Și se duse la culcare cu desăvârșire singur.

Încă îl uimea că, după ce plecase de lângă ea, se întorsese la hotelul din Piccadilly, nu la Iadul și Dulăul și la durdulia Paulette. Presupunea că lipsa lui de concentrare era de vină, precum și faptul că era furios că se lăsase convins de puștoaică să renunțe la ce trebuia să facă, adică să-i informeze familia despre comportamentul ei scandalos. Dar după ce ajunse la Albany și-și reaminti ce-l aștepta în oraș, tot se duse sus, în odaia lui, în loc să cheme altă trăsură.

Desigur, se făcuse târziu când se întoarse în cele din urmă la hotel. Iar el și frații lui aveau afaceri de făcut a doua zi la prima

oră. Dar când îl împiedicase asta vreodată să găsească o femeie, dacă nevoia îi dădea ghes? Și era categoric în cea mai mare nevoie, și fusese tot timpul din acea dimineață și de la acel prim sărut. Dar avusese intenția să și-o aline în seara respectivă. Apoi n-o lăsase pe fata aia enervantă să ajungă la el. O avertizase, și se gândise că așa avea să se sfârșească. Cât de puțin știa despre tenacitatea englezească. Iar asta se întâmplase înainte de a fi cât pe ce să facă dragoste cu Amy Malory în mijlocul unui drum de țară.

Încă nu-i venea să creadă că făcuse asta, și își dorea, la naiba să n-o fi făcut. Uitase bucuriile poftelor pure, intensificările simțurilor, urgența, plăcerea incredibilă. Manifestase prea mult timp o răceală analitică în seducțiile lui, vecină cu indiferența, abia satisfăcându-și pur și simplu o nevoie de bază.

Amy scosese mult mai multe la suprafață, iar acum Paulette nu era destul de ispititoare pentru el ca să facă efortul. Acesta era adevărul.

Dar nu mai putea să treacă printr-o altă zi ca aceea, confruntându-se cu o dorință atât de puternică și fără s-o satisfacă.

Totul din cauza capriciilor uneia de șaptesprezece ani. Dumnezeu! Cum era posibil să-l poată manipula astfel cineva atât de tânăr, perfect stăpână pe situație la toate întâlnirile lor? Nu era decât o obraznică desfrânată. Era evident că descoperise sexul, constatase că era prea plăcut ca să-l ignore și, așa cum fac tinerii, îl savura cu lăcomie. El nu era pentru ea nimic mai mult decât o provocare, probabil primul bărbat care o respinsese vreodată. Atât, și cu asta ea îl făcuse să treacă printr-o experiență devastatoare. Ar fi trebuit să vorbească cu James Malory. Cum de se lăsase convins de ea să n-o facă?

– Te-ai trezit, frate mai mare? întrebă Drew intrând și închinându-se cu un pocnet răsunător.

– Acum da.

Drew râse doar auzind tonul nemulțumit al lui Warren.

– Nu credeam să te găsesc deja înapoi. Pesemne că ți-ai făcut mendrele aseară devreme.

Dacă și le-ar fi făcut, ar fi putut să reziste ispitelor ulterioare ale lui Amy. Și trebui să se întrebe dacă, în caz că n-ar fi împărțit camera cu Drew – fiindcă hotelul era plin momentan la întreaga capacitate –, ar fi cedat și ar fi adus-o pe Amy acolo în seara respectivă. Acest gând îi dădu fiori. Avea oare o voință atât de slabă? Sau farmecul ei era așa puternic?

Fata era o pacoste indiferent cum ar fi privit lucrurile, și el trebuia să pună imediat capăt situației. Era nepoata surorii lui, pentru numele lui Dumnezeu. Era o Malory. Abia terminase școala. Faptul că era la fel de desfrânată cum fuseseră odată doi dintre unchii ei – drace, așa putea să spună lucrurilor pe nume, era pe cale să devină o femeie ușuratică – era cu totul lipsit de importanță.

Dacă voia să-și ofere favorurile întregii lumi, era treaba ei, dar el n-avea de gând să contribuie la decăderea ei. Avea să rămână însărcinată în cele din urmă, și probabil fără să fie în stare să spună cine e tatăl. Dar vreun amărât bătut în cap care îi va fi căzut în plasă avea să fie prins în laț, și n-avea de gând să fie el acela.

Și nu voia cu adevărat să se mărite și să pună capăt distracției. Acesta era, probabil, un șiretlic menit doar să fleteze, căci era incredibil de frumoasă. Dar în acea seară, când făcuse tot posibilul să se ascundă de Lady Beecham, dovedise cât se opunea căsătoriei.

Trebuia să se simtă ușurat. Era ușurat. Dar asta nu pune capăt problemei lui. Așa seducătoare cum era fata și oricât de mult o dorea, n-avea de gând să se lase atras în capcana ei senzuală.

– Știi, continuă Drew chinându-se să-și scoată cizmele pe cealaltă parte a patului mare pe care-l împărțeau. În ciuda numeroaselor noastre nemulțumiri la adresa acestei țări, trebuie să spun un singur lucru bun despre englezi. Au condiții exemplare în bătrâna și vesela Londră. Poți să găsești aici orice fel de plăcere cauți. Să vezi, au vicii de care nici c-am auzit vreodată.

– Să înțeleg că te-ai bucurat de seara asta? întrebă Warren sec.

– „M-am bucurat“ nu descrie asta decât pe jumătate. Eu și Boyd ne-am întâlnit cu delicioasa asta...

- Nu vreau să aud, Drew.

- Dar avea un talent excepțional la prețul ăla și, în plus, era frumoasă, cu părul negru și ochii albaștri. Mi-a amintit de Amy Malory, deși nu era chiar așa frumoasă ca Amy a noastră.

- De ce naiba vorbești despre ea?

Drew ridică din umeri, fără să știe că fratele lui începuse să se încordeze în spatele lui.

- Acum, că ai adus vorba...

- Tu ai adus vorba.

- Mă rog... de când am revăzut-o, îmi stă capul destul de mult la dulceața aia.

- Atunci scoate-ți-o din minte, scrâșni Warren. E prea tânără chiar și pentru tine.

- Pe naiba e, îl contrazise Drew, fără să fie conștient încă ce curenți periculoși agita. Dar e genul cu care trebuie să te însori, iar asta nu e de mine. Totuși, aproape că mă face să-mi doresc să fiu gata să mă așez la casa mea, oftă el cu părere de rău.

Warren auzise destul.

- Du-te la culcare! Și dacă sforăi în noaptea asta, o să te sufoc cu perna.

Drew îi aruncă o privire surprinsă peste umăr.

- Mă rog, nu ești într-o dispoziție prea grozavă. Norocul meu să mă trezesc împărțind camera cu morocănosul familiei.

Era ultima provocare pe care Warren o putu tolera într-o zi plină de așa ceva. Își luă avânt și Drew sfârși întins pe podea. Rămase acolo pentru un moment, pipăindu-și obrazul, apoi își înalță capul și se uită la fratele lui mai mare stând încă în pat.

- Așadar, asta ți-a lipsit, zise Drew, ca și cum starea de spirit tăfnoasă a lui Warren era acum cu totul de înțeles.

Chicoti ridicându-se în picioare.

- Păi, hai atunci, eu sunt de acord.

Warren n-avu nevoie să mai fie convins. Cinci minute mai târziu, aduseseră câteva modificări în camera de hotel, rupând un

șcaun și rama patului. Clinton n-avea să fie mulțumit, căci el dezaproba tendința lui Warren de a face scandal. Lui Drew nu-i păsa nici într-un fel, nici în altul, mereu bucuros să participe la forma favorită de antrenament a lui Warren, iar ochiul învinețit n-avea să-l împiedice, căci nu făcea încercări deosebite de a seduce vreo adorabilă tânără londoneză.

Totuși, Warren nici că putea să fie mai mulțumit de rezultat. Își plasă în mod deliberat gura în calea pumnul lui Drew, iar buza despictă pe care conta și pe care o căpăta că avea să împiedice orice sărut în următoarele câteva zile. În cazul improbabil că își pierdea capul din nou și ceda seducției atât de irezistibile a lui Amy, durerea provocată de rana de la gură avea să-l aducă cu picioarele pe pământ.

Efortul îi temperase pentru moment și accesul de furie, suficient ca, atunci când se întinse jos, lângă Drew, pe salteaua pe care o mutaseră pe podea de pe rama distrusă a patului, să-și amintească în cele din urmă că Lady Amy îi făcuse o făgăduială fiindcă cedase în fața pledoariei ei să nu se bată cu tâlharii. Orice cerea el, fusese înțelegerea. Mai târziu, ea îl făcuse cumva să uite asta, dar n-avea să mai uite.

Asta avea să fie, la urma urmelor, rezolvarea problemei lui.

Capitolul 19

Afacerea pentru a doua zi dimineață a Andersonilor le luă mai puțin timp decât anticipaseră, căci biroul pe care Thomas îl găsisese în după-amiaza precedentă fu aprobat în unanimitate, chiria necesitau lucrări, însă doar reparații minore pe care un tâmplar și un zugrav le puteau face în câteva zile. Clinton și Thomas plecară să achiziționeze mobilier, iar Boyd să găsească muncitori.

Asta le oferi mai mult timp lui Drew și lui Warren, și lui Warren cu o companie nedorită. Ar fi vrut să se ducă la Berkeley Square și să discute cu Amy, dar nu putea să facă asta cu Drew pe urmele lui. Se gândi la încă o încâierare cu fratele lui, doar ca să scape de el, dar acum, că avea mijloacele să-și rezolve mica problemă, era într-o stare de spirit prea plăcută ca să simuleze supărarea.

Totuși, Drew îl scuti de a-i face sugestia să dispară, ceea ce, cunoscându-l pe Drew, l-ar fi făcut pe tânăr să se țină toată ziua după el. Se pare însă că Drew avea alte planuri.

– Mă duc să caut un croitor recomandat de Derek. Tipul poate să facă haine elegante în câteva zile, la un preț bun.

– Și de ce ai nevoie de haine elegante aici, în Londra? întrebă Warren.

– Eu și Boyd am fost invitați la un bal, la sfârșitul săptămânii. De fapt, suntem invitați toți, dar n-am crezut că tu ai fi interesat.

– Nu sunt. Și voi plecați până la sfârșitul săptămânii, îi aminti Warren.

– Ce contează? Tot îmi rămân câteva ore de romantism.

– A, uitasem. Tu ești faimos pentru faptul că săruți și fugi, așa că, într-adevăr, contează?

– Ghinionul marinarului, zâmbi Drew fără remușcări. Și ce, tu nu faci la fel?

– Eu nu le fac femeilor promisiuni pe care n-am de gând să le păstrez.

– Nu, sunt prea speriate de firea ta afurisită ca să scoată vreuna de la tine.

Warren nu mușcă momeala și chiar își puse brațul pe după umerii fratelui său ca să-i mărturisească:

– Îți învinețesc și celălalt ochi dacă insiști, să se asorteze, dar nu așa curând.

Drew râse.

– Deci bătaia de aseară te-a calmat, nu-i așa?

– Deocamdată.

– Mă bucur să aud asta, dar, desigur, buna ta dispoziție n-are să dureze, ca de obicei.

Warren se încruntă în timp ce Drew se îndepărtă. Era un om chinat atât de dificil? Echipajul lui nu era de aceeași părere, altfel nu ar fi ținut atâția ani atâția oameni credincioși. Avea o fire dificilă, desigur, și anumite lucruri îl provocau cu ușurință.

Veselia constantă a lui Drew, de pildă. Firea lipsită de griji a fratelui său mai mic îl enerva pur și simplu, poate fiindcă îi amintea de el însuși, cu atât de mult timp în urmă, când fusese cam la fel – înainte de Marianne.

Își scoase asta din minte în timp ce se îndrepta spre Berkeley Square și, totodată, iritarea tot mai apăsătoare. Totuși, starea lui de spirit era încă bună și, cu cât se apropia, chiar se îmbunătățea. Gata cu zilele precum cea precedentă. Gata cu ispita. Putea să se bucure din nou de vizita asta la sora lui. Putea să se concentreze pe deschiderea celui mai nou birou pentru afacerile Skylark. Putea să se gândească inclusiv să-și ia o amantă, temporar, pe durata șederii sale.

La urma urmelor, poate că ar trebui să meargă la bal, cu frații lui, doar ca să vadă ce era la modă în domeniul moravurilor noastre.

Postul pirat francez, Henri, era majordomul de serviciu în acea zi, și lui Warren îi luă doar câteva momente după ce acesta răsunse la ușă ca să afle că sosise într-un moment nepotrivit. Georgie trăgea un pui de somn. La fel și Jacqueline. Iar ceilalți trei Malory care locuiau acolo erau plecați.

Dezamăgirea lui Warren fu copleșitoare și buna dispoziție pe care o dobândise într-un final se năru. Se pregătise să pună capăt frustrării, iar aici era copleșit din nou de aceasta. Ar fi putut să se aștepte, desigur, dar nerăbdarea nu ar fi făcut decât să-i înrăutățească starea de spirit, iar dacă Georgie se trezea, ar fi sfârșit desfacându-și supărarea pe ea. Așa că plecă, dar cum să-și omoare timpul într-un oraș pe care nu-l cunoștea?

Păi, mai era ceva ce intenționase să facă. O oră mai târziu, găsi sala de sport pe care o căuta, făcu aranjamentele cu proprietarul pentru instruire personală, la un preț considerabil, și descoperi destul de repede că nu știa aproape nimic despre pugilismul adevărat. Fusese întotdeauna un scandalagiu, și asta îl ajutase binișor – până să dea peste James Malory.

– Nu așa, yankeule, se plângea instructorul. Asta l-ar pune în fund pe un om obișnuit, dar dacă vrei să rămână jos, fă așa.

Warren nu era obișnuit cu astfel de critici, dar trebuia să accepte asta cu orice preț. Răsplata avea să fie abilitatea de a-l zdrobi fața cumnatului său fără să fie făcut fărâme pentru asta.

– Ai constituția potrivită să faci o grămadă de pagube, dar trebuie s-o folosești ca lumea. Acum ține brațele sus și uzează de forța dreptei.

– Ia te uită, rosti o voce pe care Warren o recunoscuse prea bine. Ai început să te antrenezi din vreun motiv anume, yankeule?

Warren se întoarse cu fața la James Malory și la fratele lui, Anthony, care se îndreptau spre ring, ultimele două persoane pe care ar fi vrut să le vadă în clipa aceea.

– Am unul, zise el cu înțeleș clar.

James rânji.

– Ai auzit, Tony? Cred că flăcăul încă vrea să mă dea gata.

– Păi, a venit în locul potrivit ca să afle cum să facă asta, nu-i așa? răspunse Anthony. Lui Warren îi zise:

– Știi că Knighton ne-a antrenat și pe noi doi? Desigur, asta a fost cu destui ani în urmă și am mai învățat câte ceva de-atunci. Poate am să-ți dau chiar eu niște indicații.

– Nu te deranja, Sir Anthony. N-am nevoie de genul ăsta de ajutor.

Anthony râse ușor întorcându-se spre fratele lui și zise cu un aer misterios:

– Nu înțelege. Ce-ar fi să-i explici tu cât eu mă duc să-mi ridic pariul de la Horace Billings.

– Pe ce-ai pariat de data asta? întrebă James.

– Ghici!

– Sexul fiicei mele?

– Numele ei, bătrâne, râse Anthony. Te cunosc atât de bine.

James zâmbi cu afecțiune în urma fratelui său înainte să-și întoarcă atenția spre Warren.

– Ar trebui să-i accepți oferta. E singurul dintre cunoștințele mele care are o șansă să mă bată, deși una mică. Și, în ciuda a ceea ce crezi, are să te învețe cum trebuie doar ca să mă vadă pe mine doborât. Așa e el, știi.

Warren fusese îndeajuns de des părtaș la interacțiunea dintre cei doi frați, ca să-și dea seama că James avea, probabil, dreptate. Își dori ca și el și frații lui să gestioneze genul acesta de frecșuri fără să se ajungă la bătaie.

– O să mă gândesc la asta, răspunse el tăios.

– Excelent. Acum ți-aș oferi avantajul propriei mele experiențe, ca să ca să rămânem la sport, dar soră-ta m-ar acuza, probabil, că vreau răzbunare sau altă prostie de genul ăsta, din moment ce n-aș fi deloc așa de blând cu tine ca Tony. Apropo, splendidă buză spartă ai. Cineva pe care-l cunosc?

– Ca să-l felicitți? replică Warren morocănos.

James doar zâmbi, așa că el adăugă:

– Îmi pare rău să te dezamănesc, Malory, dar n-a fost nimic mai mult decât faptul că am împărțit patul cu Drew.

– Păcat, oftă James. Gândul că îți faci noi dușmani cât timp te afli în oraș ar face minuni pentru dispoziția mea, zău așa.

– Atunci fii sigur că n-am să te anunț dacă-mi fac, zise Warren. Diabolica sprânceană blondă se ridică.

– Dacă? O, ai să-ți faci, yankeule. Nici de-al naibii nu te poți abține, ești un butoi cu pulbere. Chiar ar trebui să te străduiești mai mult să-ți mai întărești pielea aia sensibilă de american. Se irită mult prea ușor.

Faptul că Warren nu explodase încă – deși era al naibii de aproape s-o facă – îl făcu să remarce cu o anumită îngâmfare:

– Observi că o îmbunătățesc.

– Așa e, se văzu nevoit James să fie de acord. Chiar lăudabil... dar, pe de altă parte, eu sunt într-o dispoziție minunată, fiindcă de dimineață am angajat o doică pentru Jack.

Cu alte cuvinte, James nici măcar nu încerca să-l provoace, dar Warren nu vedea chiar așa lucrurile, și strânse din dinți auzind numele.

– Era să uit. Georgie a sugerat să te întreb de ce ți-ai numit fiica Jack.

– Fiindcă am știut cât are să te irite, băiete dragă. De ce altceva? Warren reuși să-și țină cumpătul – cu greu –, subliniind pe un ton rezonabil:

– Genul ăsta de perversitate nu e normal, să știi.

James râse auzind asta.

– Te aștepti să fii normal? Doamne ferește!

– Bine, nu e prima dată când faci tot posibilul să fii enervant, Malory. Poți să-mi spui de ce faci asta?

James ridică din umeri.

– E un obicei vechi de care nu pot să mă debarsez.

– Ai încercat?

Acum James rânji.

– Nu.

– Obiceiurile încep dintr-un motiv, zise Warren. Cum a început al tău?

– Bună întrebare, așa că pune-te în locul meu. Ce-ai face dacă nu te-ar mai interesa nici nimic în viață, dacă n-ar mai exista nici o provocare în a vâna fuste drăguțe, și chiar și perspectiva unui duel sângeros ar deveni, indiscutabil, plictisitoare?

– Așadar, insulti oamenii doar ca să vezi dacă își ies din minți?

– Nu, ca să văd de ce sunt în stare ticăloșii. Iar tu te descurci foarte bine, apropo.

Warren se dădu bătut. Discuția cu James Malory îi consuma fiecare strop de răbdare și de autocontrol pe care le avea, și pe nici una n-o avusese din belșug de la bun început. Pesemne că asta se văzu pe fața lui, fiindcă James adăugă:

– Sigur nu vrei să încerci cu mine acum?

– Nu.

– Îmi spui când te răzgândești, da?

– Poți să contezi pe asta.

James râse aprobator din toată inima.

– Uneori ești la fel de amuzant ca nesuferitul ăla de Eden. Nu prea des, dar ai momentele tale.

MARIUS MARIA

Capitolul 20

Henri ducea la mansardă cuferele doamnei Hillary – doica nou-angajată tocmai se stabilise în odaia de lângă cea a copilului. Așa că la sosirea celor cinci frați Anderson, deschise din nou Amy. De data asta, ei nu fură surprinși. Georgina își invitase frații la cină și avea de gând să cineze împreună cu ei în ceremonioasa sufragerie. Se ciondănise puțin cu James în privința acestei decizii, căci el insistase că nu era pregătită să-și părăsească odaia, dar ajunseseră la compromisul ca el s-o care jos în brațe.

Amy se pregătise pentru momentul acesta, calmă și încântată să constate că Warren nu refuzase invitația doar ca s-o evite. Asta ar fi fost o posibilitate clară, una de care se temea groaznic. Dar se pare că el avea de gând s-o ignore, pretinzând că ziua precedentă nu existase. Se întrebă cât timp avea să fie capabil să se descurce cu asta, fiindcă ea, cu siguranță, n-avea de gând să-l ignore.

Însă Drew îi distrase pentru moment atenția de la Warren, când ceilalți trecură pe lângă îndreptându-se spre salon. El o prinse de mână și se aplecă fermecător să-și treacă buzele peste dosul degetelor ei. Ea îi observă ochiul vânăt doar când se îndreptă. Remarcând și crusta de la buza lui Warren, nu-i fu prea greu să-și dea seama ce se întâmplase.

- Te doare? întrebă ea cu compătimire.

- Oribil, îi zâmbi Drew, dezmințind astfel declarația. Dar ai putea să-l pupi să se facă bine.

Ea îi zâmbi ca un drăcușor la rândul ei.

- Aș putea să ți-l învinețesc și pe celălalt, să se asorteze.

- Zău, unde am mai auzit asta?

Privirea pe care i-o aruncă lui Warren trădă exact unde, dar Warren nu se amuză deloc. Totuși, înainte de a ajunge să-și împartă pumni din nou, Amy remarcă:

- Sper că ați venit cu o scuză rezonabilă pentru sora voastră. Nu este momentul ca ea să-și facă probleme pentru frații ei.

- N-ai grijă, iubito. Georgie e destul de obișnuită cu zgârieturile și vânățile noastre. Probabil nici n-o să observe. Dar pentru orice eventualitate. Se întoarse spre Warren, care nu-și urmase încă frații în salon. Ce zici, am căzut amândoi pe aceleași scări?

- Lasă-mă să-mi asum vina, Drew. Georgie nu se așteaptă la nimic bun din partea mea.

- Păi, sunt total de acord, mai ales că eu n-am făcut decât o remarcă nevinovată - ce naiba am zis de te-am scos din țâțâni aseară?

- Nu-mi aduc aminte, minți Warren.

- Păi, asta e, am fost amândoi beți. O să înțeleagă asta perfect, dar mai bine îi spun eu. Tu doar să te aperi și să dai uitării seara trecută.

Drew plecă să pună planul în practică, iar Amy fu uimită să se trezească pentru moment singură cu Warren. Ar fi putut jura că el avea să se străduiască să evite asta, dar, de fapt, nu făcu nici o mișcare pentru a-l urma imediat pe Drew.

Ea îl privi așteptând, dar de vreme ce el nu zise nimic, se gândi să-l tachineze un pic.

- Să-ți fie rușine, îl muștră cu blândețe. Trebuia să te descarci pe el aseară?

- Nu știu despre ce vorbești.

- Ba știi. Ai fi preferat să mă strângi pe mine de gât, nu pe fratele tău.

- Din câte îmi amintesc, voiam să te bat cu nuiaua, zise el râspicat.

- Prostii.

Îi zâmbi, deloc intimidată de acea amenințare.

- De fapt, voiai să faci dragoste cu mine și aproape ai făcut. Vrei să mă fugărești din nou, să vezi ce se întâmplă?

Fața lui se întunecă, indiciu clar că discuția nu decurgea cum el ar fi dorit el. O corectă destul de tăios.

- Am venit mai devreme ca să-ți reamintesc promisiunea pe care mi-ai făcut-o.

Ea se încruntă, confuză pentru moment.

- Ce promisiune?

- Că o să faci orice-ți cer. Îți cer să mă lași în pace.

Mintea ei intră într-un vârtej frenetic. Uitase, de fapt, așa că nu și dădu seama cum să scape de înțelegerea pe care o făcuse cu el. Făcuse acea promisiune doar ca să-l ferească pe el de necazuri. Era chiar foarte urât din partea lui să se folosească acum de asta împotriva ei. Dar știuse că așa avea să facă omul ăsta încăpățânat.

În cele din urmă, încropi un răspuns, deși nu era deloc cinstit din partea ei să-l folosească. Se consolă singură că nici el nu fusese cinstit să-i ceară să-și țină o promisiune făcută într-un moment de panică și în beneficiul lui.

- Ai cerut deja, îi zise ea.

- Am cerut pe dracu'.

- Ai cerut. Aseară, chiar după ce ai pus armele deoparte, mi-ai cerut să-mi trag gluga. Și așa am făcut.

- Amy...

- Păi, așa ai făcut.

- Vrăjitoareo! Știi foarte bine...

- Nu fi supărat, Warren. Cum să te ajut pe calea spre fericire dacă mă faci să renunț să încerc?

El nu spuse nimic în replică. Era prea furios ca să zică ceva.

Când plecă de lângă ea, Amy gemu. Tocmai pierduse un avantaj valoros. În mintea lui, ea mințea, nu putea fi de încredere, și asta îi întărea părerea despre toate femeile. La naiba, ar fi putut oare curtatul ăsta să meargă mai prost de-atât?

Seara se scurse surprinzător de bine, în ciuda tăcerii înnegurate a lui Warren. James îi aruncă o privire și decise că n-ar fi simțit nici o satisfacție să-l mai provoace în ziua respectivă, așa că-l lăsă în pace. Georgina se încruntă la el din când în când, decisă să mai aibă o discuție între patru ochi cu el, dar nu în acea seară.

Lui Amy îi era foarte greu să fie veselă după ce făcuse. Și nu putea să găsească nici o modalitate să se împace cu Warren, în afară de-a se supune cererii lui, ceea ce ea n-ar fi vrut să facă. Era mult prea optimistă ca să renunțe la el, iar pariul pe care-l făcuse cu Jeremy îi sporea încrederea. Dar în clipa aceea lucrurile nu arătau, cu siguranță, prea promițător.

În acea după-amiază sosise Conrad Sharpe de la țară, iar el și Jeremy, împreună cu câteva remarci seci ale lui James, ținură destul de aprinsă conversația cu ceilalți patru frați Anderson. Se discută și despre noul birou al companiei Skylark. Amy nu auzise despre asta până atunci, dar, spre uimirea ei, află că Warren avea să rămână la Londra mai mult decât crezuse ea, ca să administreze noul birou până era trimis un înlocuitor din America. Fu încântată, iar presiunea realizării unui miracol într-un timp atât de scurt se atenuă – până când Georgina punctă, destul de logic, că, deși Skylark era o companie americană, biroul de la Londra putea să beneficieze de un administrator englez, care avea să se înțeleagă mult mai ușor cu propriii conaționali.

Lui Warren nu păru să-i placă ideea, dar Clinton zise că avea să se gândească la asta, iar Thomas fu, de fapt, de acord cu sora lui. Dar indiferent cum decideau în cele din urmă, Warren tot nu pleca odată cu frații lui, ceea ce era un avantaj clar pentru Amy.

Uite că era vorba de o săptămână sau de două luni, ea avea nevoie de tot timpul suplimentar pe care putea să-l obțină.

– Apropo, Amy, o atrase James brusc în conversație. L-am văzut pe taică-tu astăzi și a pomenit că în câteva zile el și mama ta se grăbesc să se ducă la Bath, să se bucure de apele minerale, apoi la Cumberland. Eddie are acolo o mină pe care vrea s-o inspecteze înainte să investească în ea.

Acesta era un subiect cu care Amy era familiarizată.

– Da, îi place să se întâlnească personal cu proprietarii și administratorii, căci primele lui impresii sunt întotdeauna corecte și îl conving ce investiții să facă și să recomande.

– Așa am auzit, răspunse James. Dar au să plece pentru câteva săptămâni, draga mea. Desigur, tu ești bine-venită să rămâi cu noi până se întorc sau o să amâne plecarea dacă vrei să te duci cu ei.

Era teribil de încântător că i se cerea ei să decidă. În urmă cu doar câteva săptămâni n-ar fi fost consultată, ci i s-ar fi comunicat la final ce fusese hotărât pentru ea. Desigur, n-avea ce să decidă. Nu putea să părăsească Londra cât timp Warren încă era acolo.

– O să rămân aici, dacă nu e nici o problemă, zise ea.

– Ce problemă? se băgă în vorbă Georgina. Tu și atingerea ta magică îmi sunteți de mare ajutor. De ce până și Artie și Henri sar să-ți îndeplinească poruncile, când eu ar trebui să-i terorizez să le execute pe-ale mele? Te-aș ține aici până te măriți, dar mama ta s-ar opune, desigur.

– Deci, e stabilit, atunci? întrebă James prins între ele.

– Nu chiar, zise Georgina. Dacă stai, Amy, insist să încep să-ți primești pretendenții. Unchiul tău n-are să se supere din cauza agitației. De fapt, cred că mai degrabă o să se distruze întimidându-ți toți drăguții.

Și zâmbi.

– Antrenament, știi, pentru Jacqueline. Dar sper că ești de acord că nu poți să continui să ascunzi de toată lumea, pentru alte câteva săptămâni, cuceririle pe care le-ai făcut la debutul în societate.

Amy se uită la Warren înainte să răspundă. Un cuvânt de la el, chiar o privire expresivă, și ar fi avut motivul pentru care i-ar fi plăcut să ascundă ceva mai mult. Dar el își întoarse în mod deliberat privirea, spunându-i astfel că nu era deloc interesat de răspunsul ei.

– Da, cred că așa o să fac, zise ea în cele din urmă.

Dar se uitase prea mult la Warren. Când întoarse privirea, surprinse în ea ochii cât se poate de pătrunzători ai lui Jeremy, și ticălosul afurist izbucni:

– Dumnezeule, nu el!

Ea roși, adevărindu-i acuzația, fie că alegea să nege sau nu. Dar, din fericire, nimeni, cu excepția lui Jeremy, nu-i văzu obraji îmbujorându-se, căci el captase atenția tuturor, și aceeași întrebare generală veni acum spre el din diferite direcții.

– Nu cine? Asta zise tatăl lui. Despre ce naiba vorbești, tinere?

Privirea pe care Amy i-o aruncă lui Jeremy promitea pedeapsa cea mai cruntă dacă-i dezvăluia secretul. Desigur, nu și-ar fi ținut gura dacă ei doi n-ar fi fost atât de buni prieteni. Dar erau, și așa fu obligat să-și corecteze greșeala – pentru moment.

– Îmi pare foarte rău, zise Jeremy, și chiar îi reuși o privire sfioasă. Mă tem că mintea mea a avut o rătăcire. S-a întâmplat să-mi reamintesc faptul că Percy avea de gând s-o curteze pe draga noastră fată.

– Percy? Adică Percival Alden?

James ceru clarificarea, iar la aprobarea din cap a lui Jeremy, el adăugă:

– Peste cadavrul lui.

Rosti afirmația fără înflăcărare, doar ca pe un fapt. Jeremy rânji, fără să se deranjeze să menționeze că el și Derek îl avertizaseră deja pe Percy asupra acelei posibilități.

– M-am gândit că așa o să spui, fu tot ce-i zise Jeremy tatălui său.

Dar Amy gemu în sinea ei. Dacă unchiul ei reacționa așa la inofensivul Percy, se cutremură să se gândească la reacția lui când avea să afle că alegerea ei era Warren. Aruncă rapid o privire spre Warren și descoperi acei ochi verzi căpătând deodată străluciri de furie către James. Inspiră o dată, neîncrezătoare la un gând care nu-i venise, dar cu siguranță ar fi trebuit să-i vină. Având în vedere animozitatea dintre James și Warren, dacă James îi zicea să stea departe de Amy, oare era posibil ca Warren să reacționeze făcând pe dos? Doar ca să-și înfurie disprețuitul cumnat?

Își testă teoria ștregărească spunând:

– Se pare că poți să te relaxezi, Warren. Unchiul meu n-o să mă lase niciodată să te am.

Nimeni n-o luă în serios, desigur, și observația atrase destul de multe chicoteli, chiar și din partea lui James.

Jeremy nu se amuză însă, știind acum adevărul, și nici Warren, după cum arăta. Mica cicatrice pulsa, iar mâna de pe masă se strânse într-un pumn. Ea știa de-acum semnele și-și ținu respirația, așteptând să vadă dacă îi va răspunde tachinării sau va intra în joc.

– Sunt devastat, desigur.

Pară doar și poate, Warren nu era ipocrit. O zise prea rece, ceea ce îl amuză pe James chiar mai mult, dar o făcu pe sora lui să se încrunte la el curioasă.

– Pii draguț, Warren, îl certă Georgina cu blândețe. Doar glu-mește.

El abia zâmbi încordat, ceea ce o făcu pe Georgina să ofteze și să schimbe vorba.

La scurt timp după aceea, masa se încheie. Deloc surprinzător, Amy și Warren zăboviră în așa fel încât să părească ultimii sufrageria. Dar la fel făcu și Jeremy.

Totuși, el îi aruncă o privire americanului și zise:

– Păi, văd că o să trebuiască să aștept.

Imediat ce ieși pe ușă, Warren îi zise lui Amy:

- Să nu mai faci așa ceva.

Ea se crispă la furia care răzbătea din tonul lui calm.

- Încă ești supărat din cauza blestematei de promisiuni pe care crezi că am renegat-o, nu-i așa? Dar știi că n-ai fi fost fericit dacă făceam ce voiai să faci.

- Dimpotrivă, aș fi fost în extaz.

- Atunci stai departe câteva zile și vezi dacă nu ți-e dor de mine, sugeră ea.

- N-are să-mi fie.

- Ba da. Cuceresc oamenii, după cum vezi. Îi fac să zâmbească, deși n-au nici un motiv. Le place să mă aibă în preajmă lor. Dar pentru tine o să fie mult mai rău, fiindcă știi că te vreau. Și am să te iubesc al naibii de mult... în cele din urmă. Știi și asta. Și o să vină ziua în care n-o să mai poți să stai despărțit de mine... zi și noapte.

- Fantezii de copil, zise el, dar scrâșni printre dinții cuvintelor. Reușea să-l tulbure din nou.

- Încăpățânat, zise ea clătînând din cap către el. Dar ești foarte norocos, Warren Anderson, așa că norocul tău că am moștenit instinctele tatei și că pot fi chiar mai încăpățânată decât tine.

- Eu nu consider asta noroc.

- O să consideri, promise ea.

Capitolul 21

În secunda în care ușa se închise în urma ultimului Anderson, Amy se repezi pe scări în odaia ei, sperând să-l evite pe Jeremy, cel puțin până a doua zi, când ar fi putut să fie mai bine pregătit pentru predica previzibilă. Dar nemernicul o păcăli. Aștepta pe hol, cu brațele încrucișate, rezemat neglijent de ușa odăii ei.

Desigur, ar fi putut să se întoarcă și să se alătore din nou mătușii și unchiului ei, apoi să-i urmeze la culcare, cu speranța că Jeremy, auzindu-i venind, avea să-și abandoneze postul. Problema era că importanța chestiunii ar fi putut să-l determine acum pe vărul ei s-o urmeze înapoi jos și să o pună în discuție indiferent cine era de față. Cel puțin făcuse efortul să păstreze discreția - pentru moment.

Dar lui Amy i-ar fi plăcut, totuși, ca el s-o facă un pic mai mult timp, așa că atunci când ajunse lângă el și dădu să deschidă ușa, făcu o încercare:

- Chiar nu vreau să vorbesc despre asta.

- Păcat, fu singura lui replică în timp ce o urma în odaie.

Supărător în cazul lui Jeremy era că, în ciuda firii lui lipsite de griji, putea fi la fel de serios ca ceilalți membri ai familiei, când era cazul - ceea ce era o calitate, doar că nu în acea clipă. După cum arăta acum, el simțea, cu siguranță, că era unul dintre momentele când era cazul.

- Spune-mi că am tras concluzia greșită.

Atacă subiectul exact când ușa se închise în urma lui.

- Zi, te provoc, fir-ar să fie.

Amy se trânti pe marginea patului, cu fața spre el.

- O să discutăm liniștiți, nu-i așa? întrebă ea referindu-se la tonul lui, nu la subiect, deși cele două erau legate în acel moment.

- Depinde.

Lui Amy nu-i plăcu cum suna asta.

- De ce depinde?

- De cât de bine pot citi făgăduiala ta semnată cu sânge.

Dacă spunea asta, nu era totul pierdut. Îi zâmbi.

- Mai încearcă.

El porni să se plimbe, ceea ce scăzu considerabil încrederea pe care o simțise pe moment.

- Trebuie să fii rezonabilă, Amy. Nu-l poți avea.

- Ba da, pot, dar continuă și spune-mi de ce crezi tu că nu pot.

- El e cel mai rău dintre toți.
- Știu.
- Are o fire care sfidează bunul-simț.
- Știu... la prima vedere.
- N-o să se împace niciodată cu familia.
- Asta e o posibilitate.
- Tata îl urăște din răspuțeri.
- Ea își dădu ochii peste cap.
- Cred că toată lumea știe asta de-acum.
- Yankeul era să-l spânzure. Chiar l-ar fi spânzurat.
- Uite, aș vrea să facem diferența. Warren o iubește prea mult pe George ca să fi ajuns la așa ceva.
- Ea nu-i prea îi ridică osanale la momentul respectiv, îi reaminti el.
- Nu era nevoie s-o facă. Era însărcinată cu copilul lui, ceea ce vorbește de la sine.
- În cele din urmă se opri în fața ei, cu o mină oarecum prea serioasă.
- De ce, Amy? Spune-mi și mie. E cel mai antipatic tip pe care l-am cunoscut vreodată. Deci, de ce naiba a trebuit să-l alegi pe el?
- Nu l-am ales eu... nu tocmai.
- Cum așa?
- Sentimentele mele l-au ales, încercă ea să explice. Felul în care reacționez de fiecare dată când e în apropiere.
- La dracu', ar fi bine să nu-mi spui că este vorba doar de poftă trupească.
- Vorbește mai încet, șuieră ea. Și, da, sunt sigură că în parte e vorba de poftă trupească. Chiar sper să-l doresc pe bărbatul cu care vreau să mă mărit. Altfel, chiar mi-ai ține o predică pe tema asta, nu-i așa?
- El n-ar fi abordat acest subiect, din moment ce n-avea nici o legătură cu ce-l preocupa pe el.
- Zici că în parte e poftă trupească? Să auzim și restul.

- Vreau să-l fac să zâmbească din nou. Vreau să-l fac fericit. Vreau să-i vindec rănilile.
- Atunci dă-i o afurisită de carte cu glume.
- Miji ochii la el.
- Dacă ai de gând să fii sarcastic...
- Era un sfat sincer, ca să știi, insistă el indignat.
- Ea păru sceptică, dar îi acordă prezumția de nevinovăție.
- Astea sunt nevoi reale, Jeremy, și destul de imperative. N-au cum să fie satisfăcute cu ceva temporar. Și n-am de gând să las să dispară nici pasiunea pe care o trezește în mine. Când mă sărută...
- Nu vreau să aud asta.
- La naiba, ai un pic de încredere în mine. Crezi că m-aș fi oprit la Warren Anderson dacă aș fi avut de ales? El e exact cum spui, și chiar mai rău. Dar nu mă pot abține să simt ce mă face să simt.
- Poți, insistă el cu înverșunare. Poți să ignori pur și simplu.
- Uite cine vorbește! Unul care iese din casă în fiecare noapte doar ca să-și dea jos pantalonii.
- O pată de culoare îi aprinse obrazii și gemu.
- Cum s-o fi făcând că eu sunt singurul care aude cât de spurcată la gură poți să fii?
- Ea reuși în cele din urmă capabilă să-i zâmbească.
- Nu mai ești singurul. Warren a aflat pe pielea lui, și nici lui nu i place. Cu atât mai rău pentru amândoi.
- El îi aruncă o privire exasperată.
- Și ce-are de zis despre toate astea?
- Nu vrea să fim împreună.
- Păi, slavă Domnului.
- Dar mă dorește.
- Sigur că te dorește. Ar trebui să fie pe jumătate mort ca să nu o facă, iar el nu e. Dar ce te faci după ce dispăre pofta? Nimic. Cel puțin el pare să știe asta.
- Prin urmare, susții că nu crezi că-l pot face să mă iubească? Intrebă ea oarecum semeț.

- Pe înfumuratul ăla? Îmi pare rău, Amy, dar asta chiar n-o să se întâmple. Acceptă asta acum, și scutește-te de niște supărări.

Ea clătină din cap către el.

- Atunci cred că sunt norocoasă că am îndeajuns de multă credință pentru amândoi.

- Ai să fii norocoasă dacă tata n-o să-l omoare când o să audă despre asta.

Ea își încruntă sprâncenele către vărul ei, iar tonul îi devine de-a dreptul amenințător.

- Ai de gând să-i spui?

- Hei, nu sări la mine, protestă el. Ar fi pentru binele tău.

- Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru binele meu, și dacă tot veni vorba, amintește-ți că am avut încredere să mă confesez ție, și nu mi-ar plăcea deloc să mă trădezi.

- Ei, drăcia dracului.

Oftă.

- Ai face bine să-ți amintești și pariul nostru, Jeremy, și să te pregătești pentru o lună de abțință.

El se crispă amintindu-și.

- Și m-ai pune să fac asta, nu?

- Fără nici o îndoială.

- Păi, mica noastră pălăvrăgeală a făcut, cu siguranță, minuni, zise el, iritat.

- Nu face mutra asta tristă. O să-l placi pe Warren după ce o să-l schimb.

- De unde ai luat bagheta magică?

Traversând holul, James o duse pe Georgina s-o așeze în patul lor.

- Gata cu asta, o avertiză, ajutând-o să se dezbrace. A fost prea obositor pentru tine.

- Prostii. Să fii cărată din cameră-n cameră? A fost poate prea obositor pentru tine.

El se trase înapoi, încruntându-se.

- Te legi de virilitatea mea?

- Doamne ferește! Încă nu sunt în stare să-ți demonstrez cât de puternic și inepuizabil poți să fii, James Malory... dar o să te anunț imediat ce sunt.

El o sărută scurt pentru promisiunea aceasta, apoi se duse să atingă lămpile pe care servitoarea le lăsase aprinse.

Ea îl urmări cu privirea prin odaie, un obicei plăcut pe care și-l făcuse încă de când jucase rolul de mus pe *Maiden Anne*.

Așteptă până se întoarse la pat cu cămașa ei de noapte și apoi remarcă:

- Când Clinton și ceilalți o să plece, Warren o să rămână singur la Albany.

- Și?

- Și noi avem aici o casă mare, James.

- Nici prin gând să nu-ți treacă, George.

Ea îi ignoră tonul de avertizare.

- Îmi pare rău, dar mă tot gândesc la asta. Sunt sora lui. Nu există nici un motiv să nu stea cu noi.

- Dimpotrivă. Un motiv perfect care-mi vine în minte este că o să ne omorâm unul pe altul.

- Îmi place să cred că sunteți ceva mai toleranți de-atât.

- Eu chiar sunt. Filistinul ăsta care ți-e rudă nu e deloc.

- Face progrese.

- Serios? Atunci de ce lua lecții de pugilism la sala lui Knighton?

Ea se încruntă.

- Nu cred că făcea așa ceva.

- Dă-mi voie să nu fiu de acord. L-am văzut cu ochii mei.

- Nu trebuie să pari atât de al naibii de mulțumit cu privire la asta. Poate doar se antrena.

- Mai ghicește o dată, George.

Ea flutură nepăsătoare dintr-o mână.

- N-ai de ce să-ți faci griji.

- Pare că-mi fac?

- Exact. Te-am văzut cum te bați. Warren n-are nici o șansă, nici dacă ia lecții. Pesemne că și-a dat seama până acum.

- A, dar Tony are de gând să-l învețe.

- De ce?

- Ca să se distreze.

- Serios? aproape mârâi ea. Păi, n-ar trebui să mă mir că frațele asta al tău face totuși ceva ca să-mi intre pe sub piele.

- Nu face pentru tine sau pentru fratele tău, draga mea.

- O face pentru mine.

- Așa lucru am înțeles și eu deja.

- Iar eu apreciez asta.

- Așa și trebuie, mormăi ea.

- James chicoti și se întinse ca să o tragă în brațele lui.

- Zău așa, doar n-ai de gând să sugerezi să întorc și celălalt obraz, dacă el începe ceva, nu?

- Nu, dar sper că o să te abții când sau dacă o s-o facă.

- Poți să sper, draga mea.

- Zău, James, doar nu vrei să-i faci rău fratelui meu, nu?

- Depinde cum definești „a face rău“.

- Foarte bine, se pare că trebuie să am o vorbă cu el pe tema asta, din moment ce tu n-ai de gând să fii rezonabil.

- O să ai degeaba, prezise el. N-are să fie satisfăcut până nu-și mai măcarcă o dată puterile cu mine. Din principiu, știi bine.

- Din mândrie vrei să spui, și eu chiar urăsc asta. Nu înțeleg de ce te voi doi nu reușiți să vă împăcați.

- Eu am fost extrem de blând cu el.

- Georgeina oftă.

- Și tu că ai fost, și îți sunt nespuse de recunoscătoare, dar chiar și tu ai „blândetea“ ta e prea mult pentru Warren.

- Dacă vrei să nu mai vorbesc deloc cu el, sunt sigur că aș reuși.

- Nu e problema lui Warren, zise ea cu tristețe. Oricât de mult îți place s-o rezolv, nu cred că pot... Dar cum de ne-am

abătut așa de la subiect? Tot așa vrea să-i ofer lui Warren ospitalitatea noastră.

- Categorie, nu.

- Dar ai auzit vorbindu-se în seara asta că el caută un loc permanent pe care să-l utilizeze toți când sunt la Londra, așa că n-ar fi pentru foarte mult timp.

- Nu.

- Atunci o să trebuiască să mă mut la Albany, ca să-i țin companie.

- Zău, George...

- Vorbesc serios, James.

El se lăsă brusc păgubaș.

- Foarte bine, invită-l. Dar o să refuze, să știi. N-o să vrea să-și petreacă cu mine mai mult timp decât mi-aș petrece eu cu el.

Ea zâmbi și se lipi mai strâns de el.

- Dacă tot suntem la concesi, ce-ar fi să mă ajuți să-mi dau seama cum ar arăta femeia perfectă care să împlânzească firea iute a fratelui meu? El nu vrea să se însoare, dar femeia potrivită ar putea...

- Las-o baltă, George, vorbesc cât se poate de serios. N-aș vrea să mi-l fac cel mai mare dușman.

- Eu cred sincer că însurătoarea ar putea să-l schimbe în bine, James.

- Vezi să nu.

- Dar...

- Tu poți să-ți imaginezi că trăiești cu el pentru tot restul vieții tale?

- Păi, nu, nu așa cum este acum, dar... James, se afundă în nefericire.

- Să se afunde. Bine că nu i se întâmplă unuia mai merituos.

- Voiam să spun că ar trebui să-l ajutăm, zise ea cu multă încăpățănare.

- Dacă poți să fii atât de crudă cu o biată femeie nevinovată, n-ai decât.

- Nu e amuzant, James Malory.

- Nici nu intenționez să fie.

Capitolul 22

- Ce naiba faci aici? întrebă surprins Anthony venind în spatele lui James pe marginea sălii de bal.

- Aș putea să te întreb același lucru.

Anthony afișă o expresie dezgustată.

- Iubita mea are o slăbiciune pentru dans, desigur. Nu știu cum face, dar din când în când mă trage după ea la una din chestiile astea. Tu ce scuză ai?

- Amy, replică James, dând din cap spre rochia de culoarea oului de rață care tocmai se roteea pe lângă ei. Micuța neastâmpărată a decis în ultima clipă că i-ar plăcea să participe la balul ăsta, și nici vorbă să se răzgândească.

- Și cum Eddie și Charlotte nu sunt în oraș, al dumneavoastră devotat s-a trezit însoțitor? Și, de asemenea, totul a rămas doar în seama ta. George nu e încă refăcută?

- Nu prea, dar a fost suficient de refăcută să-mi fluture cuvinte ca datorie, responsabilitate și exersare, așa că ce era să fac? Dar dacă știam că o să fii aici, ți-aș fi delegat ție plăcerea. De fapt, din moment ce ești...

- O, nu, râse Anthony. Mi-am făcut cu Reggie datoria de-a sta cu ochii pe micuțele drăguțe. Mă tem că e rândul tău.

- O să te țin minte, nemernicule, să vezi tu dacă nu, fu răspunsul posac al lui James.

Anthony îl luă pe James pe după umeri.

- Capul sus, bătrâne. Cel puțin e el aici, ca să te amuze.

James urmări direcția în care fratele lui arăta cu capul, spre americanul înalt de pe partea opusă a ringului de dans.

În ținută elegantă, Warren arăta destul de diferit - aproape civilizată. Era încurajator de observat că nici el nu se distra mai bine ca James, dar asta nu îmbunătăți starea de spirit a lui James. Lui i-ar fi plăcut mai mult să fie acasă, cu soția lui.

- Am observat deja, zise el dezagreabil. Și eu care mă gândisem că mi s-a schimbat norocul, când am văzut că săptămâna asta lipsește de la mai multe vizite de familie.

- Poți să-mi mulțumești mie pentru asta, desigur. Îndrăznesc să spun că, după programul atât de istovitor pe care i l-am făcut, în fiecare noapte a căzut pe pat cu vaiete și suspine.

- Așadar, a fost de acord să te lase să-l antrenezi?

- Te îndoiai? răspunse Anthony. Este destul de dornic să-și îmbunătățească abilitățile, și cu alonja lui lungă... Să nu fii surprins, bătrâne, dacă data viitoare când te bați cu el te face knockout.

- Băiete dragă, a trecut cam mult de când nu te-am mai făcut pe tine knockout, replică James. M-aș bucura să remediez asta.

Anthony doar râse.

- Hai să mai așteptăm un pic, te rog, până ne înțeleg nevestele un pic mai bine. Ros devine de-a dreptul țăfnoasă când îmi dezaproabă acțiunile, să dea naiba dacă nu.

- Nu-mi place să pomenesc despre asta, dar nu faci decât să devin mai nerăbdător.

- Și George ce-ar spune?

- Probabil mi-ar mulțumi. Nu te are la inimă, cum bine știi.

Anthony oftă.

- Acum ce-am mai făcut?

- Te-ai oferit să-l antrenezi pe frate-său.

- Și cum de-a auzit despre asta?

- E posibil să fi menționat eu.

- Hai că-mi place, se plânse Anthony. Nu știe că-i fac o favoare omului?

- Amândoi știm cui îi faci favoarea, și eu apreciez asta, chiar dacă ea nu.

Anthony zâmbi deodată răutăcios.

- Sper să-ți amintești asta și când o să se termine totul, fiindcă nu se descurcă rău, să știi. Sigur, nu are pumnii precum cărămizile, ca tine, dar plasează destul de bine o lovitură strașnică atunci când prinde ocazia. Și eu am plecat acasă cu ceva dureri săptămâna asta.

James nu se îngrijoră.

- Prin urmare, cam cât de curând o să se simtă pregătit?

- Aș spune o lună, dar cu nerăbdarea lui, are să fie foarte greu să-l conving să aștepte atât. Omul chiar e un butoi cu pulbere de emoții clocotitoare, și, deși îndrăznesc să spun că are să fie încântat să le descarce pe tine, nu sunt așa de sigur că numai tu ești vinovat pentru ele.

- Cum?

- L-am surprins de câteva ori uitându-în gol și o expresie năucă, și amândoi știm care e, de obicei, motivul.

- Biata fată, răspunse James. Ar trebui s-o avertizeze cineva.

- Aș fi încântat s-o fac, dacă aș ști cine este, dar el n-are să spună. Se înfurie de-a dreptul când îl necăjesc cu asta. Apropo, aș zice că furia lui o să fie singurul tău avantaj când o să termin cu el.

- Știi foarte bine despre asta și despre incapacitatea lui de autocontrol.

- Da, presupun că știi. Dar mă întreb cine este ținta furiei lui acum.

James urmări din nou privirea lui Anthony prin încăpere și observă că Warren se încrunta, cu siguranță, la cineva de pe ringul de dans. Erau prea multe cupluri care dansau în acel moment ca să-și dea seama cine ar fi putut să fie, dar curiozitatea lui James fu greșit stârmită.

- Crezi că iubita lui e aici? întrebă James cu voce tare.

- Să fiu al naibii dacă nu, rânji Anthony. O să fie interesant.

- Poate doar se încruntă.

- Unde ți-e credința, bătrâne? Noaptea abia a-nceput. O să danseze cu ea în cele din urmă... sau o să încerce să sară la gâtul oricui ar fi cu ea.

James oftă deodată.

- Nu-mi place să recunosc, dar probabil ne înșelăm.

- E, pe dracu', protestă Anthony. Apoi zise: De ce ne înșelăm?

- Fiindcă amândoi presupunem că avem de-a face cu gelozia, dar George zice că sentimentele omului nu merg în direcția asta.

- Absurd.

- Părăsit și niciodată refăcut.

- A, asta explică multe. Dar atunci de ce e așa de iritat în legătură cu asta? Sau deja te-ai certat cu el în seara asta?

- Mă tem că de data asta n-am nici un merit. Am vorbit cu câțiva dintre frații lui, fiindcă sunt toți aici, dar Warren s-a ferit de mine.

- Băiat deștept, având în vedere dispoziția ta.

- Observ că tu n-ai dat bir cu fugiții.

Anthony rânji fără resentimente.

- A, eu încă mai vreau să trăiesc periculos.

- Mai bine zis ți s-a urât cu viața.

Anthony chicoti.

- Ți place prea mult nevastă-mea ca să-i rănești soțul favorit.

- Nu-mi place deloc să te dezamăgesc, băiete dragă, dar dacă laș pedepsi pe fratele favorit al propriei neveste, ce te face să crezi...

- Hai s-o lăsăm baltă, James, i-o reteză Anthony când atenția îi fu atrasă în altă parte. Prietenul nostru pare că face mutarea.

Priviră amândoi cum Warren își croi drum printre cuplurile care dansau, spre partea din față a sălii de bal. Grație înălțimii lui, reușiră să nu-l piardă din ochi, dar avură mai puțin noroc să vadă în fața cui se opri. O clipă mai târziu, un tânăr dandy părăsi ringul, deloc mulțumit.

- Ei, poți să vezi cine e nefericita de care e atât de interesat? întrebă James.

- Nu pot să văd nici pe dracu', în afară de capul lui, fiindcă ringul e atât de aglomerat. Dar ai răbdare. O să se învârtă pe lângă noi în... drăcia dracului, îl omor!

Concomitent cu Anthony, James zări rochia de culoarea oului de rață. Anthony porni înainte.

James îl trase înapoi.

- Hei, stai, zise el în mod chibzuit și cu un ușor amuzament. Înainte să tragi concluzii pripite, băiete dragă, amintește-ți, te rog, că Amy a noastră e prea tânără pentru beleaua asta. Doamne sfinte, chiar crezi că și-ar îndrepta intențiile mârșave spre o fată atât de inocentă?

- Îi iei apărarea?

- Dezgustător, nu? fu James de acord. Dar, după cum zice George, poate că tratează femeile cu cea mai mare indiferență, dar le alege pe cele pe care poate să le aibă, nu ia fete neprihănite. Mi-ar plăcea să cred că e așa depravat, dar nu e.

Anthony se mai înmuie întru câțva.

- Atunci de ce dansează cu Amy?

- Și de ce nu, din moment ce e, probabil, singura femeie pe care o știe aici, în afară de nevastă-ta?

- Și de ce n-a putut să aștepte până se încheia dansul? întrebă Anthony.

- Îmi imaginez că între dansuri n-a putut să ajungă niciunde în apropierea dragii noastre fete. Sau n-ai observat că din ce în ce mai mulți tineri se țin după fustele ei, și n-a ieșit de pe ringul de dans de când am ajuns noi aici?

Anthony oftă.

- Păi, la naiba, e de înțeles, nu?

- Mai mult decât te gândeai tu.

- Cred că am putea să admitem chiar că, indiferent la ce se încrunta omul înainte, pesemne că îl interesa destul de mult.

- Te avânți destul de tare cu ipotezele în seara asta, băiete dragă. Asta ce mai e?

- Păi, e al naibii de evident, nu? O folosește pe Amy, care e, clar, cea mai frumoasă fată de aici - alături de nevastă-mea, desigur -, ca s-o facă geloasă pe femeie.

- Nu-mi place să te contrazic, Tony, zău că nu, dar nu e nevoie de o femeie sau de gelozie ca să-l faci să explodeze. El își bate frații la fel de des ca pe oricine altcineva. Poate că e furios pe unul dintre ei.

- Dar ei nu sunt pe ringul de dans. Trei sunt în salonul unde e jocul de cărți, iar celălalt e acolo, vorbește cu una dintre fostele iubite ale lui Eden.

- Așa face, se încruntă James gânditor și încercă încă o dată să-l găsească pe Amy și Warren printre dansatori. Acum m-ai făcut iar curios. Îmi vine să mă duc să întreb...

James nu încheie. Îl zări pe Warren în cele din urmă, iar încruntarea yankeului era chiar mai întunecată decât înainte și îi era adresată nimănui altcuiva decât lui Amy. Cu o voce liniștită, deși nu mai puțin expresivă, James zise:

- E un om mort.

Anthony înțelese despre ce vorbea James.

- Așadar, spre Amy își trimitea săgețile? Dar de ce?

- De ce drăcia dracului crezi, idiotule?

- Vrei să spui că am avut dreptate? Acum așteaptă.

Anthony îl trase înapoi de data asta, nu ca să-l salveze pe Warren de bătaie, ci ca să se salveze pe sine însuși.

- Aș zice să mă lași pe mine să dau prima lovitură zdravănă, frate.

- Poți să iei ce rămâne.

- Nu te supăra, dar nu rămâne nimic în urma ta, punctă Anthony. Și mai gândește-te, nu prea putem să-l facem bucăți aici. Cineva ar putea să protesteze față de vărsarea de sânge

pe ringul de dans. În plus, așa cum ți-a displicut să afirmi de nenumărate ori în seara asta, s-ar putea să ne înșelăm.

-Yankeul ar face bine să spere că ne înșelăm, zise James încrunțat.

MARIUS MARIA
Capitolul 23

- Să îndrăznesc să sper că dansezi cu mine fiindcă mă vrei, Warren, și nu fiindcă ai ceva de împărțit cu mine? întrebă Amy.

El nu răspunse la întrebarea ei, sau mai degrabă o făcu în mod indirect.

- Trebuie să flirtezi cu toți ăștia?

Ea râse încântată.

- Dacă stai tu cu ochii pe mine? Sigur că da. Ca să-ți arăt diferența, înțelegi tu.

- Ce diferență?

- Între cum e acum, înainte să mă ceri, și cum o să fie după, când o să flirtez numai cu tine. O să-ți placă mai mult după, te asigur. Și nu te mai încrunta așa. S-ar putea să observe lumea și să creadă că ești supărat pe mine. Ești?

- Sunt perfect indiferent la orice ai face, o asigură el.

- Prostii, fu răspunsul ei, însoțit de un pufnet extrem de lipsit de eleganță. Dar e-n regulă. Pot să spun eu adevărul pentru amândoi, și am să încep cu al meu. Mi-a fost teribil de dor de tine. A fost urât din partea ta să transformi câteva zile în patru, doar ca să dovedești ceva.

- Dar dovedisem, nu?

- Nu fi așa de încrezut. N-ai dovedit decât că poți fi foarte încapățânat. Adevărul este că și ție ți-a fost dor de mine. Vrei să recunoști și să mă faci fericită?

S-o facă fericită? Incredibil, chiar simțea nevoia, destul de puternic, să facă exact asta. Dumnezeule, era o nebunie.

Și ce dacă îi fusese dor de ea, sau cel puțin se gândise la ea prea mult cât fuseseră departe unul de altul? Era amuzantă - când nu-l sfâșia pe dinăuntru cu seducțiile ei. Dar să-i spună asta? Nu putea să se abată cu bună știință de la decizia pe care o luase, aceea de-a o descuraja.

Atunci de ce naiba dansa cu ea?

Fiindcă, astfel gătită, în seara asta era superbă. Fiindcă perlele și mătasea strălucitoare pe care le purta o făceau să arăte cu mult mai în vârstă. Fiindcă îi venise să-l omoare pe ultimul ei partener pentru că o strângea prea tare în brațe. Fiindcă nu putea să se abțină.

Ea renunță să aștepte răspunsul lui.

- Te încrunți din ce în ce mai rău. Să-ți spun o glumă?

- Nu.

- Să te sărut?

- Nu!

- Să-ți spun unde poți să găsești cea mai apropiată nuia?

Sunetul pe care-l scoase fu jumătate gemăt, jumătate răs. Era, de fapt, un sunet îngrozitor, deși în acel moment fu ca o muzică pentru urechile lui Amy.

- Mult mai bine, îi zâmbi ea. Dar încă n-am izbutit un zâmbet. Niște complimente ar ajuta? Chiar arăți splendid în seara asta. Și îmi place ce ți-ai făcut la păr.

La ocazii, și-l lega la spate.

- N-ai de gând să-l tunzi?

- Și să arăt mai mult a englez?

- Aha, deci există o explicație pentru buclele demodate. Oare cum de n-am ghicit?

După o clipă de tăcere, îl îndemnă:

- E bine?

- Ce?

- N-ai de gând să întorci complimentele?
 - Nu.
 - N-ai să crezi, dar merită o încercare.
 - Amy, de ce nu taci cinci minute? sugerează el.
 - Cu tăcerea nu faci progrese.
 - Ai fi surprinsă.
 - Aha, deci vrei doar să mă ții în brațe? De ce n-ai spus așa?
 El gemu. De ce nu se lăsa păgubașă? Doar dacă...
 - Ești însărcinată, nu-i așa?
 Pricepuse în cele din urmă.
 - Ce?
 - Și el n-are să se însoare cu tine, așa că ești disperată, nu
 găsești pe cineva care s-o facă.
 Ea oftă.
 - Sincer, nu știu de ce nu mă înfurii pe tine, Warren Anderson.
 Pesemne că te iubesc deja. Da, asta ar explica totul.
 El înmărmuri.
 - Ziceai că nu.
 - Am zis că nu sunt sigură, dar de ce altceva te-ai lăsa să mă
 tratezi așa meschin fără să-ți cârlesc vreo două?
 - Exact ce ziceam, răspunse el. Și nu te deranja să dezminți.
 - O, n-am s-o fac, zise ea pe un ton pe care el nu-l mai auzise
 înainte. Te las să descoperi adevărul singur, când o să ajungi la
 asta. Dar între timp, m-am răzgândit. O să mă înfurii pe tine
 la urma urmelor.
 Se desprinse din brațele lui și chiar plecă de pe ringul de dans.
 El rămase acolo pentru o clipă, fără să creadă, de fapt, că ea se
 ieșise din fire. Păi, bine. Acum nu mai putea să-l seducă cu aluzi-
 ile ei provocatoare dacă refuza să vorbească cu el, nu?
 La naiba cu asta. Voia s-o audă negând că era însărcinată.
 Fir-ar să fie, trebuia s-o audă negând - sau să recunoască. Era sur-
 prins cât de mult însemna asta pentru el.
 Plecă pe urmele ei. N-ajunse mai departe de marginea rin-
 gului de dans, unde James și Anthony îl apucă fiecare de câte

un braț să-l conducă în altă direcție. Dădu să protesteze. N-avea
 răbdare cu cei doi acum, și mai ales nu pentru distracția lor ener-
 vantă. Dar ei erau într-o grabă nebună ca să ajungă în locul vizat
 și să-l tragă după ei.

Warren nu reuși să-și închipuie ce voiau.

Probabil nu mai mult decât un al patrulea participant la vreun
 joc de cărți. Deși în privința lui James Malory putea să fie ceva
 la fel de simplu precum o critică la adresa croielii hainei lui.

Bine, putea să-și rupă o clipă. Dacă unchii erau amândoi aici,
 atunci Amy nu pleca nicăieri.

Dar, cu siguranță, James nu de croiala hainei lui era interesat
 când intrară într-o sală goală de biliard.

Chiar în clipa în care ușa se închise, Warren fu izbit de perete.
 Mâna lui Anthony se propti în ușă ca să o țină închisă, în timp ce
 pumnii lui James se înfipseră în reverele lui Warren.

- Yankeule, ai o secundă să mă convingi că n-ai planuri cu
 nepoata mea.

În mod obișnuit, Warren n-ar fi spus nimic, ci doar s-ar fi
 napustit asupra lui. Dar era soțul surorii lui. Era și singurul om
 pe care n-avea nici o șansă să-l bată... încă. Iar motivul pentru
 care James arăta al naibii de încins era atât de ridicol, că Warren
 aproape izbucni în râs.

Doamne, asta era amuzant. Fata umbla după el în mod osten-
 tativ, iar lui i se cerea socoteală pentru asta. Să dea naiba dacă nu!

- N-am, zise el cu emfază.

- Zău, oare de ce nu te cred? răspunse James.

- E vreo crimă să dansez cu ea?

- E o crimă modul în care te uitai la ea, zise James.

Warren gemu în sinea lui. Păi, ea încercase să-i spună că avea
 să observe cineva. Oare cei doi trebuie să o fi făcut?

Încercă o scuză plauzibilă.

- Am multe pe cap, Malory. De multe ori modul în care mă uit
 la oameni n-are nimic de-a face anume cu ei.

Asta era adevărat, dar nu în cazul de față. La naiba, îl făceau să se simtă ca un tânăr novice prins cu pantalonii în vine. Și nu încercase decât să scape de față. Și se gândea la ea mai mult decât trebuia. Și aproape făcuse dragoste cu ea în mijlocul unui afurisit de drum. Imaginile îi reveniră în minte, fierbinți și puternice.

– Urâsc s-o spun, dar e posibil, James, zise Anthony chibzuit.

– Cu el chiar că este, încuviință James, deși încă era destul de sceptic cât să-l întrebe pe Warren: Deci nu ești deloc atras de ea?

– N-am spus asta, se trezi Warren răspunzând, oarecum în apărarea ei.

– Răspuns greșit, yankeule.

Warren fu izbit din nou de perete pentru acel mic adevăr. De data asta se lovi cu capul, ceea ce-l făcu să înceapă a se pierde cu firea.

– Vreți să neg că e incredibil de frumoasă? mormăi el. Ar trebui să fiu mort ca să nu observ asta. Acum, luați-vă mâinile de pe mine.

Mâinile nu-l slăbiră încă, dar tonul lui James fu mult mai reținut când afirmă:

– E prea tânără pentru tine ca să observi.

Warren era de acord, dar fiindcă o spusese James, răspunse:

– Uite cine vorbește! Georgie era cu doar cu câțiva ani mai mare decât Amy când ai cunoscut-o, iar tu ești mai în vârstă ca mine.

Patru ani erau mai puțini decât cei câțiva care marcau diferența de vârstă dintre Georgina și Amy, iar James era cu doar un an mai în vârstă decât Warren, așa că era inacceptabilă comparația celor două situații cu vreunul dintre frații Malory.

– Poate că se impune o schimbare a vederii lui, sugeră Anthony. S-o facem un pic neclară, ca să nu mai observe așa de bine chestii pe care n-ar trebui să le observe. Aș fi fericit să mă ocup de asta, bătrâne, dacă ești îngrijorat de ce-are să spună George.

– Deloc. Dar asta pur și simplu nu-i de-ajuns.

Asta îl descumpăni pe Warren.

– Este absurd! Explodă el în cele din urmă. V-am spus că n-am planuri cu fata. Dar dacă vreți să-i protejați așa-numita virtute, ar trebui s-o țineți la loc sigur. Poate atunci o să am și eu ceva liniște.

– Ce drăcia dracului înseamnă asta? întrebă James.

– Înseamnă că nepoata voastră sare pe mine cu fiecare afurisită de ocazie pe care o are.

– Stai! se sufocă Anthony. Lasă-mă să râd un pic de asta înainte să-l omor.

James nu se amuza la fel de tare ca fratele lui.

– Ești dement să crezi că poți să folosești scuza asta cu noi, yankeule? Sau te-ai amăgit singur gândindu-te că zâmbetele și privirile unei fete dulci sunt altfel decât prietenoase?

Warren oftă. Chiar n-ar fi trebuit s-o spună. Blestemată fire. Și o simți aproape ca pe o trădare a lui Amy, deși nu promisesese niciodată că are să păstreze secretul ei rușinos. Totuși, dacă se închisese să-l creadă, ar fi primit ajutorul de care avea nevoie ca s-o țină pe Amy departe de el. Dar n-aveau să-l creadă. Purtarea ei de Domnișoară Inocentă indusese în eroare, în mod evident, întreaga familie.

– Nu cred că mi-ați accepta cuvântul de onoare în chestiunea asta.

– Vezi să nu, îi zise James.

– Atunci ia în considerare asigurările mele anterioare și las-o baltă, Malory.

– După ce ai mănjit reputația lui Amy? Nu prea cred, băiete dragă. Să auzim o retractare, altfel te cari înapoi la hotel în seara asta.

Asta, din păcate, era o amenințare de luat în serios. De James nu era decât gura. Devenea periculos abia după ce termina cu gălăgia. Până la urmă, Warren avea să fie nevoit să se bată cu el. Ah, mă rog...

– N-aș fi vorbit despre asta dacă n-ai fi înrăutățit așa lucrurile, Malory. Dar din moment ce am făcut-o, n-ar fi rău să am parte

de un pic de ajutor în problema asta, în loc de îndoială totală. De ce crezi că n-am venit toată săptămână s-o văd pe Georgie? De ce crezi că i-am refuzat oferta să mă mut acolo mâine, după ce pleacă frații mei? Mi-ar fi frică să dorm sub acoperișul tău, ca nu cumva Amy să se strecoare în patul meu...

Se feri tocmai la timp. Pumnul lui James izbi în peretele din spatele lui, trecându-i razant pe lângă ureche.

Auziră tustrei lemnul crăpând, și pe tapetul de mătase apărură o pată de sânge de pe pumnul lui James.

- Ți-am spus că face progrese, zise Anthony pe un ton sec.

Dar cum era neatent, ușa se deschise brusc, îndeajuns de mult ca Amy să se strecoare înăuntru. Și n-avu nevoie de un glob de cristal ca să înțeleagă ce se întâmpla.

Aruncându-le o privire lui Warren și lui James, îl întrebă pe unchiul ei:

- Nu l-ai rănit, nu?

- Ți se pare că e rănit, drăguță? zise Anthony.

- Doar avem o... discuție, adăugă James dând drumul reverului lui Warren și scuturându-l de praf ca și cum doar asta făcuse. Nimic din ce te-ar putea interesa pe tine, draga mea. Așa că fugi și...

- Nu mă trata ca pe-un copil, unchiule James. Pentru ce vrei să-l pedepsiți de data asta?

- A pătat bunul nume al cuiva cunoscut. Dar se pregătea să-ți ceară scuze, așa că, dacă te întorci la dansul tău, o s-o faci până la urmă.

Amy nu se clinti. Se uită la Warren și riscă o presupunere.

- Le-ai spus?

Avea în ochi o privire rănită care-l străbătu pe Warren până în rărunchi. Nu era de mirare că părea o trădare. Ea așa o văzuse. Însă mască durerea aproape instantaneu, locul ei fiind luat de o decizie de neclintit.

- Foarte bine, nici o pagubă, zise ea. Oricum ar fi aflat destul de curând, când ne anunțăm logodna.

- Ce? exclamă într-un glas ambii unchi.

- Ai uitat să precizezi că ne căsătorim, Warren? întrebă ea cu inocență în ochii larg deschiși.

- Nu ne căsătorim, Amy, scrâșni Warren, întunecându-se.

Ea se întoarse spre James.

- Vezi ce trebuie să suport? Respingere la fiecare pas. Dar o să fie de acord.

Și apoi către Warren:

- Atunci ce le-ai spus? Sper că nu cea mai recentă idee absurdă pe care ai avut-o, cum c-aș fi însărcinată?

- Ce? ziseră din nou ambii unchi, în timp ce fața lui Warren continua să se întunece.

- Așa crede el, explică ea, din nou cu acel aer de nevinovăție. Nu sunt, desigur, dar el este prea cinic pentru a-mi accepta cuvântul. În plus, ar prefera orice alt motiv decât purul adevăr, că l vreau.

Văzând că cei trei arătau neîncredători din pricina dezvăluirii lui ei uluitoare, adăugă:

- Nici asta nu v-a zis? A, atunci pesemne că a mărturisit doar că am încercat să-l seduc.

- Amy! exclamă Anthony.

Iar James:

- Nu e amuzant deloc, neastâmpărato. De ce naiba vîi cu absurditățile astea copilărești?

La asta, Warren izbucni efectiv în răs.

- Din ce în ce mai amuzant. N-au să te creadă mai mult decât m-au crezut pe mine. Așa că mai bine fugi de-aici, fetițo, și lasă-mi micul meu avantaj.

- Te-am rugat să nu-mi mai zici așa, ticălosule, și nu plec nicăieri.

Dar fu ignorată pentru moment, căci Anthony se interesă:

- Ce avantaj?

- Degetele rupte.

- Să știi că are dreptate, îi zise Anthony fratelui său.

– Are pe dracu', fu răspunsul lui James.

În acel moment, Amy se implică iar în dispută, insistând:

– N-o să fie nici o bătaie, altfel vă spun mătușii George. Și nu cred că o să fie prea amabilă dacă îl calci în picioare pe fratele ei fiindcă spune pur și simplu adevărul. Și mătușii Roslynn îi spun că n-ai făcut nimic ca să împiedici asta, unchiule Tony. Și cred că unchiul Jason ar trebui avertizat...

– Primele două au făcut-o, împelițato, zise Anthony sesizând amărăciunea de pe chipul fratelui său. De fapt, doar George a făcut-o. Și când ai început să iei lecții de manipulare de la Reggie?

– Asta n-a fost manipulare, a fost șantaj. Dar să nu uităm că el e bărbatul cu care am de gând să mă mărit și căruia voi îi puneți sănătatea în pericol.

– Doamne sfinte, doar nu vorbești serios? zise Anthony temându-se brusc că așa era.

Amy n-avu șansa să răspundă. Warren zise încă o dată:

– Ba nu. Și către James, și mai apăsător: Ba nu.

– Ba da, îl corectă Amy cu o încredere infinită, iar apoi rosti o avertizare fără ocoliș: Dar nu poate fi obligat. N-o să-l am dacă e obligat. El știe asta, deși nu-i ajută la nimic, din moment ce încă nu și-a dat seama că suntem făcuți unul pentru celalalt. Acum vă las, domnilor, dar ai face bine, unchiule James, ca mai târziu să nu văd vreun semn pe el.

– Doamne sfinte, Anderson! zise Anthony de îndată ce Amy se năpusti pe ușă afară. Te compățimesc, zău așa.

– Eu nu, mormăi James. Ce naiba ai făcut de-a ajuns să vrea să te cucerească?

– Absolut nimic!

– Nu poți s-o ai, yankeule.

– N-o vreau.

– Ești un mincinos afurisit.

Warren fu pe punctul de a exploda din nou.

– Atunci lasă-mă să-ți spun în felul următor. N-o să mă ating de ea. Și o să continui s-o descurajez. Nu pot să fac mai mult de-atât

– Poți să pleci naibii din Anglia. Și ea n-o să bage de seamă.

Lovitura pe care Warren o primi în stomac fu de-a dreptul neașteptată și rapidă ca să poată s-o blocheze. Se prăbuși greu, având oarecum senzația că James îi scosese mațele afară. Rămase încovoiat, cu respirația tăiată.

Nici măcar nu observă plecarea celor din familia Malory.

Când ieșiră din sala de biliard, Anthony îl înghionti pe fratele lui.

– Mă gândesc acum că yankeul e mult mai mare și mai solid decât a fost vreodată Eden. Cum se face că nu l-ai omorât pe tânărul maimuțoi cu lovituri ca asta?

– Fiindcă am fost blând cu bătrânul Nick. Aia a fost doar o chestiune de principiu. Și la momentul ăla n-am știut că-și face planuri cu una dintre nepoatele noastre.

– Aha, asta explică de ce cumnatul tău american n-o să fie atât de norocos.

– Cam așa ceva, zise James înainte să se încrunte gânditor. Nu tot cred că draga de fată ne joacă feste la toți. Nu se poate elitar să-l vrea pe nesuferitul ăsta. Sfidează orice logică. Și să și recunoască? Mai ales în fața lui?

– Știu ce vrei să spui. Pe vremea noastră, femeile lăsau bărbatul să ghicească. Nu spuneau totul, ca să știi exact ce părere aveau.

– Și cât a trecut de când nu mai ești tu disponibil? întrebă James sec. Așa e și-acum, idiotule. De-asta e inexplicabil ce-a făcut Amy.

– Cu siguranță n-a moștenit îndrăzneala asta de la Eddie. Șantaj, și asta fără să clipească. Și puștoaica vorbește serios.

– Nu contează, răspunse James. Yankeul pare sincer?

Anthony chicoti.

– Pare sincer în efortul de-a te enerva.

– Tu faci asta cu efort. El n-a fost decât fermecător, ca de obicei.

Atunci nu trebuie decât să așteptăm și să vedem, nu?

Capitolul 24

Restul serii, Warren făcu un joc de cărți cu Clinton și cu doi englezi. Nu prea înțelegea jocul. Asta, mai degrabă decât lipsa de concentrare, fu scuza lui după ce pierdu două sute de lire sterline. Fiindcă venise aici, în seara asta, ca să-și găsească o amantă. Dar de cum sosise Amy, nu mai avusese ochi pentru nici o altă femeie.

Încă era acolo, dansând cu zecii ei de admiratori. Și ei o invita acum. Propria lui soră insistase în privința asta. El nu putea decât să spera ca ei să-i pice ochii pe vreunul dintre aceștia și să-și caute fericirea în altă parte.

– Iar, yankeule? se plânse cel din stânga lui Warren – nu pentru prima dată.

Warren se uită la cărțile mototolite din mână – din nou.

– Îmi pare rău, zise el și se ridică de la masă.

I se adresă fratelui:

– Mă duc înapoi la hotel.

– Asta e cel mai înțelept, având în vedere starea ta de spirit.

– Nu-ncepe, Clinton.

– Nici n-am de gând. Ne vedem dimineață.

Planificaseră cu toții ca de dimineață s-o viziteze încă o dată pe Georgina, înainte să plece pe mare, căci ea încă nu era în stare să coboare la docuri ca să-i conducă. Warren fusese inclus în aceste planuri. Cu toate acestea, acum avea de gând să ceară să fie exclus. Din moment ce el nu pleca, putea s-o vadă mai târziu pe sora lui. De fapt, de îndată ce se refăcea, urma să se ducă să le ia pe ea și pe Jacqueline la o plimbare. Avea să fie drăguț să le aibă doar pentru el, fără să fie nevoie să-și facă griji că-i întrerup alții de-ai casei. Dar altfel ar fi fost prudent să se țină departe de Berkeley Square.

Warren se îndreptă spre ieșire pe marginea ringului de dans. Nu încercă să-i localizeze pe Amy și pe cohorta ei de flăcăi îndrăgostiți peste noapte, dar poate că ar fi trebuit s-o facă, fie și doar ca să constate că ea nu era acolo. Îl aștepta în hol, pe jumătate ascunsă în spatele unei ferigi în ghiveci.

Îi atrase privirea tivul pelerinei albastre cu pantofii asortați. N-avea de gând să se oprească.

Ea nu-i dădu însă această posibilitate, sărind în fața lui ca să-i blocheze drumul.

– Presupun că în clipa asta ești și mai supărat pe mine, corect? fu întrebarea ei introductivă.

În mod admirabil, sună, de fapt, un pic precaut. Dar asta nu-l îmblânzi.

– Ai dreptate. De fapt, ar fi în interesul tău dacă nu te-aș mai vedea niciodată.

Inexplicabil, răspunsul o făcu să renunțe la privirea îngrijorată și puse din nou scânteia jucăușă în ochii ei de cobalt.

– O, Doamne, cât de cumplit sună! Păi, cât timp ne recunoaștem deschis metehnele astea, ar trebui să știi la fel de bine că și eu sunt încă nemulțumită de tine. Nu trebuia să le spu despre noi, Warren.

– Nu despre noi, despre tine.

– Același lucru, zise ea cu destulă vioiciune. Sper că știi că aș vrea să se termine odată discuția.

– Bine. Poate că ei pot să gândească rezonabil despre tine. Dumnezeu știe că pe mine nu m-ai ascultat.

– Au să insiste că ești cam nepotrivit, dar asta știam deja.

– Eu știam. Tu ai ignorat.

– Sigur că da. Bunul-simț n-are nimic de-a face cu sentimentele pe care le trezești tu.

– Dumnezeuule, nu-ncepe iar!

Se trase deoparte. Ea sări în direcția opusă, până când îi blocă din nou drumul.

– N-am terminat, Warren.

- Eu da.
- Îți dai seama că le-ai dat ocazia să stea de vorbă cu tata că să nu-și dea acordul?
- Vrei să spui că a ieșit, de fapt, ceva bun din seara asta? replică el.
- Nu fi atât de optimist. Asta înseamnă doar că s-ar putea să trebuiască să fugim.
- S-o crezi tu, Amy. Dar spune-mi, care e treaba cu trimiterea ta la țară? Credeam că asta e principala ta preocupare.
- Cel puțin nu mai arăta așa de încrezătoare.
- Încă e o posibilitate, dar nu e cazul să-ți faci griji. Vin imediat înapoi.
- Și o să fii trimisă din nou?
- Probabil, dar tot o să mă întorc.
- Să sperăm că o să plec până la a treia oară.
- Ea clătină din cap către el, cu un ușor dezgust.
- Știi că faci tot posibilul să mă ții supărată pe tine, și ai grija, te descurci admirabil. Dar, din fericire pentru tine, o să te iert până dimineață.
- N-am să-ți întorc favoarea.
- Ba sigur că o s-o faci.
- În cele din urmă el oftă pur și simplu exasperat.
- Când o să înțelegi pe deplin, Amy? Ar trebui să mă respingi, nu să mă încurajezi.
- Arată-mi unde scrie.
- Știi foarte bine că ai un comportament nerușinat.
- Probabil, dar n-aș fi așa îndrăgizneată cu nimeni altcineva în afară de tine. Nu ți-am spus asta?
- Îi spusese, dar el tot nu credea. Și dacă nu era însărcinată...
- Vrei să mă prinzi în cursă cu un prunc în pânțele, nu? De asta ești așa de hotărâtă să ajungi în patul meu.
- Doamne sfinte, ataca fulgerător.

- De ce trebuie să existe un motiv ascuns? Ar trebui să știi cât ești de dorit. De ce să nu te vreau doar pentru că ești tu?
- Nu sunt deloc de dorit.
- Și își petrecuse ani învățând ce este respectul de sine.
- A, dar am de gând să îndrept toate astea. O să fii o prezență plăcută, la fel de fermecător ca Drew, la fel de răbdător ca Thomas. Cu firea ta nu prea putem să facem mare lucru, doar să nu i dăm nici un motiv iasă la iveală. Deci, vezi tu, acum poți să fii cât de posac vrei, n-are nici o importanță. Eu abia aștept să te văd așa cum o să fii de îndată ce ne căsătorim.
- Warren era un pic uimit de încredere ei. Trebuie să se descotorosească de senzația că era posibil ca ea să aibă ceva însușiri magice ca să facă asemenea minuni.
- Nimeni nu poate să fie atât de optimist, Amy.
- Dacă ai putea să vezi, ca mine, partea bună a oamenilor, nu te-ai mai îndoii.
- Se dădu la o parte, să-l lase să treacă. De data asta Warren n-avea de gând să încerce să aibă ultimul cuvânt. Ea reușea tot timpul s-o facă mai bine.
- Dar nu se îndepărtă mai mult de câțiva pași, când ea strigă:
- Am venit aici în seara asta doar fiindcă știam că o să vii și tu. Nu mai sta iar atât de mult departe de mine, sau acum, că ești singur la Albany, aș putea să vin eu la tine.
- Gândul îl îngrozi. Amy, cu un pat la îndemână? Trebuia să caute alt hotel, a doua zi, la prima oră.
- Putem să plecăm acum, unchiule James, zise Amy când i se alătură acestuia lângă bufet.
- Slavă Domnului! răspunse James, apoi se gândi la propunere și adaugă: De ce așa devreme?
- Fiindcă Warren a plecat.
- James își dădu ochii peste cap și plecă să aducă paltoanele. Trebuia să aibă o discuție cu neastâmpărata, iar drumul spre

casă era un prilej la fel de bun ca oricare altul. Și n-avea de gând să se lase șocat din nou, cum făcuse mai devreme, când el nu putuse să scoată o vorbă. Nu-și dădea seama de unde avea ea o asemenea îndrăzneală.

Copiii lui Eddie se purtaseră mereu exemplar – Doamne sfinte, se întrebă dacă trebuia să dea vina pe recenta influență a lui Jeremy pentru abaterea lui Amy de la calea cea dreaptă. Desigur, asta trebuie să fi fost. Ei doi hoinăriseră cam prea des, și apucăturile urâte ale tânărului neisprăvit o stricaseră pe fata sentimentală.

James zăbovea cu gândul asupra acestei idei când sosi trăsura, iar în momentul în care ușa se închise în urma lor, îi zise lui Amy:

– Jeremy o să plătească pentru asta, numai să vezi.

Desigur, Amy n-avea nici o idee despre ce vorbea el.

– Pentru ce?

– Pentru afișarea îndrăznelii indecente cu care ne-ai tratat în seara asta.

– Ce-are el a face cu asta?

– Ai învățat de la el, evident.

Îi zâmbi cu drag unchiului ei.

– Prostii. Am avut mereu tendința să gândesc cu mintea mea.

Doar că până acum m-am abținut să vorbesc.

– Ar fi trebuit să te abții în continuare.

– În mod normal aș face-o, dar situația asta cu Warren necesită sinceritate.

– Nu există nici o situație cu idiotul ăla necioplit. Recunoaște că totul a fost de fațadă, doar ca să-i salvezi pielea, dintr-un motiv prostesc, cum ar fi că-ți era milă de el. Dă-i drumul. O să înțeleg perfect. Nici n-o să mai pomenesc despre asta.

– Nu pot să fac asta, unchiule James.

– Sigur că poți. Încearcă, zise el destul de disperat.

Amy clătină din cap.

– Nu știu de ce exagerezi așa. Nu tu o să trebuiască să trăiești cu el.

– Și nici tu, insistă James. Nu-mi vine în cap acum unul mai nepotrivit...

– E destul de potrivit, întrerupse ea. Doar că tu nu-l plăci.

– E de la sine înțeles, dar n-are nimic de-a face cu asta.

Și era momentul pentru fapte clare.

– În plus, nu te vrea, draga mea. L-am auzit spunând asta.

– Întâmplător știu că nu-i adevărat.

James se aplecă în față, cu trupul încordat ca pentru o încleștare, deși vinovatul nu era de față.

– De unde naiba știi? întrebă el.

Amy ignoră atitudinea lui.

– Nu contează de unde știu. Ideea e că nu vrea povara care vine odată cu mine. Dar nimic nu o să-mi stea în cale ca să-l fac să se răzgândească și să vrea să se însoare cu mine. O să dau greș numai dacă vă băgați voi. Dacă dau greș va trebui să se întâmple numai fiindcă el pur și simplu nu mă vrea. Numai posibilitatea asta o s-o accept. Altfel, n-o să mă dau niciodată bătută să încerc, nici chiar dacă ar fi să-l urmez în America. Așa că nu încerca să mă oprești, unchiule James. Chiar n-are rost.

Firea lui James nu reacționa bine la genul acesta de descurajare. Cum o dădeai nu era bine. Desigur, ar fi putut să-l ucidă pur și simplu pe nesuferit. Dar lui George nu i-ar fi plăcut asta. Era posibil să nu-l ierte niciodată. Drăcia dracului.

– Taică-tu n-o să-și dea acordul, fată dragă, poți să fii sigură.

– După ce vorbești tu cu el, sunt sigur că n-o s-o facă.

– Atunci ai face bine să uiți de el.

– Nu, zise ea cu fermitate. E păcat, dar mă așteptam.

– Las-o naibii, Amy, e prea bătrân pentru tine. Când o să fii tu de vârsta lui, el o să meargă cocoșat într-un baston.

Ea râse încântată.

– Zău, unchiule, e cu numai optsprezece ani mai mare. Peste optsprezece ani tu te aștepți să mergi clătinându-te?

Cum James era în floarea vârstei, cu siguranță nu se aștepta. De fapt, în optsprezece ani de atunci înainte Jack avea să înceapă să atragă bărbații și de-abia aștepta să-l facă praf pe fiecare dintre ei.

- Bine, n-o să se clatine, dar...

- Nu începe iar cu diferența de vârstă, te rog. Am auzit destul despre asta de la Warren.

- Și de ce nu asculți de cei mai în vârstă ca tine?

Ea îi aruncă o privire dezgustată din pricina faptului că se ajunsese la asta. James era mai degrabă mândru de el însuși. Dar ea îl puse la punct destul de repede.

- Vârsta e un criteriu minor, și unul care nu poate fi corectat. Prefer să mă concentrez asupra multelor defecte ale lui Warren care pot fi corectate.

- Ești conștientă de defectele lui?

- Nu sunt oarbă.

- Atunci ce naiba vezi la omul ăsta?

- Fericirea mea viitoare, zise ea simplu.

- Unde ai găsit globul de cristal?

Amy râse.

- S-ar putea să-ți placă să afli că și Warren a zis aproape același lucru.

- Doamne sfinte, să nu mai spui asta! Eu nu gândesc la fel ca blestematul de nătărău.

- Sunt sigură că și el ar zice la fel.

James miji ochii a neîncredere. Echilibrase ea oare scorul cu remarcă despre cei mai în vârstă? Păi, era o Malory la urma urmelor. Adeptă a principiului ripostei fulgerătoare. Mai că îl compătimea pe yankeu - să dea naiba dacă nu!

- Foarte bine, draga mea, dar n-o să vrei acum să schimbi vorbe de duh cu mine, nu?

Ea îi aruncă o privire îngrozită.

- Doamne ferește! M-ai face praf în câteva secunde.

- Cam așa ceva.

Amy lăsă deoparte toate pretențiile și spuse cu convingere fermă:

- Dar la hotărâre semăn cu cineva din familie.

James gemu în sinea lui. Nu mergea deloc bine.

- Amy...

- Zău, unchiule James, n-o să te alegi cu nimic bun dacă o ții așa. De când i-am întâlnit prima dată pe frații Anderson, cu șase luni în urmă, am știut că Warren este bărbatul potrivit pentru mine. Nu e un capriciu care o să dispară. Ar fi fost preferabil, cu siguranță, un englez, dar asta n-are nimic de-a face cu alegerea, ci numai și numai cu sentimentele. Cred că sunt deja îndrăgostită de Warren.

- Drăcia dracului! fu tot ce zise James în replică.

- Așa zic și eu! O să mă treacă prin focurile iadului până să fie de acord.

- N-am să spun că îmi pare rău, mormăi James.

- Nu cred că ai face-o.

Și apoi îi oferă unul dintre zâmbetele ei copilărești.

- Dar curaj, unchiule! Eu o să-l supun la mult mai multe chinuri.

Capitolul 25

- Amy și Warren? zise Georgina neîncredătoare.

- M-ai auzit bine din prima, zise repede soțul ei, continuând să măsoare podeaua din dormitorul lor.

- Dar Amy și Warren?

- Exact, și s-ar putea să știi prea bine, George, că am de gând să-l omor și dacă doar se mai uită în direcția ei, promise James.

- Ba n-ai s-o faci, și fă-mă să înțeleg, te rog. Ea îl vrea pe el, nu invers?

- N-am fost cât se poate de clar? Vrei să-ți desenez?

- Zău, James Malory, nu folosi cu mine tonul ăsta tipic unui Malory. Dacă vrei să știi, mi se pare un pic mai mult decât puțin șocant.

- Crezi că mie nu?

- Dar tu ai avut timp să înțelegi...

- Oricât de mult timp aș avea, nu-mi ajunge pentru blestemata asta de încurcătură. Cine naiba sunt eu să-i spun fratelui meu?

- Căruia dintre ei?

El îi aruncă o privire întunecată pentru exemplul acesta de îngustime deliberată.

- Cel cu care locuiește ea de obicei? Taică-su? Pricepi acum?

Ea îi ignoră replicile caraghioase.

- Nu înțeleg ce-are asta a face acum. Ai zis că ei nu-i pasă dacă are permisiunea sau nu. Deși nu e ca și cum a fost o pură întâmplare și am putea să sperăm că nu e decât o fantezie temporară. De când l-a întâlnit prima dată? Nu-i de mirare că m-a tot îmboldit să vorbesc despre frații mei.

- Deci ai contribuit și tu la nenorocirea asta?

- Cât se poate de nevinovat, te asigur. Chiar n-aveam nici o idee, James. Și încă mi se pare incredibil. Scumpa Amy, să umble agresiv după Warren?

- Nu e cazul să o spui atât de frumos. Încearcă al naibii să-l seducă pe individ. A recunoscut chiar ea și, cum zice frate-tău, „sare pe el” de câte ori se întoarce cu spatele.

- Atunci de ce ești așa de supărat pe el, dacă în cazul ăsta e spectator nevinovat?

- Fiindcă refuz să cred că n-a făcut nimic s-o încurajeze pe fată. Prea e sigură de reușită.

- Optimismul tinereții?

- Mi-ar plăcea să cred asta, dar nu.

- Atunci spui că s-ar putea ca ea să... ei să... ajungă, de fapt, la...

- Doamne sfinte, George, n-o spune până la capăt, i-o reteză el cu nerăbdare.

- Crezi că o să sfârșească în patul lui?

- Cam așa ceva. Și aș vrea să știu, o să se însoare cu ea dacă îi răpește inocența?

- În cazul lui Warren nu cred că ar conta la fel de mult ca dezgustul lui față de căsătorie.

- Păi, cel puțin e ceva la care merită să ne gândim.

Georginei i se tăie respirația.

- Sunt șocată, James. Dacă se ajunge la asta, sigur că va trebui să se însoare cu ea. O să am personal grijă de asta, dacă n-o să alba familia ta.

- Nu-l vrea dacă-l obligăm noi.

- De ce nu? Așa te-am luat eu pe tine, și sunt foarte mulțumită de afacere.

- Păi, se întâmplă ca ea să nu-l vrea așa, slavă Domnului.

Se opri brusc, începând dintr-odată să zâmbescă răutăcios.

- Așadar, poate că ăsta e răspunsul. O să-l obligăm.

Georgina se uită furioasă la el.

- Când el încă n-a făcut nimic?

James ridică din umeri la acest argument.

- Garantat a compromis-o cumva. Un pic de constrângere poate să dea la iveală un secret.

- O, nu, nu. N-ai să-l bați din nou pe fratele meu.

- Doar un pic, George, încercă el s-o amăgească. O să scape cu viață.

- Da, și vrei să-ți vâri iar gâtul într-un laț. Las-o baltă, James.

- Nu crezi că e vorba de justiție poetică?

- Când, de fapt, nu te aștepți să se ajungă la o căsătorie, nu consider că este. Cred că trebuie doar să ai încredere în Warren că o să continue să-i reziste lui Amy. În cele din urmă, va trebui să se lasă păgubașă.

- Vezi să nu. Are deja planuri să-l urmeze acasă, dacă se ajunge la asta.

– Să fugă pe cont propriu? O, Doamne, asta nu se face. Ar fi de folos dacă aş vorbi cu ea? La urma urmelor, eu îl cunosc cel mai bine pe Warren.

– Fără doar şi poate, dar n-o să rezolvi nimic.

– N-o să rezolvi nimic, mătuşă George, zise Amy în după-amiaza următoare, în timpul ceaiului.

Georgina se lăsă pe speteaza canapelei unde James îşi aşezase soţia înainte s-o abandoneze în această sarcină neplăcută. Având în vedere că o văzuse pe Amy de patru ori mai devreme în acea zi, fără să dea vreun semn că are cunoştinţă de situaţia ei dificilă, fu oarecum deconcertant să audă asta, când doar se rezumase să spună: „Vrei să torni tu ceaiul?”

– Citeşti gândurile acum?

Amy râse.

– Cititul gândurilor? Globuri de cristal? Baghete magice? În ultima vreme am devenit o adevărată vrăjitoare, obișnuită cu isprăvile magice, nu?

– Poftim?

– Nu-i nevoie să citesc gândurile ca să ştiu ce-i acum în capul tău, de vreme ce te tot uiţi ciudat la mine încă de dimineaţă, ca să nu mai vorbim de faptul că eşti atât de caraghios de distrată. Acum, din moment ce nu mi-au crescut două capete peste noapte, este evident că unchiul James a dat totul în vileag, iar acum e rândul tău să încerci. Asta este treaba, nu-i așa?

– Îmi pare rău, Amy, zise Georgina ușor îmbujorată. Nu mi-am dat seama că mă uitam ciudat la tine.

– O, nu-i nimic. Desigur, lui Boyd i s-a părut destul de ciudat că l-ai sărutat pe nas și ai zis: „Ne vedeam mâine”.

– N-am făcut așa ceva! protestă Georgina uimită. Așa am făcut?

– Cu adevărat amuzant a fost că a încercat să-ți reamintească de trei ori că mâine o să fie în mijlocul oceanului, dar pur și simplu

nu i-ai dat atenție. A plecat de-aici mormăind ceva despre climatul care face lumea s-o ia razna.

– O, încetează, te rog, nu-și mai putu reține râsul Georgina. Invenezi.

– Jur. De fapt, e bine că Warren n-a fost acolo să-l audă, altfel ar fi început să se îngrijoreze în legătură cu asta în felul lui pătimaș, și probabil i-ar fi făcut să întoarcă vapoarele, ca să vadă dacă de vină e climatul sau soțul tău.

Georgina nu mai era acum chiar atât de amuzată.

– Asta e modul tău de a-mi spune că ai impresia căl cunoști pe Warren la fel de bine ca mine?

– Deloc, dar e destul de previzibil în trăsăturile lui bune, iar grija pentru tine e una dintre ele. O să-ți fie dor de frații tăi?

Două dintre cele trei corăbii cu care sosiseră erau pe mare de-acum.

– Desigur, dar mă aștept să se întoarcă în câteva luni, cu administratorul biroului de la Londra.

– N-ai putut să-i faci să se răzgândească și să angajeze un englez?

– Nu.

– Păi, Warren ar fi fost de acord cu ideea doar ca să poată să plece și el acum.

– El nu e genul care se urcă pe pereți când nu iese pe mare, zise Georgina.

– Mă bucur să aud asta, dar mă refeream la dorința lui de a scăpa de mine, nu la întoarcerea pe mare.

Expresia Georginei deveni destul de gravă.

– Amy, nu vreau să te văd suferind.

– N-o să mă vezi. Povestea mea de dragoste o să aibă un final la fel de fericit ca a ta.

– Cu soțul și fratele meu sărind unul la gâtul celuilalt, a mea n-a fost chiar un pat de trandafiri.

- Bineînțeles c-a fost, doar că a avut și spini, zâmbi Amy. În ceea ce mă privește, prefer narcisele.

- O să te alegi cu gura-leului, proroci Georgina fără intenția de-a o face pe Amy să se strâmbe de râs, fiind totuși silită să aștepte un moment înainte să continue, din moment ce fata asta făcea. Vorbeam foarte serios.

- Știu. Amy continua să zâmbească. Dar, vezi tu, o să fie un pisoi când o să termin cu el... sau ar trebui să spun salcie¹?

Georgina își dădu ochii peste cap.

- Asta chiar e trăsătură de familie.

- Încerc doar să-ți îmbunătățesc starea de spirit, mătușă George. N-ar trebui să-ți faci griji pentru asta. Fratele tău e băiat mare. Poate să-și poarte singur de grijă.

- Știi foarte bine că pentru tine îmi fac griji. Amy dragă, îl cunosc pe fratele meu. N-are să se însoare cu tine.

- Nici chiar dacă mă iubește?

- Păi... nu... vreau să spun că... asta ar putea face o diferență, dar...

- Nu spune că n-o să se întâmple, mătușă George, i-o tăie Amy. În privința asta chiar am un glob de cristal care spune că totul e posibil, și deschiderea sufletului lui Warren ca să mă lase înăuntru e unul dintre acele lucruri. Sigur, încăpățânat cum e, o să se împotrivescă până la amarul final. Mă aștept la asta.

- Ei bine, ai înțeles corect partea asta. Finalul o să fie amar... pentru tine.

Amy plescăi dezaprobat din limbă.

- Ce previziuni sumbre. Presupun că sunt norocoasă că iubirea ascultă de inimă, nu de sfaturi, oricât de bine intenționate ar fi.

- Sugerezi să-mi păstrez părerea pentru mine? întrebă Georgina un pic rigid.

- Sigur că nu, o asigură în grabă Amy. Vreau să arăt, totuși, că sunt destul de mare ca să fac propriile alegeri în privința asta. E viața mea, la urma urmelor, și vorbim despre viitorul meu. Și dacă nu fac tot posibilul ca să-l câștig pe omul cu care vreau să-mi împart viața, atunci n-o să fie decât vina mea dacă dau greș, nu? Acum, aș prefera să trec în mod firesc prin curtatul ăsta și să-l las pe el să facă toate mișcărilor, dar amândouă știm că asta e imposibil cu un om ca fratele tău. Așa că o fac în felul meu, iar dacă nu merge, nu merge, dar cel puțin o să știu că am încercat.

- Un adevărat discurs, zise Georgina prudent.

Amy zâmbi.

- Deplorabil, nu-i așa?

- Nebunatic, zâmbi și Georgina. Nu știu niciodată când ești serioasă și când nu.

- Nici fratele tău. Asta îl menține vigilent, te asigur.

- Bine, răspunde-mi la asta. De ce nu te-ai dat bătută în privința lui până acum? Am înțeles că te-a respins deja de mai multe ori.

Amy flutură nepăsătoare o mână la acea amintire.

- Asta nu înseamnă nimic.

- Ce te face să crezi asta?

- Felul în care mă sărută.

- Te sărută?

Georgina sări drept în picioare.

- Cu siguranță, nu un sărut adevărat, nu?

- Sută la sută adevărat.

- Ei poftim, nemernic!

- N-a putut să se abțină...

- Ticălosul!

- Eu l-am ademenit...

- Escrocul! Te-a compromis deja, nu, Amy?

- Păi... dacă vrei s-o iei tehnic...

- Asta rezolvă problema. Va trebui să se însoare cu tine, zise Georgina cu fermitate.

¹ Joc de cuvinte în limba engleză: *pussycat* (pisoi) și *pussy willow* (salcie) (n. tr.)

Amy se aplecă în față.

– Hei, așteaptă, n-am vrut să spun în felul ăla tehnic, doar că vreo câteva situații în care ne-am găsit ar fi putut fi interpretate îndeajuns de greșit ca să conducă la bârfa cea mai groaznică, dar de fiecare dată a fost opera mea.

– Nu minți ca să-l aperi, o avertiză Georgina încă clocotind de indignare.

– Nu mint.

Amy se gândi mai bine la asta și zise:

– Cel puțin nu până nu suntem căsătoriți. Apoi o s-o fac, desigur, dacă e nevoie. Dar asta e altceva. N-o să aibă loc nici o căsătorie cu forța. Nu ți-a spus unchiul James?

– A pomenit ceva, dar nu contează dacă fratele meu deja...

– N-a făcut nimic... încă. Dar când o s-o facă, și o s-o facă – poți să contezi pe asta –, o să fie între el și mine. Și, în plus, mătușă George, trebuie să fiu cerută, altfel nu accept. Este foarte simplu.

– Nimic nu e atât de simplu când e vorba de fratele meu. O, Amy, tu chiar nu știi ce faci. Georgina oftă. Este un om dificil, ursuz. N-o să te poată face fericită.

Amy doar râse.

– Zău, mătușă George, tu te gândești la el cum e acum, dar n-o să mai fie la fel când termin eu cu el.

– Serios?

– Sigur că nu. Vreau să-l fac foarte fericit. Am de gând să readuc râsul în viața lui. Tu nu vrei asta pentru fratele tău?

Întrebarea o șocă pe Georgina și o făcu să-și reconsidere poziția. De asemenea, îi readuse în minte conversația pe care o avusese cu Reggie a doua zi după ce se născuse Jacqueline, când decisese că Warren avea nevoie de propria familie căreia să-i poarte de grijă. Optimismul lui Amy deveni brusc molipsitor. Dacă cineva putea să arunce un fel de magie asupra lui Warren, asta era fata plină de viață, fermecător de neastâmpărată, frumoasă, care era gata să-i ofere genul de iubire de care avea el nevoie.

James urma să facă o criză groaznică, dar soția lui tocmai trecuse în cealaltă tabără.

Capitolul 26

– Mișcă picioarele alea. Nu sta acolo așteptând să-ți sparg nasul. Warren sări, mai mult sau mai puțin, din raza de acțiune a lui Anthony.

– Mai bine, bătrâne, dar trebuie să fii atent la chestiile de genul ăsta.

Anthony sprintă spre stânga. Warren se mișcă în consecință, dar tot ajunsese în calea unei drepte iuți. Clipi rapid când durerea i se urcă de la nas drept în creier. Nu chiar spart, dar foarte aproape. Și acesta nu fusese primul pumn pe care Anthony îl plănăse inutil, dar cu o precizie uimitoare. Warren încasase de ajuns.

– Dacă nu poți să-ți ții sentimentele personale în afara lecției, poți să te oprești chiar acum, Malory. Ar fi trebuit să știi că apariția ta de azi a avut un scop ascuns.

– Dar omul învață din experiență, știi, nu? răspunse Anthony inocent.

– Omul învață și prin repetiție, memorare, precum și prin multe alte mijloace mai puțin dureroase.

– O, foarte bine, mormăi Anthony. Presupun că pot să-i las fratelui meu partea distractivă. Atunci, înapoi la elementele de bază, Anderson.

Warren ridică pumnii din nou, prudent, dar cel puțin acest Malory era un om de cuvânt. Lecția tot fu extrem de istovitoare, dar acum trecuseră de la demonstrații înapoi la învățat.

Când Warren se întinse în cele din urmă după un prosop, era epulzat. Planificase ca în acea după-amiază să caute alt hotel, dar decisese că asta putea să aștepte pentru altă zi. Avea nevoie doar de un pat și o baie, nu-i păsa în ce ordine. N-avea nevoie de conversația voioasă a lui Anthony, deși aceasta începuse destul de inocent.

– Cum merge treaba cu noul birou?

- Zugravii termină mâine.

- Cunosc pe cineva care ar fi un administrator splendid, îndrăzni Anthony.

- Așadar, o să pot pleca mai devreme? ghici Warren exact. Îmi pare rău, dar Clinton a decis în ultimul moment că cel puțin pentru început o să aducem un american responsabil, așa că sunt blocat până se întorc ei cu unul.

- Asta înseamnă că o să deschizi tu biroul de îndată ce este gata?

- Asta e ideea.

- Cumva nu pot să mi te imaginez în spatele unui birou plin de facturi și chestii de genul ăsta. La unul cu un jurnal de bord în centru, da, dar nu cu toate nimicurile plictisitoare ale afacerii împrăștiate peste tot. Dar presupun că ai mai făcut asta.

- Cu toții am avut câte ceva de făcut la birou, chiar și George. Așa ne-a cerut tatăl nostru fiecăruia dintre noi, ca să învățăm ambele aspecte ale afacerii.

- Nu mai spune. Anthony păru, de fapt, impresionat, însă doar ca să strice acest efect, adăugă: Dar aș paria că ție nu ți-a plăcut defel.

Era perfect adevărat, deși până atunci Warren nu mărturisise asta nimănui, și n-avea de gând s-o facă acum.

- Ce vrei să spui, Sir Anthony?

Anthony ridică din umeri.

- Nimic, bătrâne. Doar mă întrebam de ce vă bateți capul să deschideți biroul de la Londra înainte să aveți un administrator pentru asta. De ce nu-l țineți închis deocamdată?

- Fiindcă noile programe au plecat deja de la sediul principal către toți căpitaniii noștri. Corăbiile Skylark o să înceapă să sosească luna asta. O să aibă nevoie de marfă pregătită, comercianții pregătiți să comande...

- Da, da, sunt sigur că întregul proces e fascinant, îi reteză Anthony vorba nerăbdător. Dar nu puteți să aveți și birouri în fiecare care port unde ajung corăbiile voastre.

- De-a lungul rutelor noastre comerciale majoritatea avem.

- Și porturile care nu se află de-a lungul acestor rute? Sigur căpitaniii voștri au experiență în achiziționarea de marfă pe cont propriu.

Warren își puse pe el cămașa și haina, fiecare durere și mușchi tipând să facă mișcări mai lente. N-o făcu. Auzise destul deja, ea să ghicească unde bătea Anthony, și voia să-i pună capăt.

- Să trecem la esența acestei mici discuții, da? sugeră. Nu plec din țara voastră prea curând. E stabilit. Asta n-o să se schimbe. Zău așa, v-am dat ție și fratelui tău toate asigurările în legătură cu nepoata voastră. Tocmai de-aia o evit chiar și pe sora mea. Ce vreți mai mult?

Cu acea căutătură întunecată, cumplită, încruntarea lui Anthony putea să pară de-a dreptul înghețată când devenea atât de serios ca acum.

- Nu vrem s-o vedem pe puștoaică suferind, Anderson. Chiar nu ne-ar plăcea asta.

Warren ajunse la concluzia greșită.

- Îmi sugerați să mă însor cu ea? întrebă el îngrozit.

- Doamne sfinte, nici vorbă, se grăbi Anthony să-l asigure, la fel de îngrozit de idee. Dar e de la sine înțeles că o să te uite cu atât mai repede cu cât pleci mai repede.

Și la fel de repede ar fi putut s-o uite și Warren.

- Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, dar nu pot.

Anthony capitulă pentru moment, bombănind:

- De ce naiba a trebuit să fii lăsat tu în urmă?

Warren ridică din umeri.

- Nici unul dintre noi n-a vrut sarcina asta, dar eu m-am oferit voluntar.

- De ce dracu'?

Să fie al naibii dacă știa.

» Părea o idee bună la momentul respectiv.

- Păi, ai face bine să sperii că decizia n-o să se întoarcă să te bântuie.

Această ultimă remarcă a lui Anthony fu cea care îl bântuie pe Warren când se înapoie la Albany. De ce luase decizia aceasta?

Nu-l caracteriza deloc. Își surprinsese toți frații. Și Amy îi făcuse declarații deja, deși doar cu câteva minute înainte. Poate că n-o crezuse atunci. Poate că o crezuse.

Încă era îngrijorat în legătură cu asta când străbătu holul spre odaia lui și se trezi față-n față cu dictatorul militar chinez pe care ultima dată îl văzuse într-un salon mizer de jocuri de noroc din Canton și care mai târziu trimisese două duzini de slujitori după Clinton și Warren, cu intenția expresă de-a le pune capăt zilelor. Zhang Yat-sen la Londra? Imposibil, însă era acolo, îmbrăcat în hainele oficiale de mătase, de mandarin, pe care le purta mereu când făcea afaceri sau călătoria.

Șocul lui Warren dispăru exact când apăru cel al lui Zhang, omul recunoscându-l și el în cele din urmă pe Warren. Instantaneu, Zhang întinse mâna după o sabie care nu era acolo. Warren fu bucuros că nu era, căci săbiile nu erau deloc specialitatea lui. Și, având în vedere că, de câte ori apărea Yat-sen, gărzile lui de corp de temut nu erau departe, Warren decise că ar fi fost prudent să plece de-acolo, și exact așa făcu.

Avea să trebuiască să trimită pe cineva înapoi, ca să rezolve cu factura și să-i ia lucrurile de-acolo, dar să fie al naibii dacă se mai întorcea la Albany cu nebunul de chinez acolo.

Dumnezeule, tot nu-i venea să creadă că Zhang Yat-sen era la Londra. Omul îi disprețuia pe străini și făcea afaceri cu aceștia în Canton doar fiindcă era extrem de profitabil, altfel n-avea nimic de-a face cu ei. Iar pentru cei puțini cu care făcea afaceri, disprețul era vădit. Deci de ce se expunea contactului cu mii dintre aceștia, părăsind izolarea lumii lui restrânse, unde deținea puterea absolută – cât timp nu atrăgea atenția împăratului?

Ar fi putut să-l atragă aici doar o sumă fabuloasă de bani – sau o problemă personală. Și Warren n-avea decât să fie modest dacă dorea, dar avea sentimentul neplăcut că acea chestiune personală era blestemata de vază antică pe care el și Clinton o aduseră din Canton.

O moștenire de familie, așa o numise Zhang când o pusese miză la jocul de noroc pe care-l jucase cu Warren. Warren pusese în joc corabia lui, care era exact ce urmărea Zhang să obțină și motivul pentru care acesta se dusese în salonul pentru jocuri de noroc, pe care altfel nu-l frecventase niciodată. Zhang voia corabia lui Warren din două motive: în primul rând, fiindcă luase decizia să aibă propria flotă comercială, ca să nu mai fie nevoit să se înțeleagă personal cu străinii; în al doilea rând, fiindcă avea o antipatie personală față de Warren, care nu se deranja să fie îndejuns de respectuos în prezența lui, și spera că, pierzând corabia, Warren urma să pună capăt drumurilor spre Canton.

Zhang pierduse însă vaza, iar dacă Warren n-ar fi fost cam beat în acea noapte, ar fi putut să observe că pierderea nu-l afectase defel pe Zhang, fiindcă acesta era pe deplin convins că urma să și-o recupereze de dimineață – cel mai probabil, împreună cu capul Warren. Nu primise nimic din toate acestea, echipajele lui Warren și Clinton venindu-le în ajutor în acea noapte la docuri. Dar își făcuseră un dușman puternic în afacere, ceea ce pusese capăt brusc profitabilei lor rute comerciale chineze.

Warren și Clinton, care făceau cel mai des această rută, nu regretau prea tare pierderea. Cursele de genul acesta erau prea lungi, ținându-i cu anii departe de casă. Lui Warren nu-i plăcea nici comerțul cu englezii, care avea să le ia locul – anii de război și amărăciunea generată de aceștia erau la fel de greu de uitat precum cicatricea de pe obrazul lui, făcută de o sabie britanică. Dar Georgina era aici – din păcate –, și câtă vreme oricum toți aveau s-o viziteze periodic, puteau la fel de bine să beneficieze de profitul care putea fi făcut aici.

Oricum, Warren fusese în minoritate când se votase deschiderea unui birou la Londra. Dar fusese de-a dreptul o prostie să se ofere voluntar pentru a rămâne să-l pună pe picioare. Și acum avea un dușman serios la Londra – pe lângă neamurile lui – căruia i-ar fi făcut o plăcere enormă să-i taie capul. Cum ar fi spus cumnatul lui, drăcia dracului.

Capitolul 27

Milly

Amy deveni destul de agitată. Trecuse aproape o săptămână de când îl văzuse ultima dată pe Warren, la acel bal spectaculos. Fusese atât de sigură că de data asta n-avea să stea departe de ea, dar el exact asta făcuse. Și unchiul James nu mai suflase o vorbă despre el. Nici Georgina. Cei doi își vedeau de treburile lor, ca și cum nu mai aveau nici o problemă cu hotărârea ei de a-l cuceri pe Warren, ceea ce pe Amy o îngrijora nespus. Știau ei ceva ce ea nu știa? Își schimbase Warren deja planurile și pleca din Anglia?

Ultima neliniște o făcu să se ducă direct la sora lui Warren ca să întrebe:

– Unde e? Ai vești de la el? A plecat corabia lui?

Georgina studia socotelile gospodărești în salon. Reluase deja multe dintre îndatoririle ei, ceea ce doar îi oferea lui Amy mai mult timp să-și facă griji.

Puse jos tocul și întrebă:

– Presupun că vorbești despre Warren, nu?

În loc de răspuns, Amy doar se încruntă.

– Da, a fost o întrebare stupidă, nu-i așa? Și nu, Warren n-a plecat încă. E destul de ocupat însă cu angajarea și instruirea personalului pentru noul birou.

Asta suna rezonabil, chiar mai mult de atât.

– Doar muncă? Nimic altceva?

– Tu ce crezi?

– Că mă evită.

– Îmi pare rău, dar probabil că face și asta, zise Georgina.

– Ți-a spus el?

– Îmi trimite câte un bilet din când în când.

Georginei i-ar fi plăcut să spună mai multe, să ofere niște speranțe, dar ticălosul de frate-său o evita și pe ea. Ea era de acord acum că Amy era alegerea perfectă pentru Warren, dar probabil

ea n-ar fi trebuit să recunoască asta în fața lui James. Reacția arentuia nu fusese plăcută. De fapt, îi zisese că, dacă o ajută în vreun fel pe Amy, el divorțează. Nu că îl crezuse vreun minut, dar dacă spusese asta, își închipuia că fusese furios, și Georgina n-ar fi vrut să-l vadă așa în cazul în care ar fi făcut ceva împotriva voinței lui în chestiunea aceasta.

Prin urmare, n-avea de gând să facă nimic pentru moment. Amy trebuia să-și continue campania cum începuse, pe cont propriu. Dar Georgina se ruga pentru ea.

– Dar unde e noul birou al companiei? întrebă Amy brusc.

– Lângă docuri, unde nu e sigur pentru tine să te duci, deci nici prin gând să nu-ți treacă.

De fapt, Amy nu voia să-l vadă pe Warren în acel mediu, cu angajații lui în jur. Doar era curioasă. Însă răspunsul Georginei o făcu să se gândească la altceva.

Iar Georgina observă că era gânditoare.

– Nu te duci acolo, Amy, întări ea.

– Nu mă duc.

– Promiți?

– Absolut.

Dar Amy nu promitea că n-are să încerce să-l caute pe Warren în altă parte, și rămăsese un singur loc unde știa să-l găsească: la hotel. Din fericire, nu era nici un pericol să se ducă acolo, spre deosebire de incursiunea la Iadul și Dulăul. Warren era cazat la un hotel respectabil, într-o zonă foarte respectabilă a orașului. Amy și mama ei chiar luaseră acolo masa de prânz în mai multe ocazii.

Desigur, Amy nu fusese niciodată singură acolo, și nici seara, când era logic să spera să-l găsească pe Warren. Dar tot nu era nimic scandalos în asta. Problema ei era să se strecoare afară din casă și înapoi, mai ales acum, că Georgina nu-și mai petrecea noaptea închisă în dormitor.

De fapt, mai era o problemă. Nu-și amintea numărul camerei lui. Drew îl menționase în noaptea când veniseră toți la cină, când îl tachinase pe Boyd că-și uitase propriul număr. Avuseseră toți camere la etajul al doilea. Păi, dacă nu și-l amintea până ajungea acolo, n-avea decât să bată la fiecare ușă. Fără discuție, nu putea să întrebe la recepție, căci asta ar fi transformat un lucru aparent nevinovat într-un scandal indiscutabil.

Nu trecu nici o clipă fără ca Amy să nu se frământa dacă ar trebui să se ducă sau nu. Luase decizia, și n-avea să se răzgândească. Dar se gândi serios la ce avea să-i spună lui Warren când apărea la ușa lui. Un simplu salut nu era suficient. „Mi-am imaginat că ai altă aventură“ părea oarecum nimerit, deși ea înclina mai mult spre onestitatea simplă, reamintindu-i că îi făgăduise să vină la el dacă avea să continue s-o ignore complet.

Dedică o mare parte din timp înfățișării sale, dar oricum avea destul la dispoziție, așteptând să se retragă unchiul și mătușa ei. Rochia de zi, cu sacou scurt asortat, într-o nuanță marină, nu era deloc ostentativă, ca să atragă atenția asupra ei, dar elimina insertia de dantelă de la corsaj, oferind rochiei un decolteu mai adânc decât purta ea de obicei. Desigur, nu era ceva ce Warren nu mai văzuse până atunci, dar nu la ea.

Era nevoie de arsenal suplimentar în acest scop, după părerea ei. Nu credea că Warren avea să fie de acord, dar trebuia să facă neapărat ceva ca să-i înfrângă încăpățânarea. N-o voia. Trebuia doar să-l facă să uite pentru o vreme că era implicată ideea de căsătorie. Desigur, pregătirile ei s-ar fi dovedit inutile dacă nu reușea să intre în odaia lui, și exista o posibilitate foarte mare ca el să-i trântescă, pur și simplu, ușa-n nas de cum o vedea. Se întrebă dacă ar fi trebuit să poarte cizmele de călărie și să-și vâre piciorul în deschizătura ușii...

Sosi la hotelul Albany chiar după ora unu dimineața. Warren avusese, cu siguranță, destul timp să se distreze oricât în timpul serii și să fie deja în pat. Un gând neplăcut se asocia cu unul

plăcut – și le alungă pe ambele din minte și se grăbi pe scări în sus, până la etajul al doilea.

Cei doi oameni care trecuseră pe hol, ambii angajați ai hotelului, abia o observaseră, presupunând, probabil, că era un oaspete care se întoarce în cameră, exact cum sperase ea. Fără întrebări. În doar câteva clipe avea să fie nevoită să răspundă la destule.

Își amintise numărul camerei lui. Se opri în cele din urmă în fața ușii. Gândul că el avea să fie în pat, dormind, reveni încă și mai puternic. Avea să fie asta în avantajul ei? Dacă ar fi putut să-l ispitească înainte să se trezească de tot... inima începu să-i bată de să-i iasă din piept. În seara asta, urma să se întâmple în seara asta...

Bătu tare în ușă, ca să se asigure că zgomotul îl trezește. Nu se aștepta ca ușa să fie deschisă brusc imediat, împreună cu alte patru uși din apropiere. Obrajii începură să i se îmbujoreze puternic, fiindcă provocase o astfel de reacție a oaspeților, dar jena se transformă brusc în confuzie plină de uluire, când se uită în stânga și-n dreapta și văzu doar orientali mici de statură îngrămădindu-se pe hol, iar în fața ei un altul.

– Scuze, rosti chiar înainte să fie smucită în ceea ce fusese camera lui Warren.

Fu eliberată, dar ușa se închise în urma ei. Se întoarse să-l înfrunte pe micul vinovat – nu era mai înalt ca ea – și descoperi că erau doi. Celălalt stătea pe partea opusă a ușii.

O păzeau? De aceea deschiseseră atât de repede? Și celelalte uși? Păzeau oamenii aceștia ceva? Doamne sfinte, în ce se băgase?

Oamenii trebuie că ocupau tot etajul, ceea ce însemna că Warren era, probabil, la alt etaj, că administrația pesemne îi ceruse să schimbe camerele ca să găzduiască mulțimea asta. Cum era să-l mai găsească acum fără să întrebe la recepție?

– Cred că am...

– Liniște, doamnă.

– Dar am făcut...

– Liniște, doamnă.

Fu întreruptă din nou, mai insistent, de același tip.

Indignarea îi crescuse brusc. Amy era pe punctul de a-l ataca verbal pe tip, când din pat se auzi lătrat un dialect oriental pe un ton chiar mai indignat ca al ei. Amy se uită într-acolo și văzu un alt bărbat, șezând în capul oaselor. Era tânăr – sau poate nu. Greu de spus. Purta o chestie albă, de mătase, ca o rochie-sac, ce-l acoperea de la gât până sub pătură. Pe un umăr îi cădea o coadă împletită neagră, extrem de lungă. Părea furios, dar ochii negri erau fixați asupra lui Amy cu interes vădit.

Ea își luă ochii de la el și-i întoarse spre cel care fusese atât de grosolan.

– Uite, îmi pare rău că l-am trezit, șopti ea. Dar aş putea să plec acum? Am făcut, evident, o greșeală.

Răspunsul la cererea ei veni din pat, deși ea nu putu să înțeleagă o vorbă. Și era prea jenată ca să se uite din nou în direcția aceea. Oricine ar fi fost respectivul, îl deranjase din somn. Era încă în pat. Situația era, fără îndoială, extrem de nepotrivită.

Omulețul care fusese atât de grosolan binevoii să-i vorbească din nou.

– Eu sunt Li Liang, doamnă. Vorbesc în numele stăpânului meu. Îl cauți pe căpitanul american?

Amy clipi. Era posibil ca ei să facă parte din echipajul lui Warren, nu? Nu, ideea era prea absurdă. Dar poate că știau unde se mutase, ceea ce ar fi scutit-o de un drum la recepție.

– Îl cunoașteți pe căpitanul Anderson? întrebă ea.

– Ne e cunoscut, da, răspunse Li Liang. Este cunoscut și de tine?

Adevăr sau minciună, și dacă era minciună, soț sau logodnic? Ei n-o cunoșteau. N-avea să-i mai vadă niciodată undeva unde ceea ce afirma acum putea să fie infirmat. O minciună, atunci, ca s-o scutească de și mai multă jenă.

– E logodnicul meu.

Păi, avea să fie.

De la domnul din pat se auzi altceva, înainte ca Li Liang să zică:

– Ne place foarte mult să știm asta. Ne poți spune unde să-l găsim.

Amy oftă, gândindu-se că până la urmă trebuia să aibă de-a face cu recepția.

– Tocmai aveam de gând să-ți pun aceeași întrebare. Asta a fost camera lui, așa cum sunt sigură că știi. Presupun că s-a mutat la alt etaj.

– Nu mai doarme în hotelul ăsta.

– A schimbat hotelul? zise ea atunci, mai mult pentru sine. Zău, de ce nu mi-a spus soră-sa despre asta?

– Îi cunoști familia?

Ea remarcă acum entuziasmul din vocea lui, dar nu putu să-i determine cauza.

– Sigur că-i știu familia. Sora lui e căsătorită cu unchiul meu.

Domnul din pat se făcu auzit din nou. Li Liang zise:

– Asta ne place și mai mult.

– Bine, mă dau bătută. De ce vă fac așa de fericiți?

Nu primi nici un răspuns, ci, în schimb, o altă întrebare.

– Sora ar ști unde să-l găsească pe căpitan?

– Sunt sigură că da, mormăi Amy. Și m-ar fi scutit de o grămadă de probleme dacă s-ar fi deranjat să menționeze asta.

Acum o să plec și o să-l las pe stăpânul tău să se întoarcă la somn. Îmi cer scuze din nou că l-am deranjat.

– Nu poți pleca, doamnă.

Amy se opri locului bătoasă. Asta o înălță un centimetru peste mărunțel, iar înălțimea superioară atrase după sine aroganța. Evident, omul nu știa engleza atât de bine cum credea.

– Poftim?

El făcu o nouă încercare.

– O să rămâi aici până ni se alătură căpitanul.

Asta o luă prin surprindere.

– Îl așteptați? Păi de ce nu spui așa?

Li Liang păru furios acum.

- Ne așteptăm să vină odată ce află că ești aici. Mai întâi trebuie să i se spună.

- A! Păi, fugi și spune-i. Cred că pot să aștept o vreme, îngădui ea.

Desigur, n-avusese de gând să-l vadă în asemenea înghesuială.

- Dacă mă gândesc mai bine, cred că pot să aștept să-l văd altă dată.

Făcu un pas spre ușă. Amândoi mărunței se mutară în fața acesteia.

Amy miji ochii.

- Am vorbit prea repede pentru voi? N-ați înțeles?

- Îți cerem să trimiți un mesaj către sora căpitanului, astfel ca ea să-l informeze unde ești.

- E, pe naiba. S-o deranjez pe mătușa George la ora asta din noapte? Unchiului meu nu i-ar plăcea asta, iar el nu e genul de om pe care să-ți dorești să-l nemulțumești.

- Și nemulțumirea stăpânului meu e de temut.

- Sunt sigură că e, dar asta poate să aștepte, cu siguranță, o oră decentă, zise ea rezonabil. Sau nu ești conștient că este miezul nopții?

- Ora n-are nici o importanță.

- Ce noroc pe tine, însă noi, restul, ne trăim viețile după ceas. Nici vorbă, domnule Liang.

El își pierdu răbdarea.

- Te supui sau...

Fu întrerupt de un potop din acel dialect oriental. Amy se uită din nou spre pat. Stăpânul era tot acolo, în aceeași poziție pe jumătate aplecată, dar în expresia lui nu era nimic plăcut.

Amy zise ezitant:

- Poate cineva ar trebui să explice despre ce e vorba.

Îi răspunse stăpânul, dar vorbele fură tălmăcite de Li Liang.

- Eu sunt Zhang Yat-sen. Americanul a furat o comoară de-a familiei mele.

- A furat? repetă Amy cu îndoială. Asta nu i se potrivește deloc lui Warren.

- Indiferent cum a căpătat-o, eu sunt dezonorat până când o returnată.

- N-ai putut să i-o ceri pur și simplu?

- Intenționez s-o fac. Dar trebuie îmboldit să se conformeze.

Amy începu să râdă.

- Și tu crezi că eu aș putea să fiu acel imbold? Nu-mi place să spun asta, dar am exagerat un pic cu informația că e logodnicul meu. Am toată încrederea că într-o zi o să fie, dar acum se luptă din răspuțeri să evite căsătoria. De fapt, ar fi, probabil, încântat dacă aș dispărea.

- Asta e o posibilitate clară, doamnă, dacă nu vine după tine, plus Li Liang amenințător.

Marius Maria

Capitolul 28

Când fu înghesuită într-un cufăr și transportată la o corabie în port, Amy începu să aibă îndoieli serioase cu privire la refuzul de a le fi de ajutor noilor ei cunoștințe. Cuvântul „dispariție“ începea să capete un nou înțeles. Desigur, trebuia să se întrebe dacă indivizii nu erau un pic mai serioși în legătură cu asta decât începuse ea la început.

N-ar fi rezolvat nimic nici cu înșirarea titlurilor. Tâlharii englezi ar fi fost poate impresionați, dar orientalii nu păreau să înțeleagă că marchizul de Haverston era cineva pe care nu voiai să-l ai dușman. Și amenințările cu repercusiuni grave, dacă n-o lănau să plece, fură ignorate, așa că ripostă prin dispreț când i se spuse că ar putea fi folosite instrumente de tortură ca să-i dezlege

limba. Asta ar fi fost strigător la cer, bice și unghii smulse și altele asemenea. N-ar fi îndrăznit. Desigur, nu se gândise că aveau s-o țină toată noaptea și apoi și dimineața. Gata cu furișările în casă fără s-o vadă nimeni.

Din moment ce intrase în încurcătura asta în mod indirect, din cauza lui Warren, cel puțin ar fi putut să ia și el parte la aventură, cum făcuse data trecută. Dar nu, el trebuise să schimbe hotelul după plecarea fraților lui. Însă chiar dacă era furioasă pe el fiindcă „o lăsase în gura lupului“, după cum vedea ea lucrurile, tot n-avea de gând să-l ajute pe Zhang Yat-sen să-l găsească.

Fie că furase comoara familiei lui Yat-sen, fie că nu, era posibil să refuze s-o dea înapoi. Atât de încăpățânat putea să fie. Și Amy nu voia să afle cum ar fi reacționat străinii aceștia dacă se infuriau de-a binelea. Nu erau toți așa scunzi ca Li Liang, și erau extrem de numeroși. În plus, să-i conducă la Warren ar fi o trădare în ceea ce-o privea, și nu putea s-o facă, deși el nu-și făcuse nici o problemă când o părăse unchilor ei.

Nu, pur și simplu trebuia să iasă din asta prin propriile forțe, fără ajutorul în-curând-logodnicului ei. Nici familia ei n-avea cum s-o ajute în cazul de față. Era posibil ca Georgina să-și amintească discuția lor din ziua precedentă și să presupună că Amy plecase să-l caute pe Warren, dar din moment ce nu-l găsisese, ei n-ar mai fi avut cum să-i ia urma.

În momentul respectiv, era închisă într-o cabină minusculă, cu nimic mai mult decât un pat de pături aspre pe podea, un felinar – nu existau ferestre –, o găleată pentru necesități și cufărul, acum gol, care nu fusese îndepărtat după ce o eliberaseră din el. Fără îndoială, nu se afla în cea mai bună situație.

Dar era cât se poate de încrezătoare că putea să scape pe cont propriu, cât timp corabia nu ridica brusc pânzele și se îndepărta. Avea chiar și un plan, pe care tocmai intenționa să-l pună în aplicare, când îi fu din nou adusă mâncarea.

Prima masă, un castron cu orez și niște legume cu aspect ciudat, într-un sos dulce-picant, îi fusese adusă de către un omuleț

vesel, care se recomandase Taishi Ning. Era un slăbănog în pantaloni largi și tunică încinsă cu brâu, cu o coadă împletită neagră și groasă aproape cât el de lungă. Ca și Li, Taishi nu era mai înalt ca Amy. Cât de greu putea să fie să-l învingă cu ajutorul castro-nului cu orez? Absolut deloc.

Cu toate astea, pe măsură ce orele treceau cu încetineală chinuitoare, Amy începu să se îndoiască de șansa că avea să afle. Își pierduse săculețul când se zbătuse să nu fie îndesată în cufăr, dar încă avea ceasul de buzunar, care o ajuta să urmărească scurgerea timpului, și trecu mult prea mult fără să vină cineva. Aveau să continue s-o hrănească, nu? Sau înfometarea era prima metodă prin care încercau să-i dezlege limba?

Se apropia seara când Taishi descuie, în cele din urmă, ușa și veni cu alt castron de mâncare, dovedind că nu intenționau să o înfometeze – încă. Dar pe Amy n-o interesă ce adusesese el de data asta, în ciuda faptului că stomacul îi ghiorăia. Era mai interesată să vadă că în fața ușii ei nu era nici un paznic. Pesemne că se gândiseră că n-aveau decât s-o încuie, ca s-o aibă în mână, și că ea n-avea să încerce nimic cu Taishi. Ei bine, se înșelau.

Era păcat însă, fiindcă el chiar era un om simpatic, cu zâmbetul lui radios și engleza pompoasă, care suna caraghios. Dar Amy nu putea acum să se lase descurajată de asta. Poate că nu el o închisese acolo, dar lucra pentru cel care o făcuse, și încheierea acestei aventuri și înapoierea ei acasă, în siguranță, trebuiau să aibă prioritate. Avea să închidă pur și simplu ochii când îl lovea în cap cu bolul greu de orez și să-și ceară scuze ulterior.

– Ietiii ce aduce Taishi, donșoricîi. Chestia a mai tare. Nu ți placiii, eu taie mâna lu' bucătar ie-te așa. A mai tare fâgăduială.

– Sunt sigură că n-o să fie nevoie, răspunse Amy. Dar nu prea mi-e foame acum. Poți să-l lași colo jos.

Arată spre cufăr, strângând la spate cu cealaltă mână castronul gol de orez. Nu trebuia decât să ajungă pentru o clipă în spațele lui. El urmă direcția indicată de ea. Era prea simplu.

Amy își ținu respirația până când Taishi trecu în fața ei, apoi ridică bolul de orez, închise ochii și lovi. Dar înainte ca bolul să atingă ceva, se trezi cu încheietura mâinii prinsă, fu aruncată în aer și ateriză pe spate săltând de câteva ori.

Amy nu era rănită, ci extrem de uluită. Când întoarse capul să privească mânioasă la piticul slăbănog, văzu că acesta nici măcar nu pusese jos noul castron cu mâncare. Și-i zâmbea.

- Cum naiba ai făcut asta? întrebă furioasă.

- Simplu. Ți-ar plăcii să înveți?

- Nu... eu... nu! pufni ea ridicându-se din nou în picioare. Mi-ar plăcii să mă duc acasă.

- Pare rău, donșoricîi. Când vin omul, poate, sau poate nu.

Ridică din umeri, ca să arate că pe el nu-l interesa ce se întâmplă cu ea, în nici una din situații.

- Dar omul nu... Warren nu vine.

- Stăpânul Yat-sen spune că vin, vin, insistă Taishi. Nu-ți faci griji.

Amy clătină din cap exasperată.

- Cum poate să vină când nu știe unde m-am dus, unde sunt acum, chiar că am dispărut? Stăpânul tău Yat-sen este un idiot!

- Șșșș, donșoricîi, ori îți pierzi capul a mai tare, zise Taishi alarmat.

- Prostii, luă ea în derâdere. Nimeni nu taie capete pentru o mică insultă. Acum pleacă. Vreau să fiu singură să-mi deplâng eșecul.

Dinții lui Taishi sclipiră într-un alt zâmbet.

- Ești a mai tare amuzantă, donșoricîi.

- Ieși afară, înainte să ți ăi mai tare!

El ieși, încă zâmbind. Amy îl opri înainte de a închide ușa.

- Îmi pare rău că am încercat să-ți crăp capul. N-am nimic personal cu tine, înțelege.

- Nu face griji, donșoricîi. Omul vin curând.

Ea zvârli în ușa care tocmai se închidea castronul gol de orez pe care încă îl ținea în mână. Vine repede? Când ea nu zisese absolut nimic ce ar fi putut să-i conducă la el? Erau idioți cu toții.

Și chiar dacă ar fi găsit o cale să-l localizeze, Warren oricum n-avea să vină s-o salveze. Ar fi fost încântat să afle că fusese răpită, și așa dispăruse din viața lui.

Deci, acum ce era de făcut? Evident, ieșea din discuție să-i atace pe omuleții vicleni. Ar fi trebuit pur și simplu să zdrobească felinarul de perete cât ușa era încă deschisă, însă cu tot zâmbetul lui strălucitor, nu putea să aibă încredere că Taishi n-ar fi închis ușa și n-ar fi lăsat-o înăuntru să se prăjească, mai degrabă decât n-o ignore și să stingă focul.

Ei bine, primul ei plan fusese, cu siguranță, un eșec răsunător, fără nici cea mai mică îndoială. Dar nici vorbă să se dea bătută. Așadar, nu reușise să-l învingă pe Taishi. Acesta nu doar că vorbea amuzant, ci se și bătea amuzant. Dar poate că ar fi putut să-l biruie. Era posibil să nu ajungă mai departe decât pe punte, dar un țipăt „ăi mai tare“ ar putea să atragă ajutorul cuiva – sau nu. Depindea de momentul din zi și de zona docurilor unde era ancorată corabia. Oricum însă merita, cu siguranță, o încercare când avea să sosească următoarea masă.

Capitolul 29

Se presupunea că Warren era singurul din familie cu fire iute, dar la ora cinci după-amiază, Georgina își ieșea din ce în ce mai rău din pepeni în timp ce bătea din nou în ușa camerei de hotel a fratelui ei. Deja fusese acolo de două ori în acea zi. Fusese de trei ori la noul birou. Fusese de două ori pe *Nereus*, dar echipajul lui nu-l văzuse. Se dusese chiar și la sala lui Knighton, deși nu intrase James pusese întrebări acolo.

Se întâmplă ca James să fie cu ea toată ziua. Pur și simplu nu existase nici o modalitate pentru a-l determina s-o lase să facă asta pe cont propriu. Amy era parte a familiei lui, și el era cel care

avea să-i smulgă lui Warren membru cu membru – după ce termina Georgina cu el. Nu zisese nimic altceva, era prea furios ca să vorbească. Dar, cu siguranță, nu fusese o plăcere prea mare să umble toată ziua cu el, căutându-i pe fratele ei și pe Amy. Și dacă asta era tot o fundătură...

Ușa se deschise, în sfârșit. Georgina țâșni înăuntru, întrebând:

– Unde dracu' ai fost, Warren... și ea unde e?

O privire prin odaie îi dovedi că Warren era singur. Georgina se duse direct la pat, să se uite sub el. Warren era un pic amuzat.

– Te asigur că au făcut curățenie sub pat, Georgie, zise el sec. Și geamurile sunt impecabile, dacă vrei să arunci o privire.

În schimb, ea se îndreptă spre șifonier.

– Nu fi absurdă.

Șifonierul dădu la iveală numai haine. Se întoarse și se uită sarcastic la fratele ei.

– Amy? Îți amintești de ea?

– Nu-i aici.

– Atunci unde ai pus-o?

– N-am văzut-o, și am făcut tot posibilul ca lucrurile să rămână așa, răspunse Warren.

Apoi se uită la James cu într-un fel batjocoritor.

– Care-i treaba, Malory? N-ai avut încredere în cuvântul meu? Georgina sări între ei.

– Nu vrei să vorbești cu el în clipa asta, Warren. Crede-mă, chiar nu vrei.

Warren vedea asta. Dacă James rămânea tăcut însemna că se întâmpla ceva foarte grav, iar dacă era implică Amy... Începu să se alarmeze.

– Vrei să spui că Amy lipsește?

– Da, și, posibil, de aseară.

– De ce de aseară? Poate a plecat de dimineață devreme, nu?

– Așa am presupus până acum, chiar dacă era aiurea, fiindcă îmi spune tot timpul unde se duce, răspunse Georgina.

– Dar dacă avea de gând să vină după mine, ți-ar fi spus? Întrebă Warren.

– Nu, dar tot mi-ar fi spus ceva. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta mai devreme, dar eram sigură că s-a dus să te caute la noul birou și, din moment ce nu era acolo când ne-am dus noi, am crezut că ai plecat cu ea de-acolo. Dar dacă n-ai văzut-o...

Se întoarse spre soțul ei.

– Dacă a plecat azi-noapte să-l caute, pesemne că s-a dus la Albany. Nu i-am spus că te-ai mutat.

Warren se alarmă și mai tare.

– Nu-mi știa numărul de la camera de-acolo, nu?

– Din câte îmi amintesc, Drew l-a menționat în seara aia, la cină. Ba da, îl știa. De ce?

– Fiindcă Zhang Yat-sen e la Albany.

– Cine?

– Fostul proprietar al vazei Tang, clarifică Warren.

Ochii Georginei se măriră.

– Cel care a încercat să te omoare?

– Da, și n-a călătorit singur. Are o mică armată cu el.

– Doamne sfinte, doar nu crezi că o are pe Amy?

– Știa că stau acolo. O fi aflat în ce cameră și a stat cu ochii pe ea. Era singura lui speranță să mă localizeze într-un oraș atât de mare. Și știu că încă e în oraș. Asta făceam azi, aflam cu ce corabie a sosit și dacă încă e aici. Dar dacă ea a dispărut de noaptea trecută, de ce nu și-au făcut încă apariția?

– Unde? Aici? Ți-am spus, ea nu știe unde stai acum, și în afară de...

– Ar fi putut să-i trimită la tine. Știe că tu ai putea să mă găsești.

– Dacă m-ai fi lăsat să termin, ți-aș fi spus că n-ar face asta. Te iubește, Warren. Și fiindcă veni vorba...

– Nu acum, Georgie!

– Foarte bine, dar n-are să conducă pe nimeni la tine dacă bănuiește că ar putea să-ți facă vreun rău.

– Nici ca să-și salveze propria piele?

În acel moment interveni James, cu o voce foarte calmă:

– Pielea ei e în pericol?

– Probabil. Yat-sen nu se joacă atunci când vrea ceva. O să folosească orice mijloace ca să obțină. Dumnezeuule, ar fi trebuit să-mi dau seama că n-am cum să evit asta.

– O să mai fie ceva ce n-o să poți să eviți dacă se întâmplă ceva cu ea, promise James.

– Va trebui să stai la rând, Malory. Ei pe mine mă vor. O s-o lase să plece de cum mă au.

– Atunci o să fie plăcerea mea să te predau lor. Mergem?

– Împreună? N-ai de ce să te implici tu în așa ceva.

– O, n-aș lipsi pentru nimic în lume...

– Dacă ai fi fost atent, James, ai fi văzut că Warren n-are nici o vină aici, i-o tăie Georgiana iritată. N-avea de unde să știe că Amy ar putea încerca să-l caute. Așadar, pune-ți gândurile în ordine și ajută-l, în loc să dai vina pe el.

– Să dea naiba dacă n-o să dau vina pe cine e în ultimă instanță vinovat, George.

– Ești imposibil! izbucni ea.

– Mi-ai mai spus-o de multe ori, se rezumă el să replice.

Totuși, Warren era de acord cu James. Știa că Amy ar fi putut încerca să vină după el.

Îi spusese că așa o să facă, și el o crezuse, motiv pentru care decisese deja să schimbe hotelul chiar înainte să fugă de chinez. Ar fi putut să prevină răpirea ei, oprindu-se de câteva ori în Berkeley Square, ceea ce ar fi făcut dacă n-ar fi fost ea acolo, și pur și simplu să ignore starea asta de fapt. Dar nu, se temuse că n-o s-o poată ignora, așa că se ținuse departe. Blestemata de poftă trupească – dar asta n-avea nimic de-a face cu frica lui pentru ea din acest moment...

*

Douăzeci de minute mai târziu, Warren și James intrau în Albany, lăsând-o pe Georgina afară, în trăsură. După încă cinci minute, Li Liang aduse un mesaj jos, în hol. Warren și-l amintea pe acesta din cele câteva vizite la palatul lui Zhang din Canton. Se zvonea că dictatorul militar vorbea o engleză perfectă, dar nu catadicsea s-o dovedească, folosind, în schimb, tâlmaci precum Li Liang.

Când ajunse lângă ei, Li Liang făcu o plecăciune formală.

– Te așteptam, căpitane. Urmează-mă, te rog.

Warren nu se clinti.

– Mai întâi spune-mi ce vreau să aud.

Li Liang nu pierdu timpul făcând pe neștiutorul, ci răspunse direct:

– N-a pățit nimic... încă. Noi am considerat că... dispariția ei... era singura necesară ca să te aducă aici, și uite că am avut dreptate.

Aruncându-i o privire lui James, zise:

– Prietenul tău trebuie să aștepte aici.

– Nu sunt prietenul lui, răspunse James. Și n-o să aștept nici de-al naibii nicăieri.

Li Liang se amuză.

– Te-ai gândit că un dușman ar fi de folos? îl întrebă pe Warren.

– E unchiul fetei.

– Aha, cel care ți-e și cumnat?

Întrebarea aceasta dovedea că o aveau pe Amy, dacă alte răspunsuri ale lui Li mai lăsau vreo umbră de îndoială.

– Da. A venit s-o ia acasă.

– Asta o să depindă de cum cooperezi, desigur, îi zise Li.

– Vrei să spui de capriciul lui Zhang, nu? replică Warren cu amărăciune.

Li Liang doar zâmbi și se puse în mișcare. Warren scrâșni din dinți și-l urmă.

James remarcă în spatele lui:

– Cu adevărat comunicativ omul, nu-i așa?

- El e doar mesagerul lui Zhang. Și, apropo, ți-aș sugera să-ți ții gura și să mă lași pe mine să mă ocup de asta. Îi știi pe chinezii ăștia. În multe privințe, ei încă trăiesc în Evul Mediu, iar una dintre chestiile pe care nu le apreciază e aroganța, care ar putea să fie foarte bine al doilea prenume al tău.

- O, cât timp îndrepti lucrurile până la urmă, o să te las pe tine să te tăvălești în asta, bătrâne.

Warren nu răspunse și, câteva momente mai târziu, Li se opri la ușa fostei odăi a lui Warren. N-ar fi trebuit să fie surprins. Hristoase, Amy intrase, fără să bănuiască nimic, chiar în bârlogul lor.

- V-ați asigurat de toate, nu? zise Warren arătând spre cameră. Liang ridică din umeri.

- A fost o mișcare logică. Din păcate, când am avut noi acces, lucrurile tale deja fuseseră mutate.

- Dacă nici eu nu sunt rapid!

- Ai să-ți dorești, probabil, să fi fost altfel.

- Dacă asta e o amenințare la adresa fetei, n-o să-i placă unchiului ei.

- O să înțelegi dacă asta nu provoacă nici o îngrijorare.

Singurul lucru care le marca superioritatea era numărul lor, și nimeni nu putea să spună câți paznici erau în încăpere. Ar fi dat orice să-l prindă pe Liang undeva singur, când toate astea aveau să se sfârșească.

- Ți-a mai spus cineva vreodată că ești un idiot infatuat, Liang? întrebă Warren nonșalant.

- Cred că ai mai făcut-o tu o dată, căpitane.

- Anunță-mă când putem să punem capăt la toate astea, scrâșni Warren.

Chinezul dădu din cap și se strecură în cameră. James păși în față, sprijinindu-se cu un braț de perete.

- A fost o amenințare la adresa lui Amy? vru el să știe.

Warren clătină din cap.

- Nu, oamenilor de genul ăsta de la Curte doar le place să-i întărate pe străini, și cred că acest individ e încântat s-o facă. Dar asul e la mine, Malory. N-o să periclitizeze cooperarea mea înainte să știe dacă o au sau nu.

Ușa se deschise din nou, punând capăt conversației lor. Unul dintre paznici îi invită formal cu o plecaciune în încăpere. Warren îl reperă imediat pe Zhang, stând culcat lenevos pe pat, propriul lui așternut din mătase fiind singura îmbunătățire adusă odăii. Fără pipa de opium în mână, părea mai degrabă gol, și n-avea cum să-i placă cadrul acesta nu-tocmai-somptuos. Lui Warren chiar i se frânse inima pentru el, cu adevărat.

- Unde e vaza mea, căpitane? întrebă Li imediat în numele stăpânului său.

- Unde e fata?

- Crezi că negociezi cu mine?

- Absolut. Deci, ce vrei? Viața mea sau vaza?

Liang și Yat-sen vorbiră o vreme în chineză. Warren prinsese destul de multe cuvinte în călătoriile lui în Canton, dar nici unul nu-l ajută să înțeleagă schimbul rapid de vorbe. Desigur, însăși natura întrebării sale garanta că o să-l lase un timp în așteptarea răspunsului. Lui Zhang îi plăcea să întărate oamenii chiar mai mult decât tălmăciului său, și în clipa aceea îl ura foarte tare pe Warren.

- Ambele, căpitane, zise Li în cele din urmă.

Warren râse.

- Sunt sigur de asta, dar nu așa e înțelegerea.

- Vaza pentru fată, și nu mai ai nimic de negociat.

- Bună încercare, dar știi că n-am să accept. Aici e o singură înțelegere de făcut. Eliberezi fata, apoi te duc la vază, moment în care plec nevătămat, altfel fac țândări blestemăția aia.

- Ți-ar plăcea să vezi fata întorcându-se la familie bucată cu bucată?

Warren nu mușcă momeala, dar, cu siguranță, James o făcu și înaintă agresiv cu un pas. Brațul lui Warren țâșni să-l oprească, dar prea târziu. Gărzile lui Zhang reacționară imediat la potențiala amenințare cu violența în prezența stăpânului lor. În câteva secunde, James zăcea inconștient pe podea, îndeajuns de mult timp ca să fie legat de mâini și de picioare și rostogolit la o parte. Nu fu nevoie de arme, atât de abile în vechile arte marțiale erau gărzile lui Zhang.

Warren știa că era mai bine să nu intervină, altfel sfârșea și el în aceleași condiții, și cel puțin trebuia să pară în continuare că avea cărțile în mână. În plus, nu avea nevoie de ajutorul lui James. Forța brută pur și simplu nu era eficientă împotriva unora instruiți să-și folosească mâinile și picioarele ca să ucidă.

O privire aruncată cumnatului său arată că acesta își revenea, prin urmare nu fusese rănit grav. Warren și-ar fi dorit al naibii să știe cum făcuseră orientalii asta, cum răpuseseră atât de ușor un om cu potențialul letal al lui James. Desigur, ca să fie sincer, fusese luat prin surprindere. Altfel, poate că ar fi pricinuit pagube considerabile – înainte să fie doborât.

– Foarte distractiv, zise Warren sec, întorcându-se să-i înfrunte pe Zhang și Li. Dar acum putem să revenim la afaceri?

– Desigur, căpitane, zâmbi Li. Vorbeam despre eliberarea fetei... într-o singură bucată... la schimb cu returnarea vazei. Nici mai mult, nici mai puțin.

– Inacceptabil, iar înainte să mai pierdem timpul, ar trebui să știi că fata nu înseamnă nimic pentru mine, vaza chiar mai puțin, nu mai mult decât o antichitate drăguță. Fratele meu mai mare o prețuiește, dar mie nici că-mi pasă de ea. Deci, ajungem acum la cine vrea ceva mai mult, nu? Dacă mă omori, nu te alegi cu ce vrei. Fă rău fetei, și nu te alegi cu ce vrei. Elibereaz-o, și te duc la vază. Accepți sau nu.

Li trebui să se consulte cu Zhang despre asta. Warren nu știa, dar tocmai confirmase mărturisirea lui Amy, că el chiar n-o voia,

ceea ce-i conferea un avantaj. Cu toate astea, Zhang încă voia și răzbunare, și vaza. Dar cum nu-i tratase niciodată cinstit pe străini, putea să cedeze acum și să obțină mai târziu tot ce dorea.

– O să trăiești, căpitane, zise Li în cele din urmă. Dar fata o să rămână în posesia noastră, ca să ne asigurăm că îndeplinești partea ta de înțelegere.

– Se întâmplă ca vaza să fie în America. Nu poți să ții fata închisă cât timp îmi ia să ajung acolo și înapoi. Familia ei are puterea să vă dea de urmă, și nu e decât o chestiune de zile.

– Chiar crezi că avem de gând să te lăsăm să pleci singur, ca să aduci vaza? Întrebă Li, amuzat evident de idee. Nu, căpitane, o să călătorim împreună, pe corabia noastră, inclusiv fata. Poți s-o restitui familiei după ce îți respecti partea de înțelegere.

– Nu ești în toate mințile dacă îți inchipui că o să fiu blocat pe o corabie cu acea... cu acea femeie.

– Ori așa, ori fata moare. Și cu asta încheiem discuția. Vorba ta, accepți sau nu.

Warren scrâșni din dinți. Își juca el cărțile, dar, cât timp o avea pe Amy, Zhang încă deținea mâna câștigătoare.

Capitolul 30

Când trăsurile începură să se alinieze în față la Albany, nu mult după ce intraseră acolo Warren și James, Georgina începu să-și facă griji. N-ar fi existat nici un motiv de îngrijorare, cu excepția faptului că portarul le întâmpină sub îndrumarea unui bărbat care părea chinez. În curând, apărură mai mulți orientali, care încărcară trăsurile cu lăzi și bagaje. Graba lor era motiv de și mai multă îngrijorare, sau chiar de panică în cazul Georginei, căreia începură să-i treacă prin cap cele mai sumbre scenarii.

Amy nu era acolo, nu fusese deloc acolo. Warren se predase degeaba aceluia dictator militar răzbușător, pur și simplu din cauza concluziilor fanteziste ale surorii lui. Stăpânul chinez nu voia cu adevărat vaza. Nu voia decât să se răzbușe pe Warren, așa că Warren n-avea nimic de negociat. Și dragul ei soț n-ar fi ridicat o mână să-l salveze. Fratele ei fusese ucis și ucigașii lui încercau să fugă din țară.

Fir-ar al naibii, Georginei nu-i plăcea să nu fie informată. Doar fiindcă născuse de curând nu era un motiv s-o lase să aștepte în trăsură. Ar fi trebuit să fi fost acolo, să afle la prima mână dacă își trimitea fratele la moarte sau s-o salveze pe Amy.

Activitatea se domoli după sosirea celei de-a cincea trăsuri și toți chinezii reintrară în hotel. Georgina nu mai putu să suporte. Trecuseră treizeci de minute bune, mai mult decât suficient ca să încheie orice înțelegere – sau să comită orice crime.

Ieși din trăsură, dar chiar înainte să se întoarcă spre Albert, vizitiul lor, că să-i spună ce avea de gând să facă, chinezii apărură din nou cu toții. Pesemne că erau cel puțin douăzeci, dar dictatorul militar fu destul de ușor de recunoscut, în hainele lui de mătase colorată. Părea așa de inofensiv, deloc asemănător cu un om capabil să-și trimită slujitorii să ucidă, cum făcuse în Canton. Dar genul de putere pe care o deținea în țara lui era aproape absolută, și acest gen de putere putea să cultive, cu siguranță, cruzime și un dispreț total față de regulile de bază ale societății, cum ar fi să nu execuți oameni doar fiindcă ești tu slab la jocurile de noroc.

Când începură să se înghesuie în cele cinci trăsuri, Georgina încremeni în așteptare încordată, dar asta nu fu nimic în comparație cu groaza care o cuprinse când văzu că, aparent, nimeni altcineva n-avea să plece din hotel. Dar apoi apărură Warren, cu alți doi orientali după el, și ea aproape răsede de prostiile pe care și le închipuisese. Se părea că el pleca cu ei, dar cel puțin nu era mort.

Înainte să se urce în ultima trăsura, se uită în direcția ei și clătină discret din cap, ceea ce pentru ea nu însemna absolut

nimic. Să nu-și facă griji? Să nu părăsească trăsura? Să nu atragă atenția asupra ei? Ce?

Și apoi ușurarea ei că el era bine – pentru moment – se transformă din nou în groază, când își dădu seama că nu toată lumea era prezentă. Scrută intrarea hotelului, așteptând, cu respirația întretăiată, dar când plecă prima trăsura și celelalte o urmau, nu se văzu nici urmă de Amy, și nici de soțul ei.

Înainte ca ultima trăsura să dispară din raza vizuală, luă decizia, singura pe care putea s-o ia.

– Albert, strigă la vizitiul de sus. Urmărește trásurile astea, în special pe ultima, în care e fratele meu, până când te asigur că au ajuns la destinația finală. Apoi întoarce-te aici neîntârziat. Nu trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu soțul meu.

– Dar, doamnă...

– Nu comenta, Albert, și nu pierde vremea, altfel îi pierzi din ochi.

Se repezi ea însăși direct sus, la etajul al doilea al hotelului. Bătăile în perete o conduseră drept în fosta odaie a lui Warren.

– Ei bine, era și timpul, auzi când deschise ușa. Apoi: Drăcia dracului, ce faci aici, George?

Georgina se opri, cuprinsă de al doilea val de ușurare. Totuși, când își găsi soțul întins pe podea, cu picioarele ridicate pe perețele în care bătuse, o apucă rapid hazul.

– Și eu aș putea să te întreb același lucru, James... adică: ce naiba faci acolo?

El scoase un sunet care îi trăda clar enervarea.

– Încercam să atrag atenția cuiva. Vrei să știi că m-ai auzit din stradă?

Tonul acesta o făcu să-și amintească faptul că ultimele lui cuvinte adresate ei fuseseră: „Nu părăsești trăsura pentru nimic în lume”, exact ce încercase Albert să-i reamintească.

– Păi, nu, zise ea lăsându-se în jos și începând să-l dezlege. Dar i-am văzut plecând pe toți până la ultimul, cu excepția ta, și asta schimbă situația, nu crezi?

- Nu, nu. E dificil când o nevestă nu face ce i se zice.
- Las-o baltă, James, pufni ea vehement. Când am făcut vreo dată?
- Irelevant, mormăi el.
- Ai fi preferat să-i urmăresc? Cu trăsura, desigur.
- Doamne sfinte, nu!
- Atunci fii bucuros că l-am trimis doar pe Albert să facă asta... sau știi unde s-au dus?
- La docuri, dar n-am deloc idee la care docuri. Pleacă în America.
- Toți?
- Inclusiv Amy.
- Ce?
- Exact așa ziceam și eu, zise el.
- Dar de ce n-ai obiectat?
- Ți se pare că n-am făcut-o?
- O! Dar, cu siguranță, Warren...
- A încercat, George, ce-i al lui e-al lui. Treaba e că a fost al naibii de îngrozit la gândul că o să fie blocat pe aceeași corabie cu fata. Trebuie să recunosc că s-ar putea să-l fi judecat greșit pe nesuferit... în privința asta. Chiar nu vrea să aibă nimic de-a face cu ea.
- Ești sigur?
- Pentru Dumnezeu, nici să nu îndrăznești să fii dezamăgit!
- O să fiu, dacă vreau, răspunse ea cu încăpățănare. Dar nu idila lor sau lipsa ei e acum problema. Presupun că pleacă la Bridgeport, unde e vaza oamenii aceia. Oamenii aceia o să le dea drumul odată ce o primesc?
- Asta a fost înțelegerea la care s-a ajuns.
- Georgina se încruntă.
- Am auzit cumva un „dar“ în tonul tău?
- Măi să fie, dar auzul ți s-a îmbunătățit remarcabil, George, zău de nu.

Sarcasmul se referea la gluma lui de mai devreme, legată de faptul că îi auzise bătăile din stradă. Încruntarea Georginei deveni mai profundă.

- Nu evita întrebarea, James Malory.
- El oftă în timp ce se ridica în picioare și se slăbea ultima frânghie.
- Înțelegerea e înțelegere.
- Că Warren și Amy o să fie eliberați după ce este înapoiată vaza?
- Da.
- Dar?
- Mă îndoiesc că domnul ăla chinez o să onoreze înțelegerea. Prea a încercat din greu să obțină vaza la schimb doar cu Amy. Vrea vaza și recompensă în sânge.
- Păi, nu poate să le aibă pe amândouă.
- La insistența ei fermă, James o privi încruntat.
- Sunt sigur că o să fie devastat că nu permiți tu asta, draga mea.
- Tu și umorul tău sec, lua-l-ar naiba. Vorbesc serios.
- El își puse un braț în jurul ei, s-o conducă afară din odaie.
- Știu. Și fratele tău a ajuns, probabil, la aceeași concluzie ca mine. O să aibă timp să găsească o cale să se protejeze pe el și pe Amy.
- De ce încă aud un „dar“?
- Fiindcă să dea naiba dacă am încredere în el c-o să facă ce trebuie. N-are decât s-o facă lată cât îi place în ceea ce-l privește, dar nu și când e Amy implicată.
- Întâmplarea face ca Warren să fie mai priceput decât crezi tu.
- Nu e cazul să te simți ofensată, George. Nu te învinovățesc niciun fel de lucru cum că provii dintr-o familie de...
- N-o spune, îl avertiză ea brusc. N-am nici un chef de discreditările tale obișnuite împotriva familiei mele. Spune-mi ce ai tu de gând să faci.
- Să-i împiedic să plece, desigur.

Asta era mai ușor de zis decât de făcut, după cum aflară când se întoarse Albert și ajunseră în cele din urmă la docuri. Dana pe care o indică acesta era cât se poate de goală. James nu avu o părere prea bună despre această nouă evoluție a evenimentelor.

După ce înjurăturile conținută, el se lamentă:

- Nu era momentul să n-am o corabie la dispoziție. Ar fi trebuit s-o țin pe *Maiden Anne* doar pentru astfel de situații de urgență.

Georgina nu se așteptase la asta.

- Vrei să spui că te-ai fi dus după ei?

- Încă m-aș duce, dar o să coste o avere să găsesc un căpitan dispus să navigheze fără întârziere, dacă e de găsit vreunul. Și asta dacă știe unde să-și găsească echipajul, dacă are destule provizii disponibile...

Se opri pentru o nouă rundă de înjurături.

- Ar fi un miracol să găsesc o corabie pregătită să navigheze până dimineață.

Georgina ezită doar o clipă înainte să menționeze:

- Avem corabia lui Warren, *Nereus*. Echipajul o să lucreze pentru tine, dacă le spui ce s-a întâmplat, dar e puțin probabil să fie toți la bord.

Și extrem de puțin probabil ca Warren s-o aprecieze că a dat corabia lui celui mai mare dușman al său.

Dar, cu siguranță, James se învioră la acea idee.

- Dacă-și conduce corabia cu mână de fier, o să găsim pe cineva care știe unde să găsească echipajul.

- De fapt, toate corăbiile *Skylark* țin un jurnal de port cu exact genul ăsta de informații.

- În cazul ăsta, doar alimentele o să fie o problemă. Dumnezeu mare, George, cred că mi-ai oferit un miracol. Tot nu pot să plec din port mai devreme de mâine-dimineață, dar odată ajuns pe mare, o să pot să reduc destul de ușor decalajul de jumătate de zi.

- N-o să le ataci corabia, nu?

- Cu Amy la bord? răspunse el, și cu asta spuse totul.

- Atunci o să trebuiască să-i urmărești tot drumul, până la *Bridgeport*.

- Asta e ideea, George. Dacă vremea permite, plus o mică manevră iscusită, pot să navighez cu *Nereus* în spatele lor și să-i împiedic să părăsească portul până o să-mi accepte condițiile.

- Condițiile tale o să-l includă și pe fratele meu, nu?

În lipsa vreunui răspuns, îl înghionti în coaste.

- James?

- E neapărat necesar?

Părea atât de descumpănit, că ea îl bătu pe obraz.

- Nu te gândi la asta ca și cum te-ai duce în ajutorul lui...

- Doamne ferește!

- Gândește-te că faci o faptă bună veritabilă, demnă de un sfânt, iar eu am să încetez să mă plâng de cât de prost l-ai tratat în alte ocazii. Ne-am înțeles?

El îi zâmbi.

- Păi, când mă iei așa...

- Nu-i de mirare că te iubesc. Mă înțeleg așa de ușor cu tine.

- Mușcă-ți limba, George. În cerci să-mi strici reputația?

Îl sărută, ca să arate că nu are ta voia.

- Acum, există ceva anume pe care ți-ar plăcea să-ți împachetez cât timp pregătești tu *Nereus*?

- Nu, dar dacă e Connie pe acolo, poți să-l trimiți pe el cu bagajele mele. Mai încolo o să mă cicălească rău cu plângerile lui, dacă nu-l invit în urmărirea asta.

- O să-ți facă plăcere asta, nu-i așa? rosti ea acuzator.

- Nici vorbă, când o să-mi fie tot timpul dor de tine.

Privirea suspicioasă sugera posibilitatea ei despre răspunsul acestuia lipsit de sinceritate.

- Atunci ai noroc, fiindcă vină cu tine.

El dădu să-i interzică, se gândi că ar fi inutil, așa că în schimb zise:

- Și Jack?

Georgina gemu.

- Am uitat pentru o clipă. Presupun că s-au sfârșit zilele mele aventuroase... până când o să-ți mai crească. Dar o să ai grijă de tine, James?

- Poți să contezi pe asta.

Marina

Cabina lui Warren nu era mai mare decât a lui Amy și, din păcate, era chiar lângă a ei. O auzea plimbându-se. Era supărată foc în acel moment, fiindcă el nu-i adresase o vorbă când insistase să vadă că era bine. Pur și simplu îi ceruse lui Liang să deschidă ușa ei, văzuse că era bine și lăsase ca ușa să fie închisă la loc. În nici un caz nu voise ca ei să știe că primul lui impuls fusese să intre și s-o strângă în brațe, s-o asigure că avea s-o scoată de-acolo – în cele din urmă. Al doilea impuls fusese să-i tragă una la fund fiindcă îl băgase în încurcătura asta. Nu se lăsase pradă nici unuia, altfel ar fi făcut ca Amy să pară mai importantă pentru el decât voia să le dea de înțeles.

Ea începuse să strige imediat ce ușa se închisese la loc, cerându-i să vină înapoi, cerând să-i vorbească. Când presupusese că el nu mai putea s-o audă, strigă în schimb pe cineva pe nume Taishi. Acum, la aproximativ fiecare zece minute, lovea în ușă și continua să-l cheme pe Taishi.

Warren presupunea că putea să fie mulțumit de faptul că ea nu știa că fusese plasat în cabina de lângă ea, altfel ar fi încercat să-i vorbească prin peretele despărțitor, iar el nu știa cât ar fi putut să îndure asta. Era destul de rău că-i auzea vocea, cel puțin atunci când striga. Bombănea și vorbea o grămadă singură, dar nu se auzea așa de clar. Doar câteva cuvinte, cum ar fi „nenorocit“, „blestemat“ și „lasă-lasă“, răzbăteau până la el.

Spera sincer că se referea la el, mai degrabă decât la necunoscutul Taishi. O Amy furioasă era mult mai ușor de imaginat decât o Amy seducătoare, mai ales după ce tocmai o zărise cu părul despletit și cu o rochie mult prea decoltată pentru ca amintirea să fie confortabilă pentru el. Ar fi trebuit să fie furios că ea purtase așa ceva când venise să-l vadă. N-ar fi avut nici o șansă dacă ar fi ajuns destul de aproape cât să se uite în decolteul ei. Nu se îndoia că micuța nerușinată știuse asta, de aceea se îmbrăcase așa.

Warren gemu. Nu avea să meargă. Știa asta. Să fie închis o lună întregă știind că Amy Malory era foarte aproape, dar inaccesibilă avea să-l înnebunească ca și în situația în care ar fi fost închis cu ea. Trebuia să-și distragă atenția, să se implice în manevrarea acelei corăbii, în ceva.

La naiba, chiar ar fi măturat punțile. Nu era loc de mândrie aici. Doar echilibrul lui mintal era important.

Mișcarea corăbiei care păreasa dana îl trimise pe Warren spre ușă, cu o izbitoră serioasă. Nu se așteptase să plece așa curând... Pesemne că Zhang fusese pregătit din momentul în care pusese mâna pe Amy. Dar acesta era momentul perfect pentru a scăpa, toți având acum mâinile ocupate. Și cât de greu ar fi fost să răpună pe oricine i-ar fi deschis ușa, să spargă ușa lui Amy și să sară din corabie cu ea? Ar fi stat în compania ei doar destul de mult cât s-o ducă acasă, nu-i așa? Și foarte curând ocazia urma să se năruie, după ce corabia avea să iasă în larg.

Ușa se deschise înainte să fi ajuns la ea. Un bărbat nu mai mare decât Amy sări înapoi când văzu pumnul ridicat al lui Warren. Văzând castronul cu mâncare pe care îl aducea, Warren avu senzația că-l mai întâlnește pe necunoscutul Taishi.

Coborî pumnul, ca să-l liniștească pe om – cel puțin până intra în încăpere.

– Eram pe cale să trag una în ușă, asta-i tot. Intră.

Era greu de spus, dar părea că ochii chinezului se măriră enorm.

– Tu ăi mai tare, căpitane. Nu încerci să scapi, bine? Taishi nu plăcii încurcă cu tine.

– Ți-e frică, micuțule? întrebă Warren cu îndoială, perfect conștient de cât de mortală putea fi aparenta imagine inofensivă – dacă venea din China. Ia să vedem!

Warren întinse mâna și-l apucă pe Taishi de pieptul tunicii, apoi îl ridică în sus cu un braț. Cât ai clipi, degetul mare îi fu dat peste cap într-atât încât atacul îl puse în genunchi și-l readuse pe Taishi în picioare.

- Așa cum m-am gândit, scrâșni Warren. Abilitatea ta de gardian bine ales a fost demonstrată din plin, așa că acum poți să-mi dai drumul.

Warren își recăpătă degetul mare, dar Taishi se trase rapid din calea lui, încă vigilent. Asta fusese o glumă, dar în avantajul lui, considera Warren. Probabil că omulețul nu era obișnuit cu nimeni cu mai bine de treizeci de centimetri peste înălțimea lui. Taishi fusese antrenat de bărbați de statura lui, și cineva cu înălțimea lui Warren și nicidecum slăbănog avea să-l facă prudent, indiferent cât de capabil se știa.

Dar, cu siguranță, Warren nu lăsă să i se ridice asta la cap. Aflase deja pe propria piele că bărbații mai scunzi decât el puteau să-l facă harcea-parcea.

James Malory îi dovedise asta fără să se forțeze decât puțin jumătate.

Gândul la James îi dădu lui Warren o idee căreia nu putu să-i reziste.

- O să fac o înțelegere cu tine, Taishi, zise el ridicându-se în picioare și scuturând mâna care încă îl durea. Eu nu-ți fac nici o problemă, și tu, în schimb, mă înveți abilitățile tale de luptă.

- Ca să folosești contra Taishi? La fel de amuzant tu ești ca doamna din Anglia, căpitane.

Aducerea în discuție a lui Amy îl făcu pe Warren să devină aproape disperat să încheie înțelegerea. Lecțiile aveau să-l țină îndeajuns de ocupat și de epuizat ca să și-o scoată pe neastâmpărată din cap, cel puțin pentru o vreme, și data viitoare, când aveau să se întâlnească, i-ar da asupra lui James un avantaj la care englezul nu s-ar aștepta.

Asta presupunând, desigur, că Warren putea să scape întreg din nebunia asta.

- Nu mă amăgesc crezând că o să mă înveți tot ce știi, așa că de ce să-ți faci griji? întrebă Warren. Dar întâmplarea face că nu vreau să-mi atac profesorul, și ai cuvântul meu în privința asta.

- Atunci de ce vrei să înveți?

- Aș vrea să folosesc abilitatea pe care o ai tu împotriva unuia cu ochii rotunzi, când o să se sfârșească totul. Gândește-te la asta, Taishi, și ia în considerare. Pe mine m-ai face fericit și stăpânul Zhang o să fie mulțumit de tine. În caz contrar, s-ar putea să încerc să te dau de pereți și să te strâng de gât cu coada aia a ta cel puțin o dată pe zi, și dacă o să am noroc, s-ar putea să vină o zi în care să reușesc.

În acel moment Taishi pufni, nu foarte disprețuitor. Și nu mai intră în cabină să pună mâncarea pe cutia de lumânări care îi servea drept masă lui Warren. Lăsă vasul pe podea, lângă ușă, și plecă.

Warren nu terminase cu el încă.

- Cere voie dacă vrei. Garantiez că stăpânul tău o să fie încântat de ideea că-mi tăbăcești zilnic fundul. Probabil o să vrea să privească.

Cu posibilitatea asta, îi stârni interesul lui Taishi.

- Ca să distreze stăpânul Yat-sen este lucru bun.

Warren ar fi preferat ca nemernicul să nu asiste, dar se mulțumea cu ce putea să primească.

- Noaptea e un sfetnic bun, așa că spune-mi mâine-dimineață ce decizie ai luat. Dar, în orice caz, am o înțelegere cu stăpânul tău, care nu include încarcerare pe durata călătoriei. Ai putea să-i amintești de asta. Sunt gata să muncesc, dacă nu altceva..

Îl întrerupse bătaia care veni prin peretele despărțitor, și se auzi un strigăt furios:

- Cine-i acolo? Taishi? Dacă ești tu, ai face bine să-ți miști ființa pipernicită încoace înainte să dau foc la corabie!

Amândoi se holbară pentru un moment la peretele despărțitor, înainte ca Taishi să întrebe în șoaptă îngrozită:

- Chiar ar da foc?

- Sigur că nu, îl luă Warren în răs, dar vorbi pe un ton mult mai scăzut decât o făcuse până atunci. Totuși, face destul război acolo. Încă nu te-ai dus să vezi ce vrea?

- Ordine nu vizite, numai hrană, dar știu ce vrea doamnă. Măine repede să las la ea să spargă capul meu din nou.

Warren făcu un pas amenințător înainte.

- N-ai rănit-o, nu, când ți-ai salvat capul?

De data asta Taishi sări înapoi, aterizând în afara ușii.

- N-am rănit doamnă ta, îl asigură Taishi rapid. Poate mică vânătaie, aici. Arată spre propriul fund. Dar nu plânge de asta. Plânge de orice, dar nu asta.

Warren își dădu seama prea târziu de greșeala comisă, totuși încercă s-o dreagă.

- Nu e doamna mea.

- Dacă spui tu, căpitane.

- Nu mă lua în răs, omule, zise Warren iritat. Chiar nu este. Și, pentru numele lui Dumnezeu, dacă întrebă, nu-i spune că sunt chiar alături de ea. O să mă facă s-o iau razna cu pălăvrăgeala ei fără sfârșit, și să dea naiba dacă nu mă răzbun pe tine dacă se întâmplă așa.

Warren nu era sigur dacă îl convinsese pe chinez, dar cel puțin Taishi părea un pic confuz înainte să închidă și să încuie ușa. Cu toate astea, Warren era furios pe el însuși pentru scăparea aceea, și o făcuse fără ca măcar să-și dea seama. Cât de prost putea să fie? Ultimul lucru de care avea nevoie era ca paznicul să-l asigure pe Zhang că era fără doar și poate preocupat pentru binele lui Amy. Warren doar și-ar fi dorit din tot sufletul să nu fie adevărat.

Capitolul 32

Amy se îndepărtă de peretele despărțitor, se duse la patul ei improvizat și, abătută, se ghemui. O dorea urechea de cât o presesese de lemnul dur, dar și mai rău o dorea în zona inimii.

Așadar, Warren nu voia să-i vorbească. Nu voise niciodată să-i vorbească, așa că n-ar fi trebuit s-o doară să-l audă spunând-o. Dar o dorea.

De fapt, îi venea să plângă. N-avea s-o facă, desigur. Știuse de la început că n-avea să fie ușor să-l câștige pe Warren, care trebuia să lupte cu multă amărăciune și neîncredere. El era un bărbat care își stabilise căile prin care ținea femeile la o distanță sigură. Nu voia să fie fericit. Îi plăcea să fie nefericit. Atât de multe de depășit...

Dimineața următoare îi readuse încrederea lui Amy, cel puțin în privința lui Warren. Încă mai credea din toată inima că răspunsul consta în a face dragoste cu el, miracolul care să schimbe relația lor, sau, mai degrabă, s-o facă să înceapă.

În ceea ce privește seara trecută și îndoielile ei, situația respectivă și incertitudinea acesteia o deprimeau.

Nu se îndoia nici o clipă că Warren n-ar fi venit dacă ar fi avut de ales. Unchiul ei, James, își dăduse, probabil, seama ce se întâmplă și insistase ca Warren s-o salveze. Asta încă nu părea chiar o salvare, dar ea era destul de optimistă să presupună că Warren știa ce face.

Totuși, n-ar fi stricat câteva asigurări, ba chiar ar fi fost bine-venite. Numai că Warren nu era dispus să-i vorbească îndeajuns, nici chiar prin perete, ca să i le transmită. Afurisitul ar fi putut să facă o excepție și să renunțe la atitudinea glacială măcar de data asta, dar nu, Doamne ferește să trebuiască să arate cel mai mic semn de compasiune sau grijă.

Cum, în cazul acesta, ea ar putea să creadă că lui chiar îi pasă, iar lui nu i-ar plăcea asta deloc.

Mișcarea corăbiei îi dădu de înțeles că sunt în larg. Lumina de sub ușă îi spuse că era, într-adevăr, ziua următoare. Liniștea din cabina de alături nu-i spuse nimic. Și efectul asupra ei fu o altă furie grozavă, care avea s-o aducă în stare să bată din nou în peretele despărțitor al lui Warren, dacă nu se stăpânea.

Nu voia să facă asta. Dacă el dorea tăcere, tăcere urma să primească, și ea spera că asta avea să-l scoată din minți.

Dar Taishi primi o doză completă din enervarea ei, când apărură iar cu orez și legume pentru micul dejun. Ea aruncă o privire la mâncare și zise:

– Iar? Cred că e timpul să-i tai mâna bucătarului tău. Pesemne că e cel mai lipsit de imaginație om în viață.

– Foarte sățios, asta, o asigură Taishi. Pune carne pe oase, a mai tare.

– Fix asta mi-am dorit toată viața, i-o întoarse ea sec. Și stai pe loc, adăugă ea când el începu să se retragă cu spatele spre ușă. Înainte să dispari din nou, spune-mi cum a reușit domnul Zhang să-l captureze.

– Pe cine?

– Hai să nu ne prostim. Bărbatul de alături? Cel pe care îl hrănești tot tu? Cel care ți-a cerut să nu-mi spui unde e? Acela?

Taishi îi zâmbi.

– Așa cuvinte multe ca să spui așa puțin. Asta fac doar englezi, donșoricîi, sau și căpitani americani?

– Ce-ai zice să răspunzi la prima întrebare?

El ridică din umeri.

– Nimeni nu spune lui Taishi despre căpitan. Îi zice doar să hrănească și să aibă grijee. Trebuie să întrebî la el, donșoricîi.

– Cum să nu, convinge-l.

El chicoti, clătînd din cap către ea.

– Tu doamnă amuzantă. Ai auzit că nu plăcii vorbește cu tine. Ordine să fac fericit, și văd că tu nu faci fericit, și Taishi se gîndește.

– Deci fericirea lui are prioritate față de-a mea, nu?

Iritarea îi creștea clar.

– Presupun, fiindcă e singurul care știe unde e blestemata de vază. Ați aflat de vază?

– Toată lumea știe de vază, donșoricîi. E a împăratului, nu a stăpîn Yat-sen. Stăpîn Yat-sen are ăl mai tare necaz dacă n-o la înapoi.

Amy se întrebă dacă Warren știa asta, dar nu prea putea să-l întrebe, când el refuza să-i vorbească.

– Nu cred că și-a dat cineva seama că Warren e foarte necooperant, iar acum este cooperant doar din cauza mea. Deci, ce ne întâmplă dacă eu nu sunt aici? Cât de cooperant crezi că o să fie atunci?

– Unde vrei să duci, donșoricîi?

– O să mă gîndesc la ceva, zise ea nerăbdătoare, apoi, dîndu-și seama că el nu fusese deloc impresionat de capacitățile ei, adăugă: Nu contează acum. Dar ar trebui să știi că în ceea ce privește faptul că nu vrea să mă vadă, căpitanul e doar încăpătînat. Am avut o ciorovăială între iubiți, asta-i tot, minți ea fățiș, din moment ce nimic altceva nu mergea. Sunt sigură că știi cum e. Nu crede că o să-l iert, de-asta nu vrea să vorbească cu mine sau să mă vadă acum, dar l-am iertat deja. Am nevoie doar de o șansă ca să-l conving de asta, dar cum s-o primesc, dacă voi, oameni buni, nu mă lăsați să-l văd?

El clătînd din nou din cap către ea, arătîndu-i că n-o crede. Mă rog, fusese o încercare bună, și poate că dacă rămînea la povestea asta, putea să-l convingă în cele din urmă. Între timp, era prea dezamăgită, fiindcă nu ajungea niciunde ca să continue să fie agreabilă cu omulețul.

– Cum tot ești atît de grijuliu, Taishi, am nevoie să-mi schimb hainele, și n-ar strica o perie de păr, zise ea cu o urmă de sarcasm. Și, pentru numele lui Dumnezeu, niște apă pentru spălat. Dacă se presupune că ai grijă de noi, ar trebui să începi să-ți faci treaba mai bine. Sunt ostatică, nu prizonieră, și de-asta cer să ies din când în când la aer curat. O să ai grijă de asta, nu?

– Ce e permis o să ai, donșoricîi.

Sesiză ceva din demnitatea ei rănită. Așadar, acum adăuga și vina la alte emoții neplăcute cărora trebuia să le facă față. Dar nu-și ceru scuze. Ea era partea vătămată aici, una reținută împotriva voinței sale, dusă de la casa ei Dumnezeu știe unde. Oricum, unde o fi ascunsă va za aia? În America?

Ei bine, zisese oricum că o să se ducă acolo dacă devenea necesar în campania ei de a-l câștiga pe Warren, dar asta chiar n-o plănuise.

Ziua trecu greu, cu sentimentul crescând de zădărnicie, care până seara se transformă în deprimare. Amy se trezi presându-și din nou urechea de peretele despărțitor, dar nu auzi nimic, probabil din cauză că de data asta Warren avea și el urechea presată de perete, și respirația lor pur și simplu nu-l străbătea. În cele din urmă, ea cedă și rosti ușor:

- Warren.

El auzi. Fruntea i se propti de peretele despărțitor. Scrâșni din dinți. Nu putea să răspundă. Ar fi început ceva ce n-ar fi putut să oprească. Ea s-ar fi așteptat să vorbească zilnic cu el. În scurtă vreme, urma să înceapă din nou să facă aluziile ei sexuale sau, și mai rău, cu un perete între ei care să-i ascundă rușinea, și să fi scos din minți.

Dar nota asta jalnică din vocea ei îl ucidea.

- Amy, răspunse în cele din urmă.

Ea plecaser deja de lângă peretele despărțitor, așa că nu-l auzi.

Marius Marin
Capitolul 33

Pentru Amy trecură două săptămâni lungi, exasperante, timp în care Warren încă nu vorbise cu ea prin peretele despărțitor care separa cabinele lor, nici nu fusese de acord s-o vadă, nici chiar pentru câteva minute. I se dăduse un schimb de haine,

ca alternativă la rochia ei, o tunică neagră cu cordon și pantaloni exact ca ai lui Taishi, care-i veneau foarte bine, conturându-i aproape fiecare rotunjime a trupului. Dar numai Taishi o văzuse îmbrăcată așa, iar el nu era interesat de ea în felul acela, așa că nu conta. Primise și un pieptene, cu toate că, fără oglindă, încetase să-și aranjeze părul, lăsându-l în cea mai mare parte desfăcut sau împletit.

Cu o săptămână înainte i se dăduseră două găleți cu apă în plus, ca să se spele și să-și spele hainele. În ziua respectivă se aștepta să aibă parte de o nouă baie. Și ajunsese să fie lăsată pe punte o dată la două zile, pentru nu mai mult de-o oră.

Cu ocazia asta, purta rochia ei albastră-verzuie, cu taiorul scurt încheiat până-n gât. Dar nimeni nu-i dădea prea mare atenție. Jumătate din echipaj era chinez, și constată că ei o considerau urâtă, cu ochii ei rotunzi, deși îi admirau bogăția părului negru. Cealaltă jumătate a echipajului era de origine portugheză, precum căpitanul și corabia, și nu știau o boabă de engleză.

Văzuse corabia lui Warren, *Nereus*, ultima dată când fusese la Londra, în ziua în care el plecase, cu acele luni în urmă. Aceasta nu era nici pe departe atât de mare, dar ea se bucura de scurtele plimbări și le aștepta cu nerăbdare, dar nu pentru aerul curat, ci în speranța pe care o nutrea de fiecare dată că poate avea să-l vadă pe Warren undeva pe punte. Nu-l văzu niciodată, desigur. Pozează că aranjase cu bunul lui prieten, Taishi, să-i spună exact când era ea afară, ca să rămână de fiecare dată în cabină.

Primise, de fapt, tot ce ceruse, cu excepția singurului lucru pe care îl voia cel mai mult și pe care se părea că n-avea să-l obțină cu nici un chip. Warren intenționa, în mod evident, s-o evite tot drumul până în America, să predea vaza, ca să obțină eliberarea lor, apoi s-o îmbarce pe prima corabie înapoi în Anglia, singură.

Era un plan sigur, merit să-i țină pe el și viața lui nefericită exact cum erau, și Amy încă nu putea să se gândească la vreo modalitate să schimbe acest plan, cu excepția unei discuții directe, pline de erotism, care să-l facă să doboare paravanul

dintre cabinele lor. Dar ea nu era îndeajuns de experimentată ca să-i reușească așa ceva, și nu avea chef să se facă de râs încercând, mai ales printr-un blestemat de perete.

Apropo de perete, urechea avea să i se aplatizeze de cât de des asculta prin el. Warren învăța să lupte în stilul amuzant al lui Taishi. Era pedepsit din plin în acest proces, dar ea avea sentimentul că, în timp ce ea icnea și strângea din dinți la fiecare geamăt al lui, el se bucura de fiecare moment în care făcea asta.

În acea zi, avea parte de plimbarea afară, precum și de o baie. Ar fi trebuit să fie încântată, sau cel puțin întru câtva mulțumită, în condițiile date. Dar la fel cum la orizont se adunau norii de furtună, și în ea se dezlănțuia o furtună, una care de data asta n-avea să mai fie calmată.

Fusese o ostatică model în ultimul timp, care nu-i oferise lui Taishi nici un motiv să se plângă. Dar nu-i stătea în fire să îndure pur și simplu fără a face nimic. Doar că nu mai era nimic de făcut, își epuizase toate opțiunile, și când înțelese asta, ceea ce nu i dăduse pace de mai multe ori în acea zi, se stârni firea Malory.

Se înfurie pe Taishi că n-o lua în serios, pe Warren pentru încăpățănarea și pentru tăcerea lui, pe Zhang, fiindcă o târâse în încurcătura asta, când ar fi putut foarte bine s-o elibereze odată ce-l avea pe Warren. Și se săturase să stea liniștită în privința asta, să accepte tăcerea lui Warren și controlul arbitrar al lui Zhang asupra ei.

Taishi constată asta când îi aduse mâncarea în acea seară. În momentul în care deschise ușa, ea îi smulse castronul cu mâncare, adună cu două degete un cocoloș de orez și-l ținu în dreptul gurii.

– Nu sunt moartă de foame, prostănacule, zise ea în replică la expresia din ochii lui larg deschiși. Dar mi-am găsit arma.

– Ai de gând să arunci cu mâncare în mine?

Fu cât pe ce s-o facă pentru acea deducție genială. Taishi avea un foarte ascuțit simț al umorului, care nu era mereu lipsit de echivoc. De cele mai multe ori putea fi interpretat ca prostie

pură. Amy începuse să suspecteze că se pretindea ignorant doar ca s-o scoată din sărite, ceea ce de obicei se întâmpla, și acea zi nu făcea excepție.

– Sunt tentată, fără îndoială, zise ea, păstrându-și cu efort vocea scăzută.

Nu voia ca Warren să audă ce avea de gând, nu că el ar fi ascultat la perete, dar nu voia să riște.

– Dar din moment ce s-ar putea să fie ultima mea masă, treacă de la mine de data asta.

Asta îl făcu să se încrunte.

– Taishi nu lasă mori de foame, donșoricîii.

– Ba da, dacă-ți poruncește Zhang, nu? Și nu te deranja să nești. Probabil o să poruncească de îndată ce-o să audă ce pot face eu un pic de mâncare.

– N-are sens ce spuiii.

– Sunt gata să-ți explic, așa că fii atent. O să-i spui stăpânului tău că dacă nu-mi dă voie să-l văd imediat pe căpitanul Anderson, o să mă înec cu mâncarea și-o să mor. Și-atunci ce stimulent are să mai folosească împotriva lui Warren ca să-și ia blestemata de vază înapoi?

Taishi ridică o mână rugătoare.

– Stai, donșoricîii! Taishi află. Vin înapoi cât ai clipi.

Amy se uită uimită la ușa închisă. Chiar mersese? Micuțul o luase măcar o dată în serios? Dar ea nu contase pe asta. Și dacă Zhang o lua și el în serios și-i dădea ce voia... Nu era pregătită! Nu se pieptănase, nu purta rochia ei seducătoare, și, la naiba, îl era foame.

Amy înfulecă jumătate din mâncare și apoi fugi după pieptene. Era bine că se grăbea, căci Taishi nu se dusese cu mica lui dilemă la Zhang, care lua și el cina, și niciodată, dar absolut niciodată, nu trebuia deranjat când mânca.

Taishi nu se duse mai departe decât alături, ca să-l întrebe pe Warren:

– Poți să îneci din greșeală cu mâncarea?

Warren stătea rezemat de peretele despărțitor, terminându-și propria cină.

– Vrei să spui dinadins?

– Da.

– Cred că e posibil, dacă încerci să respiri mâncarea, dar nu am de gând să încerc, dacă asta te-a făcut să vii înapoi.

Taishi nu răspunse, ci doar închise ușa la loc. Promise ordine să-i țină pe cei doi prizonieri fericiți pe durata călătoriei, să facă tot posibilul să se asigure de asta. Era, cu siguranță, posibilă mutarea femeii dintr-o cabină în alta. Și părerea lui Taishi era că americanul probabil avea să obiecteze la început, dar nu pentru mult timp. Dacă se înșela, pentru o vreme avea să trebuiască să suporte un american furios.

Putea să confirme mai târziu, cu Li Liang, înțelepciunea faptei, dar deocamdată...

Când ușa se deschise din nou, Warren ridică privirea, apoi rămase complet nemișcat când Amy fu împinsă în cabină și ușa se închise în spatele ei.

Hristoase, era mai rău decât își imaginase. Trupul îi reveni imediat la viață la vederea ei în tunică și pantaloni negri, strânse pe corp, în picioarele goale și cu părul căzându-i în dezordine splendidă. Nu credea că mai văzuse vreodată ceva așa frumos și irezistibil – și el nu putea s-o aibă. Nu putea s-o aibă. Îi venea să urle. Îi venea să omoare pe cineva. Și Taishi era cel pe care Warren avea de gând să-l omoare, fiindcă îi pusese în cale genul acesta de ispită.

Ea nu zise nimic, dar nu părea sfioasă sau precaută – când fusese vreodată? Îl mânca din ochii de un albastru intens, făcându-l să-și dea seama că, de fapt, el nu purta nimic în afară de perechea de pantaloni de schimb care fusese găsită pentru el. Erau atât de scurți și de strâmți în jurul pulpelor, că-i tăia deasupra genunchilor. Dar până în acel moment nu se simțise gol în ei.

Tăcerea se așternu între ei. Warren era sigur că vocea lui nu avea să sune altfel decât ca un croncănit, dar în cele din urmă încercă. Nu fu un croncănit. Mai mult un mârâit, având în vedere prima întrebare care-i veni în minte.

– Cu ce l-ai mituit? Nu contează, ai un singur lucru de oferit, și mă uit acum la el.

– Asta a vrut să fie o bătărie, nu-i așa? răspunse ea cu obișnuită-i îndrăzneală infatuată. Nu-i rău, dar e inutilă. Pesemne că ai uitat cât de greu este să mă jignești, din moment ce știu de ce încerci. De fapt, amenințarea cu sufocarea l-a determinat s-o facă.

– Ce?

Warren se ridică de pe salteaua pe care stătea ca să se uite furios la ea.

– Despre ce naiba vorbești?

– I-am spus lui Taishi că o să mă înec cu mâncarea dacă nu sunt invitată aici. De obicei nu e așa naiv. Mă întreb de ce m-a crezut.

Fir-ar al naibii de chinez micuț, că nu explicase despre ce înecare fusese vorba! Warren ar fi trebuit să adauge că dacă încerci să te îneci dinadins, probabil nu obții mai mult decât un acces de tuse.

– Pleacă de-aici, Amy.

– Nu pot, răspunse ea, și păru încântată să poată să spună asta. Taishi nu e chiar atât de neglijent. N-ai auzit că a încuiat ușa?

Nu auzise, dar nu se îndoia că ușa era încuiată. Prin urmare, cât timp trebuia să treacă prin acest iad înainte să fie dusă înapoi în odaia ei? Încă cinci secunde ar fi fost prea mult.

– N-ai de gând să mă inviți să mă așez? întrebă ea în continuare.

Pe patul lui, care era singurul disponibil? Forța nota, chiar asta făcea, și probabil nu-i păsa, probabil o făcea în mod deliberat.

– Scopul este să stăm de vorbă, zise când el nu făcu decât să se holbeze la ea. Crezi că am venit pentru altceva?

O, Doamne, aluziile, din nou. Nu putea să le îndure acum, nu cât timp ea stătea acolo arătând atât de fermecător, cu trupul lui

dur și pregătit să ia ce-i pusese ea la picioare de atâtea ori până atunci. Din ce naiba credea ea că e făcut?

Amy vedea destul de clar din ce era făcut. Din mușchi puternici și un trup care nu s-ar fi dat bătut. Domina micuța cabină cu statura lui, copleșind-o, la fel ca pe ea. Amy voia atât de mult să atingă toată acea piele aflată la vedere, s-o guste, să alerge spre el, să-l strângă în brațe și să nu-i mai dea drumul niciodată.

Nu se mișcă. El era furios la culme de intruziunea ei, dându-i puține motive de îndoială că nu ar fi respins-o dacă ar fi fost îndeajuns de îndrăzneț ca să facă ce voia. De data asta însă, ea nu avea îndrăzneala necesară.

– Trebuie să vorbești cu mine, Warren.

În vocea ei se strecură o notă de disperare.

– Dacă n-ai fi fost atât de încăpățânat, dacă te-ai fi deranjat să-mi spui ceva, orice, când ți-am cerut, poate că n-am fi aici acum.

– Ce vrei să spui?

Cedase la începutul săptămânii și încercase să vorbească cu el, practic implorându-l să-i răspundă. Nu știa că el n-o aude, că era ziua în care Zhang decisesese să se amuze urmărind antrenamentul lui Warren. Taishi era bun, un expert în apărare, motiv pentru care fusese ales să le fie gardian și îngrijitor. Abilitățile lui de atac erau, totuși, doar mediocre.

Dar gărzile personale de corp ale lui Zhang erau dintr-o cu totul altă categorie, experți atât în apărare, cât și în atac, și Zhang decisesese că ar fi fost distractiv să se uite cum unul dintre ei îi pune la încercare abilitățile lui Warren. Încă mai avea vânătași și dureri care stăteau mărturie cât de neplăcut fusese.

Uimitor, nu simțea una acum.

– Când ți-am bătut în perete acum câteva zile...

– N-am fost aici să te aud, Amy.

– N-ai fost?

După ce se făcuse singură de răs în acea noapte, era încântată să știe că numai ea era conștientă de asta.

– Păi, nu mai contează. Mă bucur, de fapt, că din cauza tăcerii tale mi-am pierdut în cele din urmă cumpătul. Așa e mult mai bine decât să vorbești prin perete.

– E pe dracu'. Amy, vreau să te întorci, să bați în ușa aia și să pleci de-aici. Acum!

– Dar abia am venit...

– Amy, i-o tăie el amenințător.

– Și n-am vorbit încă...

– Amy!

– Nu!

Cuvântul căzu între ei ca o mânășă aruncată, o provocare s-o facă să i se supună – dacă putea. Nu era momentul potrivit ca îndrăzneala lui Amy să se reafirme.

Capitolul 34

Warren porni spre Amy cu intenția clară să-i dea două la fund. Ea văzu asta în ochii lui, în expresia furioasă, dar nu încercă să fugă. Cabina era oricum prea mică pentru așa ceva – dar nici nu încercă să-l împiedice. Rămase neclintită, încercându-și șansa, imensa șansă că el nu avea s-o facă.

Totuși, ce se întâmplă fu foarte asemănător cu un atac, dar unul pe placul lui Amy. O atingere, și Warren o strângea în brațe în loc s-o bată, deși avea să sfârșească zdrobită, așa de tare o ținea. Și gura, Doamne sfinte, era de-a dreptul înfometată, scăpată de sub control. Ar fi trebuit să se teamă. Asta depășea pasiunea pe care o ceruse, era mai mult decât putea să facă față. Cu toate astea, nu l-ar fi oprit pentru nimic în lume.

O împinse deoparte de două ori, cu expresia încă furioasă, dar cu gesturi de indecizie, de durere, dar mai ales de pasiune. Amy era cuprinsă de fiecare dată de disperare, dar și de mânie,

că el continua să lupte împotriva a ceva ce ea considera inevitabil. Dar apoi el gemu și o trase înapoi, cu gura la fel de lacomă, și ea se bucură. În cele din urmă, după atât de mult timp și atât de multe îndoieli, încăpățânatul avea să fie al ei.

– O să se aleagă praful înainte să ajung să te bag în pat.

Ea ar fi răs de bucurie sinceră dacă ar fi avut ocazia, însă el o sărută din nou, profund, și ea nu putu decât să se lase dusă pe aripile furtunii. Cu toate astea, spusele lui dovedeau că renunțase la luptă. Indiferent că luase decizia de bunăvoie sau fiindcă pur și simplu nu mai putuse să reziste, Amy nu mai avea de ce să-și facă griji.

Ajunseră cumva la salteaua băgată într-un colț. Nu era prea mare, dar nu se aflau acolo ca să doarmă sau să stea fiecare deoparte. Ea nu purta rochie, să-i împiedice mișcările. De data asta putea să depărteze picioarele ca să primească greutatea lui unde își dorea mai mult, iar senzațiile pe care și le amintea de ultima dată când stătuse așa pe ea fuseseră reale. Erau acolo din nou, uimind-o și excitând-o.

El nu se putea opri s-o sărute, căci nevoia de-a o gusta era prea puternică. Ea nu se putea opri să-l atingă, împinsă de nevoia de a-i cunoaște pielea la fel de bine ca pe-a sa. Dar în curând nu mai fu de-ajuns. Ca și înainte, când stătuse pe ea pe acel drum de țară și o înnebunise cu mișcările trupurilor lor, ea știa că mai erau multe de experimentat, și abia aștepta să cunoască tot.

Trebuie să-i spună asta cu trupul ei, din moment ce el abia dacă-i dădea șansa să respire, cu atât mai puțin să vorbească.

Dar nu era prea sigură cum să comunice ce voia, în afară de a-l apuca de fese și a se sălta să le întâlnească.

Era sigură că-i provoca durere, căci geamătul lui era atât de sonor. Dar el vârî brusc mâna între ei.

Din fericire pentru ei, ambele ei brăuri de bumbac erau legate cu o fundă, în loc de un nod puternic, deci se desfăcuseră fără nici un efort, la fel ca și cordonul mai mic de la pantaloni. În câteva

secunde, hainele ei căzură, pantalonii lui tăiați doar se lăsară în jos și pătrunse în ea dintr-o singură mișcare.

Pătrunderea violentă nu produse o durere severă. Trupul lui Amy era prea dornic și pregătit pentru asta.

Dar fu perceptibilă, îndeajuns s-o facă să se crispeze ușor. Pesemne că și el observă, fiindcă se înălță până ajunse să se uite la ea, și expresia lui trăda clar uimire.

Se temu că el avea să plece acum, tocmai când ea deja se adapta la căldura și plinătatea lui atât de adânc în interiorul ei. Simțea că dacă el ar face asta, ea s-ar face fărâme și s-ar dizolva într-o mare de amărăciune.

– Nu gândi, doar lasă-te în voia simțurilor, șopti ea, trăgându-l înapoi și sărutându-l cu pasiune.

Asta se întâmplă cu un moment înainte ca el să cedeze la sugestia ei și să-și alăture limba dansului ei erotic.

Își îngropă o mână în părul ei. Cealaltă se duse în jos, ca să-i ghideze ei picioarele în jurul lui, ridicând-o, provocând o penetrare mai profundă, care aprinse febra în amândoi. El împinse tare, rapid. Ea deschise, luă și dădu înapoi.

Acel vârtej de plăcere intensă care veni după furtună era mai pasionant decât orice și-ar fi putut imagina ea, apoi erupse într-un extaz de neegalat. Și el era acolo, s-o țină în brațe, să împărtășească asta cu ea, să prelungească și s-o ghideze delicat înapoi.

– O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne, îl auzi vag gemând pe gâtul ei.

Nici ea n-ar fi putut s-o spună mai bine.

– Tot nu mă însor cu tine.

Amy săltă capul de pe pieptul lui Warren, ca să se uite la el. Era tăcut de ceva timp, iar ea știa că fierbea în sinea lui din pricina a ceea ce făcuseră. Cu toate astea, n-o împinsese deoparte, ci o ținu, de fapt, foarte aproape, ceea ce o făcu să fie mulțumită să tacă la rândul ei.

Dar pesemne că acel clocot interior îl copleșise, fiindcă tonul și spusele lui declarau război.

Amy n-avea chef să-i facă pe plac.

- Zău, de ce nu mă surprinde? fu tot ce zise ea.

- De-asta ai făcut-o, nu? o acuză el. Ca să mă faci să mă însor cu tine?

- Am făcut dragoste fiindcă am vrut amândoi.

- N-am făcut dragoste, asta a fost poftă trupească.

Ar fi putut să-l pocnească pentru asta. În schimb, îi zâmbi și zise:

- Bine. Tu ți-ai satisfăcut pofta trupească, eu am făcut dragoste.

Apoi, fără să-și ia ochii dintr-ai lui, se aplecă și-și trecu limba peste sfârcul lui.

Warren sări instantaneu cât colo de pe saltea. Amy aproape râse. Omul intrase, cu siguranță, în încurcătură, acum, că ea putea să facă chestii de genul ăsta, și putea. N-avea de gând să-l lase s-o mai țină la distanță.

Dar el încă făcea eforturi să păstreze lucrurile cum erau.

- Lua-te-ar naiba, Amy, ai fost fecioară!

Asta era, asta îi rămăsese în gât. Îi zâmbi ștrengar.

- Ți-am spus.

- Știai ce cred.

- Da, și a fost urât din partea ta să mă calomniezi așa în min-tea ta. Dar, după cum vezi, nu ți-am purtat niciodată pică pentru asta, nu?

- Aș fi vrut al naibii de mult s-o fi făcut.

Ochii ei străbătură lent trupul lui prelung, ajungând să zăbovească pe o splendidă etalare a masculinității. Se uită la el cu o sprânceană neagră ridicată și nu putu să-și rețină zâmbetul pe care el îl considera poznaș.

- Ești sigur?

El gemu de frustrare că în clipa aceea nu putea să ascundă nimic de ea. Lui Amy i se făcu milă de el pentru moment, căci nu voise decât să-l facă să se întoarcă în pat, ca să-i poată explora mai bine trupul magnific.

- Recunosc, am sperat că asta are să îmbunătățească relația noastră, dar dacă nu vrei să fim decât amănți, așa să fie.

Prin asta nu obținu rezultatele dorite de ea. El nu se simți deloc ușurat și, în schimb, atacă din nou.

- La naiba, izbucni el. Când ai de gând să te comporti normal?

- Când ai de gând să-ți dai seama că sunt normală... eu așa mă consider.

Se întinse sub privirea lui, ispitindu-l în mod păcătos. Avea asta în sânge? se întrebă el. Cum putea să facă toate mișcările potrivite, să spună exact ce trebuia, când n-avea, de fapt, nici o experiență cu așa ceva? Și cum ar fi putut el să reziste, când ea era întinsă acolo, pe pat, goală și stârnindu-i pasiunea din nou, deliberat? Nu putea.

Se lăsă în genunchi lângă ea, întinzând mâinile direct spre acei săni cu sfârcuri mari care-l tentau. Ea se arcui sub palmele lui, cu un sunet de plăcere auzindu-i-se torcând adânc în gât, cu un picior venind să se frece senzual de spatele lui. Warren închise ochii să învețe s-o cunoască doar prin atingere, și fiindcă altfel n-ar fi rezistat niciodată, căci era atât de frumoasă lipsită de inhibiții.

Netedă ca mătasea, așa de delicată, așa de feminină. Nu era copil. Ochii lui Warren se deschiseră să privească fix cârlionții negri dintre picioarele ei, curba amplă a șoldurilor, plinătatea sânilor, expresia erotică de pe fața ei când îl privea uitându-se la ea...

Se folosise de vârsta ei ca de-o scuză, ca să-și țină mâinile departe de ea. Dar asta fusese tot, doar o scuză, una care, cu siguranță, nu mai era valabilă. Cu toate astea, nu încăpea îndoială că fusese inocentă în tot acest timp, deși o inocentă tare provocatoare. Și nu încercase niciodată din greu să-l convingă de faptul acesta evident, nu?

Degetele lui Warren se retraseră în căldura dintre picioarele ei, în timp ce se apleca deasupra ei să-i spună lângă buze:

- O să te bat după asta, fiindcă m-ai indus în eroare.

- Nu te-am...

- Taci, Amy. Mai întâi o să te iubesc cum trebuie, așa cum ar fi trebuit cu cineva de inocența ta.

Ea oftă în sărutul lui, deloc îngrijorată de ce avea să urmeze. De fapt, avea să-l iubească până la sfârșitul zilelor pentru latura tandră pe care era pe cale să i-o arate.

Amy nu se putea opri să-l atingă și să-l mângâie pe Warren. Uimitor era că el o lăsa, chiar dacă acum era pe deplin satisfăcut și probabil ar fi vrut să se culce. Ea nu era obosită deloc, dar cum putea să fie după experiența din acea seară?

I se confirmase certitudinea că a face dragoste cu el avea să schimbe lucrurile. Urmau să înceapă o nouă relație acum, deja începuseră. Încă nu conducea spre căsătorie, dar în cele din urmă acolo avea să ducă. Ea încă era optimistă în această privință. Și, între timp, Warren avea să se obișnuiască atât de mult cu iubirea ei, că n-avea să mai fie capabil să trăiască fără ea. Va avea ea grijă de asta.

Taishi venise cu ceva timp în urmă s-o recupereze, dar Amy nu făcuse nici o mișcare să plece cu el, iar Warren nu făcuse nici o mișcare s-o lase să se ridice de pe saltea. De fapt, îi aruncă omulețului o privire așa răzvrătită, că acesta se retrase fără un cuvânt și-i înclue la loc. Amy chicoti timp de cinci minute. Warren îi închise gura în cele din urmă sărutând-o din nou.

Acum, ea se întrebă cu voce tare:

- Poți să-mi spui ce faci pe corabia asta?

- Asta așa putea să te întreb și eu.

- Aveam de gând să-l seduc pe bărbatul ăsta, pe care-l ador, dar nu s-a deranjat nimeni să-mi spună că s-a mutat.

- Nu e amuzant, Amy.

- Adevărul e rareori amuzant, replică ea sec. Așadar, tu ce scuză ai?

- Unchiul acestei fete a insistat s-o salvez dintr-o situație de care i s-a părut lui că sunt vinovat.

Amy oftă.

- Ar fi trebuit să știu că a fost mâna unchiului James. Cred că-ți datorez scuze pentru asta.

- Nu, nu-mi datorezi, răspunse el, simțindu-se vinovat c-o lăsase să creadă că acesta fusese singurul motiv, deși el nu recunoscuse deschis adevărul.

- Ești supărat rău că este nevoie să renunți la afurisita aia de vază?

- La începutul anului așa fi fost. Acum nu mai pare așa de important.

- Și cu asta o să se sfârșească totul?

- Mă tem că nu. O să ne omoare de cum primesc vaza. Ea se uită surprinsă la el.

- Chiar crezi asta?

- Da.

- Păi, nu e prea cinstit din partea lor, nu-i așa? rosti ea mânioasă. O trase înapoi la pieptul lui.

- Cum de nu ești speriată?

- Sunt sigură că o să fiu când o să vină momentul, dar nu pot să gândesc când sunt speriată, așa că evit să fiu.

El o strânse în brațe, spunându-i în felul lui că aprecia atitudinea ei de a nu țipa și a nu plânge pentru ceea ce nu putea fi împiedicat.

Dar, după o clipă, în mintea ei se trezi o suspiciune.

- Sper că n-ai de gând să-mi spui că ai cedat până la urmă și m-ai lăsat să te seduc, fiindcă nu te aștepti să mai trăiești mult.

- Nu m-ai sedus tu. Eu te-am atacat.

- Prostii. A fost o seducție bine planificată... mă rog, pe jumătate planificată, oricum, căci n-am prea crezut c-o să ajung aici... și răspunde la întrebare.

- Nu intenționez să mor prea curând. Ți-ajunge răspunsul ăsta?

- Cum plănuiști să eviți asta?

-Vaza e singura mea pârghie, explică el. Așa că trebuie să găsească o cale să o restituie, și totuși să fiu stăpân pe situație.

-Ai găsit-o?

-Nu încă.

-Zhang susține că ai furat vaza, remarcă ea aproape cu nonșalanță.

-E un mincinos, zise Warren furios. Ticălosul a pariat-o contra corăbiei mele la un joc de noroc. A pierdut, dar asta nu făcea parte din planul lui. Chiar în acea noapte a încercat să mă omoare, ca să ia vaza înapoi.

-E cam necinstit, nu crezi?

-Un om ca Yat-sen nu crede în corectitudine. Crede doar în a obține ce-și dorește. Aduce un pic cu tine, nu?

Amy roși furioasă, căci atacul fusese atât de neașteptat. Presupunea că n-ar fi trebuit să aducă în discuție un subiect de natură să stârnească indignarea lui Warren, când acea indignare putea să se transforme atât de ușor într-o reacție împotriva ei, cum tocmai se întâmplase. Și el nu încheiase.

-Ar trebui să fii bătută la fund că ai picat în ghearele lui Zhang. Dacă ai fi rămas acasă, ca o tânără lady cum se presupune că ești, n-ar fi pus mâna pe nici unul din noi.

-Posibil să fie adevărat, zise ea ezitant, și își încercă norocul, rostogolindu-se pe el. Dar n-ai să mă bați la fund când, în schimb, poți să faci din nou dragoste cu mine.

-Nu, încuviință el calm, în timp ce ea se poziționa să-l primească. Nu cred că am să o fac.

Capitolul 35

Furtuna, care toată ziua precedentă rămăsese la sud-vest de corabie, se întoarse cu mai multă forță și în ziua respectivă o lovi

din plin. Warren n-avu parte de antrenamentul zilnic. De fapt, Taishi arăta extrem de tras la față, dar și ud learcă atunci când veni cu celelalte bunuri ale lui Amy și cu niște resturi de la bucătărie rămase din dimineața respectivă.

Amy începu să se plângă de mîncarea insuficientă, dar Warren o oprise, perfect conștient de faptul că pe o vreme ca aceea cuptoarele aveau să fie oprite. Ar fi vrut să dea și el o mînă de ajutor, să facă ce știa mai bine. Și și-ar fi oferit serviciile, fără să creadă însă că aveau să fie acceptate, dacă lui Amy nu i-ar fi fost teamă de furtună.

Era pentru prima dată când Warren o vedea speriată, cu adevărat speriată. Făcea față doar trîncănind neîncetat despre cele mai ridicole lucruri, plimbându-se nervoasă și gemând din când în când:

-Nu-mi place asta deloc. De ce n-o faci să se oprească?

Ridicol și destul de amuzant, deși el nu rîse nici măcar o dată de ea. De fapt, constată că nu-i plăcea să vadă speriată, că își dorea să poată să oprească blestemata de furtună pentru ea. Dar tot ce putea să facă era să o liniștească, deși știa foarte bine că aveau de-a face cu genul de intemperii care puteau să avarieze o corabie, și cum nu erau nici la jumătatea drumului spre destinație, asta putea să-i aducă în situația să moară de foame - dacă nu se scufundau între timp.

Desigur, nu-i vorbi partenerei lui de cabină despre toate acestea. Și poate că ar fi preferat să înfrunte stihiiile naturii, dar să fie ascuns cu Amy avea propriile avantaje, acum, că cedase ispitelor ei. De asemenea, ea îi scosese din minte furtuna tocmai din nevoia de a nu se mai gândi la aceasta, și părea că putea să realizeze asta într-un singur fel.

Dar le era imposibil să stea tot timpul în pat, oricât de plăcut ar fi fost timpul petrecut acolo, mai ales după ce deveni din ce în ce mai complicat să rămână efectiv acolo fără să se țină de saltea.

Amy, care cântărea mai puțin, se rostogolea din pat pentru a doua oară când Taishi se întoarse pe neașteptate, lăsând să intre și ploaia odată cu el. Nici măcar nu observă goliciunea ei, ochii lui îngroziți îndreptându-se direct spre Warren.

– Trebuie să vii pe loc, strigă Taishi acoperind vuietul vântului, înainte să ajungă să închidă ușa în urma lui. Nimeni nu la cârmă.

Warren își și trase pantalonii și cizmele, în timp ce întrebă:

– Unde-i cârmaciul?

– A fugit la Londra, norocosul coleg bun de nimic.

– Atunci cine ține cârma?

– Căpitanul și primul secund.

– Și ce s-a-ntâmpnat cu ei?

– Valul trântit pe căpitan de cârmă, crăpat capul. Nu poți trezi la el.

– Și primul secund?

– Nu pot găsește. Posibil căzut și el peste bord.

– Și el?

– Alți trei de care știu, explică Taishi. Văzut eu singur unul căzând.

– Dumnezeule! exclamă Warren încheindu-și cureaua, deja îndreptându-se spre ușă.

Amy se puse brusc în calea lui, alergând pe după el.

– Nu te duci acolo, Warren!

Bineînțeles că se ducea. Știau amândoi că nu avea de ales. Dar ea nu avea starea sufletească să accepte asta acum.

Și faptul că se temea acum pentru el, nu pentru ea era evident și un pic descurajator. Warren nu avusese niciodată familia alături când trăise situații de genul acesta, așa încât nu era obișnuit să fie îngrijorat pentru asta. De fapt, nu-și amintea când se temuse ultima dată cineva pentru el – cu excepția lui Amy, când îi înfruntaseră pe hoții aceia. Asta îi dădu un sentiment ciudat, plăcut însă, pe care nu avu timp să-l analizeze.

Îi cuprinse fețișoara palidă între palme și zise cât de calm putu:

– Am mai făcut asta de zeci de ori, Amy. Aș putea, probabil, s-o fac și în somn, așa că n-ai nici un motiv să te temi pentru mine.

Ea nu acceptă argumentul.

– Warren, te rog...

– Gata acum, zise el cu blândețe. Corabia asta trebuie condusă de cineva care știe ce face, iar eu știu îndeajuns și o să mă leg de cârmă, ca să nu se întâmple accidente. O să fie bine, îți promit.

O sărută o dată, tare.

– Acum îmbracă-te, fixează-te între saltea și perete și încearcă să dormi. N-ai prea dormit de când ai venit aici.

Să doarmă? Omul era, cu siguranță, nebun. Dar el nu mai zise nimic și ieși pe ușă înainte ca ea să-l tragă înapoi. Rămase acolo, în mijlocul cabinei, cu mâinile împreunate, ca să le oprească din tremurat, și suspinând încet. Asta nu se întâmpla. Warren nu ieșise în coșmarul furios care arunca vasul încolo și-ncoace ca pe niște resturi plutitoare.

Dar el ieșise, și n-avea să-l mai vadă niciodată. Avea să fie aruncat peste bord ca primul secund, îngropat sub oceanul involburat.

Odată ce gândul prinse rădăcini, Amy intră într-o panică totală. Zbură la ușă și începu să bată în ea, țipând după Taishi s-o lase să iasă. În adâncul ei, știa că el n-avea s-o audă cu nici-cum, că nimeni nu putea s-o audă de mugetul valurilor și ploaia torențială, dar continuă să bată în lemn, până când mâinile îi ajunseră zgâriate și amorțite.

Desigur, nu veni nimeni să descuie ușa. Erau toți prea ocupați în eforturile lor de a menține corabia pe linia de plutire și cât mai intactă posibil. Dar lui Amy puțin îi păsa de problemele lor. Ea avea acea certitudine irațională că Warren ar fi fost bine numai dacă ar fi putut ca măcar să-l vegheze. Și, cât timp putea să-l vadă și să-l știe în siguranță, ar fi fost bine și ea. Dar n-avea cum să facă asta dacă nu putea să iasă de-acolo.

În cele din urmă, fu atât de deznădăjduită din pricina nepuținței sale, că atacă literalmente ușa, lovind-o întruna, și chiar zgâlțâind clanța. Dar în timpul acestei ultime încercări, fu aruncată în genunchi, iar vântul pătrunse brusc deschizând ușa. Cu toate astea, acolo nu era nimeni. Blestemăția nu fusese încuiată. Taishi fie uitase, fie presupusese că ar fi trebuit să fie ne bună să vrea să iasă chiar în acele momente pe punte.

– Drăcia dracului, murmură ea ridicându-se de jos.

Faptul că obținuse pe neașteptate ceea ce dorea o readuse un pic în simțiri, îndeajuns ca să realizeze că încă era goală. Dar, cu siguranță, asta n-o făcu să se răzgândească sau să-și schimbe convingerea că Warren nu putea să fie în regulă dacă nu era ea acolo să-l vegheze. Apucă primul lucru care-i veni la îndemână, cămașuța ei, și o trase pe ea chiar în timp ce fugea pe ușă.

Asta era tot ce-o acoperea. Ușoară cum era, vântul o împinse înapoi de peretele cabinei, atât de tare, că abia se putea mișca. Și apoi veni valul, spărgându-se de ea înainte s-o tragă de lângă peretele despărțitor și s-o care drept pe buza corabiei.

Capitolul 36

Warren trebuia să manevreze corabia doar după cum simțea vântul, căci avea parte de scurte intervale de vizibilitate, sau deloc, în ciuda faptului că nu era mai târziu de jumătatea după-amiezii. Ploaia puternică îi biciuia pieptul gol aidoma unor ace, părul lui lung îi intra întruna în ochi, iar valurile care se năpusteau asupra lui și-l împingeau în frânghia groasă cu care era legat de cârmă erau înghețate.

Se gândise deja de mai multe ori că ar fi fost bine să mai fi zăbovit câteva momente ca să îmbrace o cămașă, și nu doar din

cauza frigului. Frânghia care îl ținea prins de cârmă îi tăia spatele în carne vie.

Îi spusese lui Taishi ca, de îndată ce vântul mai contenea, să-i aducă un impermeabil, dar încă nu se întâmplase asta. Își imagină că aveau să fie nevoiți să-i desprindă cu greu degetele de pe cârmă, dacă furtuna asta continua în timpul nopții, când era și mai frig.

Era una dintre cele mai năprasnice furtuni cu care avusese de-a face vreodată, și trecuse prin unele cumplite. Erau norocoși că principalele catarge erau încă în picioare, dar vecele fuseseră coborâte înainte să înceapă vântul cel mai rău. Și doar unul dintre butoaiile cu apă scăpase din legături, deși când se rostogolise peste bord, luase cu el o mare parte din balustrada corabiei.

Warren era încrezător în abilitatea lui, dar nu știa această corabie cum o știa pe-a lui, așa că n-avea nici o idee cât putea să reziste. Și furtuna nu dădea semne că s-ar potoli, deși nici nu se înrăutățea. El nu credea că se putea și mai rău.

Și apoi inima aproape i se opri. Vântul spulberase ploaia preț de doar câteva secunde, îndeajuns pentru el ca s-o vadă pe Amy împinsă spre balustradă – balustrada ruptă. Și doar câțiva centimetri lipseau până să ajungă direct în mare.

Amy n-avea să știe niciodată cum de se apucase de balustradă, și încă se ținea de aceasta când se retrase valul care o cărase. Dar se ținea din toate puterile. Din când în când, câte un val trecea peste ea, astfel că se scurseră multe clipe terifiante înainte să poată respira din nou. Dar nu se gândi nici măcar o dată să se zbată să ajungă înapoi în cabină.

Când furtuna se mai domoli, se trase cumva spre puntea superioară, sau cel puțin se apropie de aceasta, ca să poată să-l vegheze pe Warren fără ca el să știe. Asta dacă ar fi putut să vadă ceva.

Nu se aștepta ca ploaia să cadă atât de tare cât să nu-i permită să vadă la o jumătate de metru în față, de aceea nu-l zări pe Warren venind și țipă când fu smulsă brusc din poziția precară

în care se prinsese. Dar brațele puternice care o striviră de un piept tare erau robuste, gâtul de care se apucă, mai liniștitor decât lemnul rupt, iar vocea care-i striga în ureche „De data asta am să te învinețesc în bătaie“ era cea mai dulce din câte auzise vreodată.

El era încă în viață. Ea nu mai avea nici un alt motiv pentru care să-și facă griji – pentru moment.

Prin simplă voință și echilibru, și printr-un noroc miraculos, care ținuse temporar valurile departe din calea lui, Warren se întoarse la puntea principală fără a se prinde de ceva. Nu se gândi s-o ducă pe Amy înapoi în cabină, din moment ce n-avea cheia ca s-o încuie înăuntru, și se temea că ea era îndeajuns de nesăbuită să încerce asta din nou.

Nu-i venea să creadă ce furios era acum, că o avea, sau cât de îngrozit fusese până ajunsese să pună mâna pe ea. Ce fusese în capul ei să plece din cabina unde era în siguranță, îmbrăcată doar într-o blestemată de cămășuță?

Și n-avea timp s-o pedepsească pentru asta. Abia o împinsese sub frânghia atașată de cârmă și o strânsese cu ea, că un alt val se rostogoli peste ei, frecându-i din nou spatele în coardă.

Nu avea timp nici s-o liniștească. Blocase cârma, dar corabia își tot schimba poziția, și avu nevoie de toată forța și concentrația ca s-o readucă în direcția vântului.

Când avu în cele din urmă un moment pentru Amy, nu se mai gândi s-o pedepsească. Trupul ei mic apăsător cu atâta încredere de al lui îl calmă mai mult decât orice altceva. Nevoia pe care o avea ea de căldura lui, de forța lui îi satisfăcea o nevoie proprie pur masculină.

Warren fu silit să strige ca să-i spună:

– Bravo, micuț! Ține-te de mine în continuare, indiferent ce se întâmplă.

– Așa fac, mulțumesc, crezu el că o aude strigând drept răspuns, dar nu era sigur, căci acum nu părea deloc speriată.

Brațele ei îi înconjurau trupul, fața ei îi apăsa tare pieptul. Cel puțin jumătate din părul ei se revărsa peste umerii lui. N-avea cum să se simtă confortabil în cămășuța subțire, fără mâneci, udă până la piele, dar nu putea s-o ajute cu nimic până nu apărea Taishi cu impermeabilul.

Amy se simțea mai confortabil decât își imagina el. Noua ei poziție era, cu siguranță, mult mai bună decât să-l vegheze din vreun colț izolat, cum intenționase. Nici chiar valurile care continuau s-o izbească în spate și s-o țină mai lipită de el nu mai erau atât de înfricoșătoare. Le auzea venind, și doar își ținea respirația pentru o vreme, până când apa se revărsa peste ea. Căldura lui Warren continua să alunge mare parte din frig, și ea era uimită de forța lui. În timp ce el se lupta să controleze corabia în oceanul învolburat, îi simțea încordându-se fiecare mușchi de la picioare.

N-avea nici o îndoială acum, când Warren era la cârmă, că urmau să scape nevătămați din furtună. Încrederea ei în el era de nezdruccinat, mai ales acum, că instinctul i-o confirma. Dar vântul se potoli și ploaia se transformă în burniță abia după mult timp, spre seară, apoi încetă.

Uralele echipajului fură cele care îi spuseră lui Amy că nu era doar o perioadă de acalmie în furtună, ci aceasta încetase complet. Nu-i dădu drumul Warren, totuși, nici chiar când îi sugeră el.

În schimb, ridică privirea la el să spună:

– Am să rămân aici, dacă ți-e totuna.

El nu obiectă. Se uitase, în repetate rânduri de când ploaia încetinise îndeajuns cât să vadă puntea, la acea porțiune a balustradei de care se agățase Amy mai devreme, care acum dispăruse. Habar n-avea ea cât de aproape fusese de moarte, iar el n-avea să-i spună. Dar în acel moment, prefera să n-o lase să-i scape din ochi.

Mai trecu o oră înainte de a fi găsit cineva care să-l înlocuiască. Întâmplarea făcu ca, dintre toți, acesta să fie bucătarul, întrucât se dovedea că el era singurul membru al echipajului cu ceva cunoștințe de cârmaci. Chinezii nu știau decât să îndeplinească sarcini minore la bord. Ei nu erau marinari, ci făceau parte dintre servitorii de casă ai lui Yat-sen. Căpitanul portughez pe care-l angajase stăpânul, împreună cu corabia lui, încă nu-și revenise, deși viața nu părea să-i fie în pericol, și se spera că a doua zi avea să fie din nou la cârmă.

Când toate acestea îi fuseseră relatate de către Taishi, de data aceasta foarte recunoscător, Warren doar remarcă:

– E al naibii de păcat că Zhang n-a căzut și el peste bord cu primul secund.

Taishi nu răspunse, ci doar zise:

– Aduce mâncare cât ai clipi și pături, multe pături, și apă caldă numai ce cuptoarele merg din nou.

Omulețul fugi să facă întocmai. Warren nu plecă imediat spre cabină, căci Amy era încă înfășurată în jurul lui, cu toate că acum își slăbise strânsoarea.

– N-ai adormit, nu? se aplecă el să întrebe.

– Nu încă, dar nici mult nu mai am.

El zâmbi pe deasupra capului ei.

– Poți să-mi spui acum ce te-a adus azi aici?

Ea se foi pentru o clipă înainte să răspundă:

– Doar am avut senzația că dacă nu stau cu ochii pe tine o să se întâmple ceva groaznic.

– Presupun că îți închipuiai că poți să faci ceva ca să împiedici să se întâmple ceva groaznic?

– Dar am făcut, zise ea pe un ton care sugera că el ar fi trebuit să-și dea singur seama de asta. Simpla mea prezență a făcut să nu se întâmple nimic.

El clătină din cap la acest raționament ilogic.

– Ar trebui să-mi dai drumul dacă vrei să ajungem înapoi în cabină.

– Dacă trebuie, oftă ea și se trase încet înapoi.

Aruncând o privire în jos, adăugă:

– Cred că mi s-a imprima pe burtă catarama de la cureaua ta.

Așa era, și sfârcurile, și fiecare linie a corpului ei erau foarte vizibile. Deși părul începuse să i se usuce în briză, cămașa încă îi era lipită de corp în partea din față.

– Altceva? întrebă el, în prima încercare de-a o tachina.

– Păi, acum, că ai adus vorba...

El dădu capul pe spate și râse. Era incorigibilă, de nedescurajat, o neastâmpărată imposibil de stăpânit. Tocmai trecuse printr-o experiență infernală, care s-ar fi putut încheia cu ușurință atât de diferit pentru amândoi, dar ea deja o lăsase în urmă de parcă n-ar fi stat încă acolo, uzi până la piele.

Își puse brațul în jurul taliei lui, ca să se întoarcă împreună în cabină. La geamătul lui brusc, se răsuci în jurul lui, să vadă ce făcuse. Evident, ea nu făcuse nimic. I se strânse stomacul, imaginându-și durerea pe care o îndurase el în tot acest timp fără să sufle o vorbă.

– Care-s pagubele? o întrebă el, ghicind cam ce ar fi putut să vadă.

Ea așteptă să-și recapete calmul, apoi se răsuci și zise simplu:

– Vreo cinci locuri în care s-a jupuit pielea și câteva zgârieturi minore. Aș spune că are să fie mai confortabil să dormi pe burtă câteva zile, dar cred că pot să rezolv asta.

El fu un pic dezamăgit că ea nu se agita mai mult din pricina asta.

– Ce-ai de gând să faci? Și întâmplător nu-mi place să dorm pe burtă.

– O să-ți placă, cu mine sub tine.

Uitase să menționeze că era și lacomă?

Vremea rămase blândă și prietenoasă pe durata restului călătoriei, dar cu cât navigau mai aproape de coasta de est a Americii, cu atât Warren devenea mai agitat. Nu avea încă un plan lipsit de pericole ca să predea vaza fără să fie executat în momentul în care făcea asta.

Exista o serie de posibilități care ar fi mers foarte bine, dar fiecare depindea exclusiv de situația pe care o găseau la Bridgeport când soseau: dacă vreunul dintre frații lui era încă acolo, dacă vreo corabie Skylark era în port, dacă Ian MacDonell, sau Mac, așa cum era cunoscut de toți, încă le mai păstra vaza în siguranță sau dacă Clinton îi schimbase locul în urmă cu câteva săptămâni, când se înapoiase în oraș.

Ultima posibilitate era puțin probabilă, dar ar fi fost o reală surpriză ca după toate astea Warren să nu găsească blestemăția.

Destul de firesc, Zhang n-ar fi acceptat o asemenea scuză, și ce-ar fi făcut atunci?

Amy, pe de altă parte, avea toată încrederea că Warren urma să-i salveze pe amândoi. Era aproape enervantă siguranța ei, și din cauza asta nu era deloc îngrijorată.

De asemenea, era într-o dilemă de fiecare dată când se gândea la Amy. N-avea nici o idee ce să facă cu ea – dacă scăpau vii din asta și avea posibilitatea să facă ceva. Ea se comporta ca și cum mica lor aventură nu avea să se încheie când urmau să ajungă pe uscat, unde aveau să se sfârșească, de fapt, toate astea. Și ar fi trebuit să se țină din nou departe de ea, foarte departe, căci chiar dacă i-ar fi ajuns la saturație farmecele ei, ca să spunem așa, tot n-ar fi reușit să-și țină mâinile acasă când s-ar fi pus la încercare.

Dacă crezuse că fusese greu să-i reziste înainte, asta nu însemna nimic în comparație cu momentul prezent, când știa sigur, din experiență, cât de unic, de special fusese să facă

dragoste cu ea. Și nu era sigur nici măcar de ce a face dragoste cu Amy nu semăna cu nimic din experiențele lui anterioare.

Desigur, era unică ea însăși. Nu nega că nu mai cunoscuse pe nimeni ca ea. De fapt, ea era tot ce-și putea dori un bărbat care voia o soție. Dar Warren tot nu voia.

De asemenea, îl deranja faptul că nu știa de ce îi fusese acordat tot acest timp cu ea. Într-o zi, pe când lua lecțiile pe care Warren încă insistă să le solicite, în ciuda faptului că Taishi nu știa nimic despre predare și îl învăța strict prin exemplu – care nu era cel mai simplu mod de a învăța astfel de mișcări complicate –, îl întrebase pe Taishi de ce Zhang fusese de acord s-o lase pe Amy să stea cu el.

– Am zis la stăpânul meu că tu nu poți să suferi pe donșoricîi, că tu ăi mai tare furios că ea a fost dusă alături, de unde poți s-o auzi. Deci, a zis încuie aici cu tine.

Apoi, cu asprime:

– Ar ajuta, căpitane, dacă nu arății așa încântat de aranjament nou.

Warren nu s-ar fi așteptat la un astfel de ajutor din partea omulețului și își exprimase recunoștința sugerându-i lui Taishi:

– Dacă te saturi vreodată să lucrezi pentru tiranul ăla, vino să-ți dau o slujbă.

– Îmbracă-te, zise Warren zgâlțâind-o pe Amy s-o trezească. Zhang a fost viclean și a sosit noaptea. Își închipuie probabil că e cu atât mai ușor pentru el să plece de îndată ce obține ce vrea, cu cât mai puțini îi observă prezența aici.

– Să înțeleg că am ajuns la Bridgeport? răspunse Amy somnoroasă.

– În sfârșit.

– Dar cum au găsit orașul fără ajutorul tău? întrebă ea.

– Am uitat să pomenesc că au fost aici luna trecută?

Ea miji ochii la el.

- Mai mult ca sigur.

Warren ridică din umeri.

- Taishi a pomenit. Zhang a știut de ce port aparțin. Și a știut despre linia Skylark. Asta a fost singura pistă pe care a avut-o ca să mă găsească, așa că aici m-a căutat prima dată.

- Crezi că a mai rămas ceva din casa ta?

Tonul ei sec îi aduse lui un zâmbet pe buze.

- Adică după ce au jefuit-o? Oamenii lui sunt un pic mai meticuloși de-atât, și, desigur, vaza n-a fost acolo. Dar a aflat că am navigat spre Anglia. De-asta a venit acolo.

- Și vaza unde e?

- I-am dat-o unui vechi prieten de familie, s-o păstreze în siguranță.

Primind răspuns la majoritatea întrebărilor ei, Amy începu să se îmbrace. Mai avea o singură întrebare pe care o considera destul de pertinentă.

- Ce plan ai?

- O mică piesă de teatru din partea ta, pentru început.

- Sună interesant.

- Sper să mai crezi la fel și când o să auzi despre ce e vorba. Vreau să insiști să ți se permită să mergi cu mine.

- Aș fi făcut-o oricum.

- Dar eu am de gând să insist să stai aici...

- Las-o naibii, Warren...

- Ascultă-mă doar! Zhang adoră să nu-mi facă pe plac. Este mai mult decât dispus să vadă că primesc tot ce nu vreau, așa că o să creadă că nu te vreau lângă mine, că-mi stai în cale. Dar indiferent ce spun eu, tu trebuie să te lupți din răputeri să ți se permită să mergi cu mine. Acum, grăbește-te. Mă îndoiesc că avem prea mult timp.

- N-ai spus ce se întâmplă dacă mica noastră piesă de teatru nu funcționează.

- Dacă se ajunge la asta, va trebui să-ți accept prezența în silă, dar nu cred că o să fie nevoie. Dacă Zhang rămâne consecvent regulii, o să insiste că trebuie să mă însoțești.

- Și apoi?

- Apoi... încă nu știu.

Se aștepta ca ea să se supere în acel moment, dar Amy doar zâmbi și zise:

- Nu-ți face griji pentru asta. Îți vine ție vreo idee.

Avură la dispoziție doar câteva minute înainte ca Taishi, cu o față destul de gravă măcar de data asta, să deschidă ușa. Chiar în spatele lui stătea Li Liang. Și când ieșiră din cabină, descoperiră că Zhang binevoise să-și părăsească adăpostul luxos ca să-i conducă. Desigur, presupunea, fără îndoială, că era ultima oară când îl vedea de Warren, și voia să savureze personal răzbunarea pe care i-o plănuise.

- Sper că recuperarea vazei n-o să dureze mult, căpitane, nu? Întrebă Li în numele lui Zhang.

- Depinde cât o să-mi ia să-l găsesc pe cel la care e. Mă duc singur sau cu escortă?

- O să fii însoțit, desigur. Americanii nu sunt de încredere.

- Și voi, chinezii, sunteți? Glumești, zise Warren cu un rânjel disprețuitor.

Amy interveni în acel moment, înainte să fie întărâtați amândoi să-și destăinuiască planurile. Cum Warren trebuia să conteze acum doar pe încredere, era păcat să admită că n-avea deloc.

- Ce-ar fi să ne vedem de drum, domnilor, și să lăsăm jignirile pe altă dată?

Warren se întoarse spre ea.

- Să ne vedem de drum? Unde naiba crezi că te duci tu?

- Cu tine, desigur.

- Niciodată în viața ta, zise el și se întoarse spre Liang. Destul, gata, am avut parte al naibii prea mult de compania ei enervantă. Dacă nu mi-aș pune-o în cap pe soră-mea, i-aș fi tăiat gâtul ăla

sfrijit. Dar acum am ajuns la destinație și nu vreau s-o mai suport, așa că țineți-o naibii departe de mine.

Amy presupuse că el spusese toate astea pentru urechile lui Zhang, dar tot o duru să le audă.

– Vin cu tine, căpitane, altfel țipătul pe care o să-l auzi o să facă autoritățile să vină în câteva momente, ca să facă investigații. Și întâmplător știu că în orașele mici ca ăsta sunt postaji polițiști la docuri, ca și pe celelalte corăbii din jurul nostru, deci nu cred că n-o să m-audă.

Zhang scuipă câteva cuvinte, și în clipa următoare Li zise:

– Ea merge cu tine, căpitane. Trebuie să înțelegi că nu vrem să atragem atenția asupra noastră.

Sigur că înțelegea, din moment ce planificaseră să lase doi morți în urmă, iar corabia asta nu era tocmai echipată pentru război sau apărare. Chinezii nu aveau să fie în siguranță până nu părăseau apele teritoriale americane.

Fără Amy, era posibil ca Warren să nu fi avut parte de atât de mulți oameni trimiși împreună cu el, dar din pricina prezenței ei, aveau șase escorte, inclusiv Li Liang și două gărzi de corp personale de-ale lui Zhang. Warren nu se înșela gândindu-se că putea să se bată cu ei, cu toate lecțiile pe care le luase de la Taishi. De aceea fu mai bucuros ca niciodată în viața lui să vadă o corabie Skylark în dana de lângă ei, și nu oricare. Era *Amphitrite*, corabia Georginei, iar situația tocmai lua o întorsătură favorabilă lui.

– Avem noroc, zise el pentru urechile lui Li, oprindu-se sub pasarella corabiei surorii lui, ca să strige: Ahoi, *Amphitrite*.

Liang se duse lângă Warren și întrebă:

– Prietenul tău e pe corabia aia?

– S-ar putea să fie, răspunse Warren evaziv, în timp ce aștepta să apară matelotul de la cart.

Trecură câteva momente tensionate, timp în care Liang ar fi putut să-i facă nevăzuți. Dar n-o făcu. Norocul îi surâdea nespus lui Warren. Chiar îl cunoștea pe cel care apăru în cele din urmă la balustradă.

– Tu ești, căpitane Anderson?

– Chiar eu, domnule Cates.

– Auzisem că ești în Anglia.

– M-a adus înapoi o schimbare de planuri. Ai observat corabia care tocmai a ancorat lângă voi?

– N-aveam cum s-o ratez, căpitane.

– Dacă nu mă întorc într-o oră și nu vin la bord să mă alătur vouă, arunc-o în aer. Așadar, uită-te la ceas, domnule Cates. Fix o oră.

Abia dacă se făcu o pauză înainte ca domnul Cates să răspundă:

– Aye, aye, căpitane.

Dar în spatele lui Warren șuierară niște ordine furioase, iar el se întoarse și-l văzu pe unul dintre oamenii lui Zhang alergând spre corabia lor ca să-și avertizeze stăpânul.

– Cheamă-l înapoi, Li, zise Warren, altfel schimb ordinul chiar acum.

După un alt șuierat furios, omul veni alergând înapoi. Warren îi zâmbi lui Li.

– Doar mă asiguram, înțelegi. O să primești blestemata de vază, dar n-ai să te atingi de mine și de fată.

– Și ce garanție avem că n-o să dai din nou ordinul, odată ce sunteți în siguranță la bordul corăbiei? vru Li să știe.

– Îți dau cuvântul meu.

– Inacceptabil.

– Dar e tot ce ai.

Lui Amy îi venea să-l pocnească pe Warren. Nu le dădea de ales, trebuia să facă ceva extrem.

Îi zise lui Li:

– Întâmplarea face să știu că mândria i-a fost rănită de toată încercarea asta grea, și n-are de gând să se știe, mai ales în orașul lui natal, că a fost forțat să vină aici împotriva voinței lui, ceea ce cu siguranță se va afla dacă va trebui să explice de ce a împânzit

portul cu cadavre și resturi de corabie. O să vă lase să plecați cu vaza, domnul Liang, puteți conta pe asta. Acum, mergem?

Warren îi aruncă o privire dezgustată că-i năruise propria răzbunare, oricât de puțin ar fi durat aceasta. Dar Li fu convins de vorbele ei și făcu semn că ar trebui să plece.

Acum sincronizarea era totul, și din moment ce erau mai puțin de douăzeci de minute până acasă la Ian MacDonell în linie directă, Warren îi duse într-acolo indirect, printr-un labirint de străzi laterale și alei dosite. Asta pentru a câștiga zece minute, rămânându-le doar treizeci ca să revină la doc. Avea să le fie greu acum să găsească drumul înapoi fără el, mai ales dacă Li se gândea să încerce o mișcare necugetată și să plece cu corabia înainte de expirarea orei stabilite.

Casa lui Mac nu era atât de departe de-a lui Warren. Dacă Amy n-ar fi fost cu el, ar fi putut să încerce câteva trucuri ca să scape de escortă îndeajuns cât să-l arunce pe Zhang în aer. Era, cu siguranță, un gând care merita savurat, având în vedere planurile pe care le avea Zhang pentru el. Dar Warren nu i-ar fi riscat în felul acesta viața lui Amy.

Întâmplarea făcu să fie nevoie de încă cinci minute ca să bată în ușa din față a lui Mac, înainte ca scoțianul să se ridice din pat să răspundă.

– Ai habar, hăi, cât îi ceasul? fură primele cuvinte de nemulțumire care-i ieșiră din gură, până să observe cine îi deranja somnul.

– Știm, Mac.

– Ești chiar tu, hăi, Warren?

– Da, și am să-ți explic mai târziu. Acum suntem un pic în grabă, așa că ai putea să-mi aduci vaza Tang?

Mac se uită la Amy, care stătea lângă el, apoi la chinezii din spatele lui.

– Întâmplarea face că am pus-o la bancă. M-am gândit că ar fi mai sigur acolo.

Warren zâmbi.

– Întâmplarea face că mă temeam că așa s-ar putea să fi făcut... dar văd acum că n-ai făcut-o. E-n regulă, Mac. Adu-mi-o.

– Ești sigur, hăi, că voiești să fac asta, puștiule?

– Da. Blestemăția a adus mai multe probleme decât merită. O trimit înapoi proprietarului de drept. Și ai grijă cu timpul, Mac. Grăbește-te.

Mac dădu din cap și se îndepărtă în hol.

Ei așteptară în foaier. Ușile din jurul acestuia erau toate închise. Mac lăsase doar o lumânare aprinsă, suficient ca să vadă că Li trecea prin niște stări de indecizie.

Nu se terminase încă, își dădu seama Warren. Li dăduse ordine precise pentru două execuții, iar chinezii erau fanatici în îndeplinirea ordinelor. Încerca frenetic să găsească o modalitate de-a o face, totuși, și să-și salveze stăpânul de la moarte.

– Nu se poate, remarcă Warren firesc, atrăgând privirea furioasă a chinezului. N-ai mai făcut-o niciodată. Chiar crezi că Zhang vrea să moară pentru un pic de răzbunare... când importantă aici e vaza?

Li nu răspunse, și în acel moment Mac se întoarse cu vaza. Li întinse mâna după ea, dar scoțianul o ținu sus, deloc la îndemâna lui, până când putu să i-o predea lui Warren.

Amy se apropie, ca să se uite mai bine la antichitatea care-i pricinuisse călătoria peste mare, pe care nu putea s-o regrete în acel moment, în ciuda tensiunii pe care o simțea în încăpere și a certitudinii că ea și Warren nu depășiseră încă acea dilemă. Această piesă veche de porțelan era, însă, o operă rafinată de artă. Atât de delicată, că era aproape translucidă, cu o scenă orientală în detaliu, fin lucrată în aur pe alb. Pesemne că valora o avere, dar acum valora viețile lor.

Warren se gândea la același lucru, și își aminti dintr-odată ce făcuse Georgina cu acea vază când se întorsese din Anglia. O ținu în mâini, întorcând-o încet pe toate fețele. Și apoi se uită la Liang și zise cu seriozitate totală:

– Ar fi păcat s-o scap brusc, nu?

Marius Maria

Chinezul se albi complet la față.

– Ai muri pe loc, promise el.

– Ți-așa era planul oricum, nu-i așa? răspunse Warren, iar apoi, fără să se uite la ea, zise: Amy, du-te în odaia de-acolo, din spatele lui Mac, și încuie-te înăuntru. Du-te!

Și către Liang, care încercă s-o oprească:

– Las-o pe ea. Ea n-a făcut niciodată parte din povestea asta, cu excepția faptului că sora mea ține destul de mult la ea. Capetei vaza, dar ne întoarcem la docuri fără față.

Ceea ce și făcure. Și Amy, care se închise într-o debara fără încuietore la ușă și în care nu era nimic cu care să se baricadeze – era sigură că Warren știuse că așa avea să se întâmple, că fusese doar o cacealma ca s-o dea la o parte din drum –, era furioasă că sărise să-i îndeplinească ordinul fără să se gândească înainte.

Mac deschise ușa în spatele ei.

– Poți să ieși acum, copilă.

– Chiar aveam de gând să fac asta, răspunse Amy. Și nu mai sta acolo, omule. Pune mâna pe-o armă, pe mai multe dacă ai. Trebuie să ne întoarcem la docuri, ca să ne asigurăm că nu încercăm nimic în ultimul moment.

– Lui Warren n-o să-i placă asta, mă gândesc, zise Mac cu îndoială.

– Și eu mă gândesc că nu-mi pasă ce-are să-i placă în momentul ăsta. Să mă bage într-o debara, zău așa, adăugă ea bombănind, apoi: Ce mai aștepți? Hai să mergem!

Capitolul 38

Întâmplător, Amy și Mac ajunseră prea târziu ca să mai fie de vreun ajutor, dar nu era nevoie de vreunul. Sosiră la *Amphitrite* tocmai la timp ca să-l vadă pe Warren părăsind vasul.

Corabia portugheză nu pierduse nici un moment ca să plece, deja o înghițise întunericul dincolo de luminile portului.

Amy nu era deloc dezamăgită că nu fusese necesar ajutorul ei. Se aruncă direct în brațele lui Warren, ca să-i împărtășească ușurarea că se sfârșise. Nu observă că el nu-i răspunse la îmbrățișare.

Warren îl întrebă pe Mac peste capului ei:

– Ce-i cu ea aici?

– Ți-aș spune că-i autoritară ca soră-ta, fu răspunsul posac al lui Mac.

Amy se retrase din brațele lui Warren, uitându-se indignată la scoțianul cel roșcovan.

– Cu siguranță nu sunt, și dacă sunt ce? Poate avea nevoie de ajutorul nostru, și dacă avea, cum l-ar fi primit dacă nu eram aici să i-l dăm? Spune-mi, de ce taci?

– Lasă, Mac, oftă Warren. Crede-mă, nu vrei să încerci să înțelegi asta.

Și lui Amy îi zise:

– Hai să te băgăm în pat. S-a sfârșit. Măine o să găsim o corabie să te ducă acasă.

Ea se înmuie numai fiindcă el pomenise de „pat“ și fiindcă pornea de la ipoteza că avea să continue să-l împartă cu el. În privința găsirii unei corăbii a doua zi, urma să-l facă să se răzgândească destul de repede. Ar fi vrut să vadă ceva din orașul lui natal, înainte să se întoarcă în Anglia.

În timp ce își potrivea pasul cu el, întrebă:

– Așadar, ce s-a-ntâmplat? Ți-a crezut Li cacealmauă cu aruncatul în aer?

– N-a fost nici o cacealma, Amy.

– A, zise ea oarecum surprinsă.

– Și, din moment ce aveam vaza, n-aveam de gând să riște încercând să mi-o ia, continuă Warren. Ne-am întors aici și doar l-am întrebat pe domnul Cates dacă tunurile au fost încărcate și sunt pregătite. Când el a răspuns afirmativ, i-am aruncat vaza lui Liang.

– I-ai aruncat-o? zise ea uimită. Nu te cred.

– Să dea naiba dacă n-am făcut-o, iar expresia lui înainte s-o prindă aproape a făcut să merite toată povestea asta.

– Mă gândesc la alte câteva chestii care au făcut să merite.

– Nu începe, fu tot ce zise el.

Apoi mări pasul, așa că ei îi fu greu să continue orice conversație în timp ce încerca să țină ritmul cu el. Nimic nou pentru ea. Se miră, totuși, de starea lui de spirit. O puse pe seama urmărilor confruntării și a faptului că el nu se alesese cu nimic din situația respectivă, pierzând, de fapt, o antichitate neprețuită. Se alesese cu ea, dar nu credea că el pune asta la socoteală, mai ales că o avusese deja la dispoziția lui.

Acasă la el o prezentă foarte scurt menajerei lui, care trebuia trezită din pat ca s-o ajute pe Amy să se instaleze. Fu condusă în vechea odaie a Georginei și i se dădu o cămașă de noapte a acesteia. Erau acolo niște rochii vechi, pe care ar fi putut să le încerce a doua zi dimineață.

Când fu întrebată dacă vrea ceva de mâncare înainte de culcare, Amy răspunse că orice, cât timp nu era orez. Nu se deranjă să dea explicații, mai ales că i se pregătise o baie fierbinte și tot ce avea în gând era să intre în ea.

Dar odată pregătită de culcare, nu era deloc gata să se bage în pat, cel puțin nu singură. Îl așteptă pe Warren să i se alătore, și avu foarte de mult de așteptat, fiindcă el n-avea intenția să facă asta. Când își dădu seama de asta în cele din urmă, Amy reuși să găsească niște scuze pentru absența lui, dar nici una nu rămase în picioare până la final, așa că plecă în căutarea lui. Al treilea dormitor în care verifică se dovedi a fi al lui.

Totuși, el nu era în pat încă. Stătea pe un scaun, ținând în brațele încrucișate o sticlă de whisky, holbându-se la un șemineu fără foc. N-o auzi intrând, și ea ezită să atragă atenția asupra sa, fiindcă își dădu seama că el nu voia, de fapt, să vină la ea în seara

respectivă. Nu știa ce să creadă despre asta, dar, cu siguranță, nu credea că era ceva definitiv. Asta nu-i trecuse niciodată prin minte.

În cele din urmă zise:

– Warren?

Era hotărâtă să afle ce greșise.

El abia întoarse capul s-o localizeze.

– Ce faci aici?

– Te căutam.

– Păi, acum, că m-ai găsit, du-te înapoi în pat. S-a terminat, Amy.

– Neplăcerile, da, sigur, dar noi nu.

– Ba da.

– Nu poți să vorbești serios.

El sări de pe scaun s-o înfrunte. Nu se legăna pe picioare. Sticla nu era prea goală. Fusesse prea ocupat cu gândurile negre care-l năpădiseră ca să bea.

– La naiba! mai că strigă acum. Când ai de gând să pui capăt speranței pentru ceva care n-o să se întâmple?

Amy se crispă la atacul brusc.

– Dacă te referi la căsătorie, pot să trăiesc fără asta, dacă tu poți.

– Sigur că poți, mârâi el. Și poate și blestemata ta de familie.

Avea dreptate, desigur. N-avea să reușească niciodată să trăiască în păcat cu el.

– Atunci continuăm ca amanți, sugerează ea, deși în acel moment era destul de greu să se mulțumească cu asta. Nu va trebui să știe nimeni.

– Ascultă măcar o dată, Amy, zise el rar, cu precizie. M-am săturat de tine rău de tot. Nu-mi mai trebuie ce ai tu de oferit.

Era crud în mod deliberat, așa cum fusese de multe ori înainte. Doar că de data asta ea se înfurie și se răzbună amintindu-și ce-i spusese Jeremy odată.

– Chiar așa? zise ea ieșind din rochia pe care o purta și lăsând-o să alunece pe podea.

Îl auzi cu satisfacție trăgându-și brusc respirația.

– Atunci aruncă o ultima privire, Warren Anderson, ca să-ți amintești exact la ce renunți.

Era, desigur, complet goală. Și asta îi înfrânse voința. Făcu un pas spre ea, se poticni, de fapt, și căzu în genunchi în fața ei. Îi îmbrățișă șoldurile, presându-și obrazul de pântecul ei. Geamătul lui era sincer.

Amy uită repede de răzbunare. Warren uită repede de deciziile lui. Rămase doar focul care izbucnea de fiecare dată când se atingeau. Regretele aveau să fie cernute a doua zi.

Amândoi urmau să le aibă, deși, din păcate, nu pentru motive pentru care s-ar fi așteptat.

Capitolul 39

– Se pare că am ajuns prea târziu, constată Connie.

– Păi, nu te uita la mine, zise Anthony. Nu sunt eu cel care ne-a băgat în furtuna aia care ne-a aruncat până la jumătatea drumului spre Groenlanda. Fratele meu drag are onoarea asta.

– Asta le întrece pe toate, maimuțoiule. Fratele tău drag e pe cale să facă măcel.

Asta nu era chiar adevărat, dar pe-aproape.

James stătea de cealaltă parte a patului, privind în jos, la cuplul adormit, și și-ar fi dorit nespuse ca furtuna să nu fi intervenit între el și prada lui.

Avusese nevoie de două săptămâni pline ca să reducă din nou diferența, dar tot fusese cu vreo opt ore în urma lor, de aceea corabia lui nu andocase până în acea dimineață, motiv pentru care nu era nici urmă de cealaltă corabie. Nu mai rămăsese nimic din planurile lui de a-i încolți pe ticăloșii vicleni.

Nu luase în calcul că *Nereus* ar fi ajuns primul. Presupusese corect că Warren reușise să se ocupe cu succes de chinezi și că acum putea fi găsit acasă. Cei doi frați și Connie plecaseră într-acolo imediat, incapabili să-și alunge grijile până nu erau siguri că Amy era bine. Menajera familiei Anderson îi asigurase de asta, și le spusese că cei doi, căpitanul și oaspetele lui, încă dormeau.

Ea plecă să le aducă micul dejun. Ei se duseră direct la etaj, ca să găsească perechea lipsă. Nu se așteptaseră să-i găsească împreună.

Acum, James stătea lângă ei, furibund, dar conștient că nu putea să-l ucidă pe bărbatul care furase inocența lui Amy, de vreme ce el însuși făcuse la fel cu Georgina, propria soră a lui Warren, și o lăsase însărcinată. Îl înfuria mai mult decât putea să rabde că asta îl lega de mâini. Acum nesuferitul trebuia să fie bine-venit în familie, și nu doar ca un cumnat, care putea să fie cu greu tolerat și ignorat, dacă se ajungea la asta, ci ca nepot prin alianță al lui James. Nepotul lui! Un blestemat de iad veșnic.

– Cred că am putea să fim generoși și să presupunem că s-au căsătorit, zise Anthony, însă sugestia îi atrase două priviri fulgerătoare, dezgustate. Păi, nu e chiar exagerat.

Connie se trase înapoi, ca să nu fie în drum înaintea spusă:

– De ce nu-l întrebi?

– N-ai grijă, așa o să fac.

Iar ghiontul pe care i-l dădu lui Warren nu fu blând. Fiind cel mai aproape de el, Anthony se aplecă și-i trase nonșalant un dos de palmă, ca să-l atenționeze. O făcu destul de repede. Și astfel abordat, Warren se trezi lovind cu pumnii în stânga și în dreapta.

Anthony se dăduse deja la o parte din calea primejdiei, dar pe el îl văzu Warren mai întâi.

– De unde naiba ai apărut?

– Am o întrebare mai bună pentru tine, bătrâne, răspunse Anthony. V-ați căsătorit?

– Ce dracu' întrebare e asta?

- Una pertinentă în clipa de față. A, văd că-ți amintești acum că nu dormi singur. Deci?
- Nu m-am însurat cu ea, izbucni Warren.
- Anthony plescăi dezaprobator din limbă.
- Ar fi trebuit să minți, yankeule, sau cel puțin să fi adăugat „încă” la declarația asta. Al naibii de prost mai ești dacă nu-ți dai seama de asta.
- Cine a zis că e deștept?
- Warren se răsuci să se uite la Connie, care stătea la picioarele patului, apoi la cumnatul lui, pe care tocmai îl auzise.
- Doamne, Dumnezeule! șuieră căzând înapoi pe pernă. Spune-mi că visez.
- Răspunse Amy, al cărei umăr fusese înghiontit de Warren îndeajuns ca s-o trezească în cele din urmă.
- Ce...
- Avem companie, zise Warren scurt, cu o voce plină de dezgust.
- E, avem pe nai...
- Dar se opri, zărindu-l lângă pat pe unchiul ei, Tony, și, cu ochii mari, încheie într-o notă îngrozită:
- ...ba
- Mă bucur să văd că ești bine, drăguță, zise Anthony, apoi adăugă: Cel puțin în cea mai mare parte.
- Amy gemu și-și îngropă fața în umărul lui Warren. Dar coșmarul luă amploare.
- Nu-i nevoie de asta, fată dragă, zise James în spatelui ei. Știm cine e de vină aici.
- E un vis, îl asigură ea pe Warren. O să dispară de îndată ce ne trezim.
- Warren doar oftă.
- Măcar de data asta aș vrea să nu te amăgești, Amy.
- O, ce drăguț.
- Se aplecă să se uite la el.

- Este pur și simplu splendid. Și să nu crezi că nu-mi amintesc că ai încercat să mă alungi aseară. S-a terminat, nu? Cine pe cine amăgește?
- Își asumă vina destul de bine, nu? remarcă Anthony.
- Cumva îmi amintește de Regan și de înclinația ei pentru manipulare în absolut orice situație, observă Connie.
- Și, din păcate, au același gust mizerabil la bărbați, concluzionă James.
- Foarte amuzant, domnilor, zise Warren. Dar, de dragul doamnei, de ce nu ieșiți dracului de-aici ca să putem să ne îmbrăcăm înainte să continuăm asta?
- N-ai de gând să sari pe fereastră, nu? replică Anthony primul.
- De la etajul al doilea? contră Warren. N-am chef să-mi frâng gâtul, mulțumesc.
- Asta-i amuzant, yankeule, chicoti Anthony. Gâtul să-ți fie cea mai mică grijă în clipa asta.
- Ajunge, Tony, zise James.
- Și către Warren, cu înțeles clar:
- Din câte îmi amintesc, biroul e odaia preferată pentru astfel de discuții. Nu pierde timpul.
- Warren sări din pat în secunda în care se închise ușa și începu să-și caute hainele. Amy se ridică mai lent, ținând cearșaful în fața sânilor. Roșeața nu-i părăsise încă obraji. Și nu credea că avea să-i părăsească vreodată.
- N-ar fi putut să fie mai umilită de-atât decât dacă o găseau părinții ei. Să vorbească despre cum să seducă un bărbat era una, să fie surprinsă în fapt, cu totul altceva. Nu voia să mai dea nici odată ochii cu unchiul ei. N-avea de ales.
- Dacă n-aș ști prea bine, aș crede că ai plănuit asta, zise Warren îmbrăcându-și haina.
- Amy înmărmuri la auzul intonației pline de amărăciune. Nu putea să suporte acum unul dintre atacurile lui, chiar nu putea.

– Nu te-am forțat să faci dragoste cu mine noaptea trecută, punctă ea.

– Zău?

Acuzația era reală, dar, mai mult, o făcu să se vadă pe sine cu ochii lui. Avea perfectă dreptate.

Își amintise ce-i spusese Jeremy și folosise asta împotriva lui Warren. De altfel, de la bun început fusese cu totul concentrată pe sine însăși în campania de a-l câștiga, neluând niciodată în considerare sentimentele lui prezente, ci doar pe acelea de care era sigură că el urma să le aibă mai târziu. Dar să fie sigură nu era o dovadă, oricât de puternice îi erau instinctele în privința aceasta. Fusese nedreaptă.

Ridică privirea, ca să-și exprime regretul, că n-avea să-l mai manipuleze, dar el deja ieșea din odaie.

– Așadar, aici te-au pedepsit? îi zise Anthony fratelui său când intrară în biroul mare de la parter. Păi, a fost, cu siguranță, destul spațiu pentru asta.

– Tacă-ți gura, Tony!

Dar Anthony nu fusese niciodată omul care să asculte un sfat dacă nu-i convenea. În aceeași ordine de idei, zise:

– Trebuie să-mi arăți și pivnița scârboasă cât suntem aici, ca într-o zi să pot să-i spun lui Jack totul despre astea. Sunt sigur că o să fie fascinată să audă cum unchiu' aproape l-a spânzurat pe tata.

James făcu un pas în față. Connie sări între ei. Iar Warren intră, întrebând:

– N-ați putut să mă așteptați?

Cei doi frați se îndepărtară brusc unul de altul. Connie își îndreptă haina și zise agreabil:

– Bună sincronizare, yankeule. Erau gata să uite că pe tine le-ar plăcea să te sugrume.

– Deci, cine vrea să aibă plăcerea? întrebă Warren trecându-și privirea de la unul la altul.

– Eu nu, bătrâne, răspunse Anthony. Am trecut și eu prin asta, habar n-ai tu, deși n-am avut rudele prin alianță cu ochii pe mine. N-avea deloc rude, din fericire. A trebuit să fac singur pe onorabilul.

Warren se întoarse spre James.

– Tu ai de gând să faci pe ipocritul, atunci?

Trecu o clipă înainte ca James să răspundă:

– Nu. Cât timp ați stabilit lucrurile, îmi țin mâinile departe de tine. Și date fiind condițiile, prins asupra faptului, cum s-ar spune, n-ai nici de-al naibii de ales, nu?

Warren era conștient de asta, de aceea era așa de furios pe el însuși. Una era să se bucure de farmecele lui Amy, dacă familia ei nu afla, dar era cu totul altceva acum, că ei știau despre asta.

– Am să mă însor cu ea, scrâșni el. Dar al naibii să fiu dacă o să trăiesc cu ea și al naibii să fiu dacă o să mai accept vreun amestec din partea voastră, ticăloșilor.

– Ei, Doamne, omule, nu trebuie să fii așa de curtenitor, zise Anthony. Am stabilit doar partea cu căsătoria.

– Vrei să te însori cu mine?

Warren se întoarse și o văzu pe Amy stând în pragul ușii. Nu făcuse decât să-și pună pe ea rochia, în mare dezordine. Era desculță. Degetele lui contribuiseră la dezordinea splendidei coame de păr negru. Și îi lipsea efervescența care o caracteriza atât de mult.

El era prea furios ca să observe gheara care îi strânsese pieptul, prea furios să vadă că ea era pregătită pentru răspunsul lui.

– Știi deja răspunsul. N-am zis niciodată altfel, nu?

Poate că Amy fusese pregătită pentru răspunsul acesta, dar, de fapt, auzindu-l după tot ce împărtășiseră recent... după noaptea precedentă... Durerea fu aproape insuportabilă, invadându-i pieptul și gâtul. Dar el stătea acolo, furios și încăpățânat ca întotdeauna, și ea ar fi preferat să moară decât să bage el de seamă cât de mult o rănise acum.

- Atunci s-a stabilit, zise ea simplu.
- Nici vorbă, fată dragă, îi zise James. Nu contează ce vrea el.
- Ba contează, bineînțeles. N-o să mă mărit cu el.
- Neîncrezător, James întrebă:
- Știi ce are să spună taică-tu despre asta?
- Dar Amy doar răspunse:
- Nu mă mărit cu el până nu mă cere.
- E prea încăpățânat, drăguță, zise Anthony, atrăgându-l atenția spre el.
- Și James adăugă:
- Să dea naiba dacă n-o să te ceară, Amy. Garantez.
- Nu intră în discuție felul ăsta de-a mă cere. N-ar vorbi serios, și eu vreau să știu că vorbește serios. Ți-am mai spus, unchiule James, că nu-l vreau dacă vine la altar cu forța. Cu asta, am încheiat discuția. Aș vrea să mă duc acasă cât mai curând posibil, dacă unul dintre voi poate să aranjeze asta.
- Nu se mai uită la Warren. Plecă pur și simplu, la fel de liniștită cum apăruse. Dar exasperarea pe care o lăsă în urmă fu reală pentru cel puțin două persoane din încăpere.
- Drăcia dracului, mârâi James.
- Păi, asta te scapă din cârlig, yankeule.
- Asta veni de la Anthony, cu o doză completă de dezgust.
- Dar asta înseamnă și că o să te ții naibii departe de ea, altfel șterg pe jos cu tine cu mâna mea.
- Warren nu fu deloc îngrijorat de amenințare, căci nu avea intenția să se mai apropie vreodată de Amy.
- Dar nu era sigur dacă ceea ce simțea acum era ușurare, și dacă nu, ce naiba îi sfredelea măruntaiele și-l făcea să-și dorească să fugă după ea? Nu că avea să capituleze în fața acestei emoții de nedescris.
- Se întoarse spre James și puse întrebarea care îi stăruia în minte:
- În orice caz, cum ați ajuns aici atât de repede?

- Cu corabia ta.
- În mod normal, Warren ar fi explodat auzind așa ceva, dar din fericire, fu încântat să-și aibă chiar în acel moment corabia la dispoziție. Urma să se mute imediat în cabina de acolo.
- Mă scuzați, atunci, domnilor. Simțiți-vă bine în casa mea. Eu mă duc pe *Nereus*, să văd ce-a mai rămas din ea.
- Era o înțepătură care ținti direct în inima experienței de marinar a lui James. James spuse drept răzbunare:
- Nu mare lucru.
- Warren nu mușcă momeala.
- O să înțelegi, în aceste condiții, de ce n-o să mă ofer să vă duc înapoi în Anglia.
- De parcă noi v-am pune pe tine și pe Amy pe altă corabie împreună, mormăi Anthony.
- Warren nu mușcă nici de data aceasta momeala.
- Atunci poate n-o să ne mai vedem unii cu alții.
- Așa sperau cu toții.

Marius Neau's
Capitolul 40

Frații lui Warren plecaseră înapoi în Anglia la începutul săptămânii, împreună cu noul administrator. Dacă pleca neîntârziat, avea o șansă să-i întâlnească pe mare și să evite astfel să revină în Anglia pentru explicații.

Nu plecă imediat. Află ce alte corăbii era posibil să plece spre acea parte a lumii. Una era programată să plece în trei zile. Se aștepta ca Amy să fie la bordul acesteia. Și, cât timp ea și unchii ei plecau atât de curând, întoarcerea lui la Londra chiar nu mai avea nici un rost. Puteau să le explice ei fraților lui. Noul administrator avea să fie instalat în biroul Skylark. El n-avea

nimic altceva de făcut la Londra – în afară de a fi din nou prea aproape de Amy pentru liniștea minții lui.

Ultimul argument îl convinse să evite Anglia cu totul timp de câțiva ani, mai ales că trecuse deja prin momente grele stând departe de casă cât timp fusese Amy acolo. Continua să aibă acea senzație care nu-i dădea pace că n-ar fi trebuit să lase lucrurile să se termine în acel mod, că ar fi trebuit să-și ia răgazul necesar să-i explice ei, în particular, de ce rămânea ferm în decizia de a nu se însura cu ea, că nu ea era de vină, ci el avea de obiectat față de căsătorie în sine. Desigur, ea probabil știa asta, din moment ce știa atât de multe despre trecutul lui, inclusiv povestea cu Marianne, dar n-ar fi stricat să reitereze de ce n-o cerea de nevastă.

Și nu putea să-și scoată din cap ultima ei imagine, cu acel amestec de durere, înfrângere și încăpățănare care-i schimbaseră înfățișarea, făcând-o să arate mai mare de cei optsprezece ani, făcându-l pe el să vrea s-o consoleze. Îi venise în ajutor, refuzând să-l aibă altfel decât în condițiile ei. Îi era recunoscător pentru asta – sau ar fi trebuit să-i fie. Dar adevărul era că ea refuzase să-l aibă.

Dumnezeule, doar n-avea de gând să lase și asta să-l necăjească, nu-i așa?

Warren se cufundă în muncă și întâlniri cu prietenii vechi. În ziua în care Amy plecă, bău și-și petrecu a doua zi în pat, dorindu-și să n-o fi făcut. Apoi își văzu de viață. Se mută înapoi în casă, dar nu în dormitorul lui, ale cărui amintiri amețitoare erau prea puternice ca să le suporte. Își programă o călătorie în Indiile de Vest, care avea să dureze mai multe luni, cumpără marfă și-și petrecu ultima lui seară în oraș cu Mac, iar acesta se abținu, înțelept, să aducă în discuție vreun Malory.

În dimineața plecării, se duse la docuri să se bucure de vremea de vară târzie, dar în actuala stare de spirit nu găsi nici o plăcere

în asta. Trecuseră cinci zile de când Amy plecase din oraș și era mai ușor să nu se mai gândească la ea – asta nu era adevărat. Nu se putea abține să nu se gândească la ea. Dar urma să fie mai ușor. Trebuia, fiindcă amintirile deveneau, de fapt, dureroase.

Întâmplător, plimbarea prin oraș nu fu lipsită de evenimente. Cotind pe un drum care ducea la docuri, Warren o văzu pe Marianne, și toată vechea amărăciune îl cuprinse până ce aproape se sufocă. Îmbrăcată în galben radios până la umbrelă, după ultima modă, părea cu fiecare centimetru soția unui om bogat, însă el auzise de divorțul ei. Nu avea o părere clară în legătură cu asta, dacă avea una, fiindcă nu-și omorâse timpul cu asemenea gânduri.

Ar fi trebuit să treacă pe lângă ea ca să ajungă la docuri. Să dea naiba dacă nu. Se întoarse să traverseze strada, dar ea îl văzuse. Înțepeni când îl strigă, dar nu mai făcu un pas. O așteptă să se apropie, făcând-o să vină la el. Odinioară, i-ar fi îndeplinit și cea mai mică dorință. Acum abia suferea s-o vadă, deși cu părul blond și ochii albaștri-deschis încă era la fel de frumoasă ca întotdeauna.

– Ce mai faci, Warren?

– N-am chef de conversații inutile, răspunse el tăios. Așa că, te rog să mă scuzi...

– Tot amărât? Speram că nu.

– De ce? rânji el. Te-ai gândit s-o iei de unde ai rămas?

– Nu. Am primit ce-am vrut, independența de orice bărbat. N-aș da asta pentru nimic în lume.

– Atunci despre ce vorbim?

Îi oferi un zâmbet care el își aminti că denota răbdare. Uitase asta despre ea, uitase de răbdarea ei fără limite, că nimic nu o putea scoate din sărite. Acum, gândindu-se la asta, considera că era mai mult o lipsă de emoție din partea ei, atât de diferită de răbdarea lui Amy, sau mai degrabă toleranța ei, fiindcă Amy numai răbdătoare nu era.

– Aproape am ajuns la tine acasă, să știi, când am auzit te-ai întors, îi zise ea. Dar n-am avut destul curaj. Așa că, mă bucur că am dat de tine, fiindcă vreau să-ți spun că-mi pare rău pentru greșeala personală din aranjamentul lui Steven. N-am putut să-ți spun înainte, dar acum, că am divorțat, pot.

– Și eu ar trebui să cred asta?

– E-n regulă dacă nu crezi. Vreau doar să-mi descarc conștiința. Nu că aș fi schimbat ceva, dar nu m-am simțit niciodată bine făcând asta.

– Ce, Marianne? Ce naiba vrei să spui?

– Steven a stabilit totul... tu, eu. Totul a fost un plan bine gândit, conceput de el chiar dinainte ca tu și cu mine să ne întâlnim. Și tu ai căzut în asta. Erai tânăr și naiv, și planul era simplu. Să te fac să te îndrăgostești de mine, apoi să te las cu buza umflată în fața celui mai mare rival al tău. Iar copilul a făcut parte din înțelegere. La fel și divorțul, de altfel. Cum am spus, el a pus totul la cale dinainte. Nu-i trebuia decât o femeie ca să-l ducă la bun sfârșit, și m-a găsit pe mine, fiindcă ce oferea în schimb era prea bun pentru mine ca să refuz. Să fiu bogată și independentă, fără să fie nevoie să satisfac orice bărbat. Cu asta m-a ademenit. De-asta am făcut-o.

Warren era prea sceptic pe moment ca să se înfurie.

– Copilul a făcut parte din asta?

– Da. Ce avea de gând Steven să spună dacă ai fi încercat să revendici copilul era în cea mai mare parte adevărat. Mă culcasem cu el. El insistase, nu fiindcă m-ar fi plăcut sau ceva de genul asta, ci ca să se asigure că o să rezulte un copil. Vezi tu, nu-i păsa cine e tatăl copilului, cât timp tu credeai asta.

– Al cui a fost copilul?

Ea ridică din umeri cu indiferență.

– Sincer, nu știu. N-aveam de gând să-l țin... și asta a fost parte din înțelegere... așa că am încercat să nu mă prea atașez de el.

– Steven l-a omorât?

Warren o surprinse.

– Așa ai crezut? Nu. Asta este partea ciudată. L-a iubit, de fapt, pe băiat. A fost de-a dreptul dat peste cap când a avut loc accidentul.

– Pun pariu că a fost.

Ea se încruntă.

– L-ai lăsat să câștige, nu? Ai permis ca totul să se întâmple conform planurilor lui.

– Nu văd cum aș fi avut de-ales, nerod credul cum eram.

– Vorbesc serios acum. Crezi că nu văd cât de amărât ești încă? De ce nu lași pur și simplu totul în spate și nu uiți de asta? Știi că singurul motiv pentru care am rămas căsătoriti atâta timp a fost bănuiala lui că încă mă iubești? Înțelegerea era să am divorțul după doar câțiva ani, dar nu m-a lăsat câtă vreme a crezut că îți mai stoarce câteva picături de sânge cu căsnicia noastră. Singurul motiv pentru care m-a lăsat în cele din urmă a fost că n-ai mai fost prin preajmă destul de des ca el să-și desfete privirea.

– Deci, te-ai pricopsit cu el mai mult decât te gândiseși. Crezi că-mi pasă?

– S-ar putea să-ți placă știind că n-am ținut niciodată la el, iar el a simțit același lucru față de mine în toți anii ăștia.

– Așadar, există dreptate la urma urmelor?

– S-ar putea să-ți placă și să știi că s-a plictisit de ultimul aranjament, că începuse să caute unul nou.

– Tu crezi, practic, că aș face aceeași greșeală de două ori?

– Nu, m-am gândit că ar trebui să știi că nu s-a sfârșit din punctul lui de vedere. Chiar te urăște, înțelegi. Mă tot întrebam dacă e zdravăn la cap când intra în furiile astea legate de disprețul și ochii învințiți din copilărie, lucruri minore care n-ar trebui să însemne nimic. Dar se înfură în legătură cu modul în care aceste incidente din copilărie l-au făcut de rușine înaintea tatălui său și cu modul în care acesta îl ridiculizase și-l umilise,

fiindcă pierduse acele bătaii cu tine. Își ura și tatăl, dar n-a recunoscut niciodată... l-a confundat cu tine, cred. Tu erai mai ușor de urât. Nu trebuia să se simtă vinovat pentru asta.

– Steven poate să se ducă la dracu' din partea mea, dar tu... tu ar fi trebuit să-mi spui că ești disponibilă pentru bani, Marianne. Aș fi putut să compensez prețul lui.

Insulta își atinse ținta, aducându-i o roșeață plină de furie în obraji.

– De unde știi cum e să fii sărac și să n-ai nimic? Tu ai avut mereu tot ce ți-ai dorit. Nu mi-a plăcut să te înșel așa. Nu m-am așteptat să fii atât de drăguț și de iubitor de distracție... cel puțin așa obișnuiai să fii. Dar făcusem înțelegerea. A trebuit s-o respect.

– Da, pentru bani, zise el cu dezgust.

– Păi, uite ceva gratis, Warren. Tânăra domnișoară care a stat acasă la tine? S-a auzit în tot orașul că ai compromis-o, dar a refuzat să se mărite cu tine. Și Steven a plecat din oraș pe corabia ei. Cum spuneam, caută un nou mod să-ți faci rău. Ar crede, se pare, că l-a găsit.

Marius Maria Capitolul 41

Georgina nu așteptă să fie anunțată și s-o întâlnească pe Amy în salon. Alergă direct la etaj, în dormitorul fetei și, supărată cum era, nici măcar nu bătu la ușă.

– Amy Malory, nu pot să cred cu cine ai ieșit azi. Ai vreo idee... măcar știi cine e? Cum ai putut să ieși cu omul ăla?

Amy se răsuci în pat, unde se uita la cele mai recente planșe de modă aduse acasă de mama ei.

– Și eu mă bucur să te văd, mătușă George. Ce face micuța Jack?

– N-ai decât să încerci cu unchi-tu șiretlicul ăsta de a mă lua pe ocolite, dar nu-l încerca cu mine, domnișoară. Ai ieșit cu Steven Addington.

– Da, știu.

– Dar nu știi cine e?

– Bineînțeles că știu, zise Amy simplu. Mi-ai spus totul despre el, dacă-ți amintești. E cel cu care s-a căsătorit Marianne. Au divorțat, apropo.

Georgina rămase cu gura căscată.

– Știai, și tot i-ai permis să te invite să ieși cu el?

– Deocamdată.

– Dar de ce? Întrebă Georgina. Și nu-mi spune că-l plăci.

– E destul de chipeș, nu crezi?

– Amy!

– Of, bine, mormăi Amy. E destul de simplu, de fapt. Steven mi-a acordat atenție, m-a curtat, ca să zicem așa, de când am plecat din Bridgeport. M-a mirat asta la început, mai ales că a recunoscut deschis că știe de refuzul meu de a mă mărita cu Warren. Cum ar fi putut să știe asta, nu și restul?

– N-ar fi putut.

– Exact. Așa că de ce mi-ar fi făcut curte când era conștient că fusem compromisă?

– A crezut că o să fii o pradă ușoară? Sugeră Georgina ironic.

– M-am gândit la asta, dar am respins posibilitatea. Nu, vrea să se însoare cu mine.

– Ce?

Amy dădu din cap.

– Tocmai.

– Te-a cerut?

– Nu, dar a sugerat că o va face. Cred că-l așteaptă pe Warren să sosească înainte de asta.

– Ce-are Warren a face cu asta?

- Totul. Gândește-te la ce mi-ai spus despre el, cum el și Warren au fost rivali în copilărie, cum au vrut aceleași lucruri și s-au bătut pentru ele. Warren a vrut-o pe Marianne, și Steven i-a luat-o. Steven crede că Warren mă vrea pe mine, așa că acum mă vrea și el.

- Presupun că sună logic, nu? fu Georgina de acord.

- Dar micul lui spion...

- Care mic spion?

- Una dintre servitoarele din casa fratelui tău... am prins-o de două ori trăgând cu urechea în cele câteva zile cât am stat acolo. Dar aș spune că n-a reușit să audă tot în ziua în care au sosit unchii mei. A prins doar părțile cele mai rele. Cel puțin sunt aproape sigură că n-a auzit refuzul expres al lui Warren de-a se însura cu mine.

- De ce?

- Fiindcă Steven - mincinosul blestemat - și-a exprimat compasiunea pentru Warren, că nu l-am găsit pe gustul meu. Așa încât e evidentă concluzia pe care a tras-o.

- Nu l-ai corectat?

- N-am fost sigură atunci ce urmărea, așa că l-am lăsat să creadă ce vrea.

- Dar de ce ieși cu el?

- Din cauza lui Warren.

- Poftim?

Amy zâmbi la expresia confuză a Georginei și explică:

- În felul meu n-a mers, mătușă George, sinceritatea și onestitatea nu mi-au fost apreciate deloc. Așa că am de gând să încerc ceva de modă veche, precum simpla gelozie, ca să-l fac pe Warren să se răzgândească.

- O, Doamne, n-o să fie nimic simplu în asta, dacă e vorba de Steven.

- Asta e bonus. Am să-i dau lui Warren un motiv să-l provoace, ca să poată să scape, în sfârșit, de vechea amărăciune.

Georgina oftă, silită să afirme ceea ce era evident.

- Amy, asta presupunând că Warren te vrea. Cum poți să fii în continuare atât de încrezătoare, după tot ce s-a întâmplat la Bridgeport?

- Ai perfectă dreptate. S-ar putea să nu dea o ceapă degerată pe faptul că mă mărit cu Steven. Nu pot decât să mă încred în instinctele mele.

- Dar s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată la Londra. N-are nici un motiv să vină.

- O să vină, fu tot ce zise Amy.

- Cum poți să fii așa de sigură? Lasă, știu.

Georgina clătină din cap.

- Instinctele tale.

Georgina se întoarse acasă deprimată, sigură acum că Amy se îndrepta spre o dezamăgire cruntă. Dacă își cunoștea bine fratele - și-l cunoștea -, acesta avea să se țină acum cât mai departe posibil de fată, adică undeva în cealaltă parte a lumii. Deci, fu mai mult decât puțin surprinsă recunoscând vocea care răzbătea din biroul lui James ca fiind a lui Warren, și când deschise ușa, avu confirmarea.

- Deci de ce nu faci ceva? întreba Warren. Se face naibii de râs.

- Mie mi se pare că i-a venit mintea la cap, răspunse James nonșalant. Tu ești ăla care a făcut-o de râs.

- Măcar știi cine e omul ăsta? S-a însurat cu o femeie, a forțat-o să aibă un copil, doar ca să se răzbune pe mine. După Amy umblă pesemne pentru același motiv, fiindcă își închipuie că o să mă facă să sufăr dacă o câștigă.

- O să te facă?

- Asta nu e, la dracu', treaba ta, Malory, zise Warren repede, apoi își trecu mâinile prin păr, deznădăjduit, înainte să adauge: Uite, dacă ajung față-n față cu Addington, mi-e teamă c-o să-l omor. A dat năvală prea vehement în viața mea ca să trec cu vederea.

- Nu știi ce vrei de la mine, yankeule. S-a stabilit deja că Amy n-o să asculte un sfat bine intenționat când este inima ei la mijloc.

- Atunci avertizează-l pe el. Ca unchi al lui Amy, ar fi trebuit s-o fi făcut deja. De ce n-ai făcut-o?

James doar își încreți fruntea la acest atac.

- N-am fost conștient de faptul că individul ți-a fost dușman personal. Și de-aș fi știut, nu văd de ce ar fi contat. Comportamentul lui în timpul călătoriei încoace a fost ireproșabil.

- Tocmai ți-am spus de ce e capabil.

- După părerea ta, dar ce dovadă ai?

- Fosta lui nevastă mi-a mărturisit totul înainte să plec din Bridgeport, cum a plătit-o să se țină de mine până o cer de nevastă, apoi să mă părăsească. Cum a avut un copil și m-a lăsat să cred că era al meu a făcut parte din înțelegere, la fel și căsătoria cu el, cu promisiunea unui divorț în cele din urmă.

James pufni.

- Și te aștepti să te cred pe cuvânt sau, de fapt, să cred pe cuvânt o femeie divorțată care-i poartă, destul de posibil, o ranchiună destul de mare ca să-l calomnieze?

- Du-te dracului, atunci! zise Warren ieșind furtunos din încăperea, abia adăugând un scurt „Georgie” când observă că sora lui stătea în ușă.

Ea se duse acum la biroul soțului ei, ca să întrebe:

- Ce naiba e cu tine, James? Te-ai fi dus după Addington într-o clipă dacă ți-ar fi spus altcineva ce tocmai ți-a spus Warren. Nu-l crezi?

- Dimpotrivă, draga mea. N-am nici o îndoială că Addington e așa hain la inimă cum l-a descris fratele tău.

- Atunci de ce nu juri că o să-l omori pe ticălos?

- Și să-i refuz plăcerea fratelui tău? Nici gând, din moment ce are o fire al naibii de distractivă.

*Warren
Mara*

Capitolul 42

Era o petrecere în grădină, genul plictisitor, cu vreo sută de oaspeți încercând să se amuze cu jocuri pe pajiște și șarade, gazda rugându-se să nu plouă. James n-ar fi participat, chiar dacă Georgina plănuise asta, dacă n-ar fi auzit că aveau să fie acolo Amy, precum și Steven Addington.

Nu că se aștepta ca lucrurile să devină interesante - cu excepția cazului în care apărea Warren. Dar James avea sentimentul că asta era posibil.

Acest sentiment pălea pe măsură ce ora înainta spre lăsarea serii și mesele pe gazon erau întinse ca să hrănească mulțimea. Cina fu o chestie plictisitoare, cu cele mai recente bârfe purtate de oaspeți de la o masă la alta, nimic din ce nu se discutase deja la clubul lui James. Tocmai era pe cale să-și ia nevasta acasă, când Warren ieși din casă pe terasă.

James se uită imediat după Amy. Desigur, micuța neastâmpărată stătea la o masă cu Addington. Nu părea să se distreze, abia dacă asculta sporovăiala americanului. Se întoarse din nou, să vadă cât avea să-i ia lui Warren să-i zărească. Nu prea mult.

- Ticălos înfierbântat, mormăi James. Nu știe că genul ăsta de lucruri ar trebui făcute în particular?

Georgina se aplecă spre el să întrebe încet:

- Despre ce tot mormăi?

- Despre frate-tu.

- Care?

- Cel care e pe punctul de-a ne distra.

Georgina se răsuci și-l zări pe Warren pornind pe pajiște, îndreptându-se țintă spre masa lui Amy. Dădu să se ridice. James o trase la loc.

- Unde crezi că te duci? își întreabă soția impetuoasă.

– Să-l opresc, desigur.

– Mușcă-ți limba, George. Asta am venit să văd aici, deși am crezut că doar lansează provocarea. Dar ar fi trebuit să știu că frate-tău n-ar face asta în mod civilizată.

Georgina se simți jignită în locul lui Warren.

– Încă n-a făcut nimic... și, la naiba, de unde ai știut c-o să vină aici?

– Poate fiindcă a primit un bilet anonim care-i spunea că Amy și drăguțul ei o să fie aici.

– Nu te cred!

El încreți fruntea, deloc impresionat de expresia ei îmbufnată, și admise fără ocolișuri că acceptase deja faptul, regretabil, că Warren ar fi trebuit să se însoare cu Amy după ce o compromisese deja atât de rău. Și din moment ce singurul obstacol de care se poticneau părea să fie întârziata „cerere în căsătorie“ a lui Warren, James decisese să se distreze împingându-l în această direcție – în felul lui.

Dar soției lui nu-i zise decât:

– De ce nu?

– James Malory!

– Taci acum, draga mea, o admonestă. Ajunge la obiectiv.

Întocmai așa era. Și Warren nu se deranjă să înceapă cu „salut“, cu „ce mai faci“, nici chiar cu „ieși afară“. Numeroșii ani de ură clocotindă îl făcură să treacă la fapte. O ridică pe Amy de pe scaun doar ca s-o dea la o parte din drum, apoi îl pocni pe Steven și-l răsturnă de pe al lui. Steven sări imediat în picioare și începu să se agite.

Urmără țipete din partea doamnelor surprinse aflate în imediată vecinătate, în timp ce domniile acestora veniră repede să privească și să înceapă să parieze. James se duse și el pe margine, oprindu-se lângă Amy. Era pregătit s-o împiedice să intervină, dar ea nu intenționa s-o facă.

– Cum te simți când se bat bărbații pentru tine, fată dragă? întrebă el curios când Steven fu pus la pământ pentru a doua oară.

– Nu sunt sigură, răspunse ea. Dar o să te anunț când văd cine câștigă.

– Asta e destul de evident, nu crezi?

Amy nu răspunse, dar James detectă zâmbetul secret de pe buzele ei. Oftă în sinea lui, având confirmarea că mica neastâmpărată era prea loială și prea legată de nesuferit ca să renunțe vreodată la el. De ce naiba nu putuse și ea să fie nestatornică, la fel ca majoritatea femeilor, și să-și piardă interesul pentru Warren înainte să fi fost făcut răul ireparabil?

Bătaia doborî mesele și făcu gazdele să tremure, dar, e drept, începea să se și domolească.

Warren îi dădu lui Steven doi pumni fulgerători, în stilul în care îl învățase Anthony, dar fusese evident de la început că nu avea nevoie de nici o mișcare sofisticată ca să câștige. Steven nu era în formă, rămase curând fără suflu și în cele din urmă își pierdu cunoștința.

Warren nu terminase cu el însă. Luă un pahar de pe una dintre mesele rămase încă în picioare și-i zvârli lui Steven în față conținutul, oricare ar fi fost acesta.

Omul tuși și împrăștie stropi pentru o clipă, înainte să deschidă ochii, trezindu-se ridicat de pieptii cămășii, și auzi o voce foarte calmă zicând:

– O să te ții departe de ea, Addington, dacă îți cunoști interesul. Și o să iei următoarea corabie care pleacă din țară. Și n-am să-ți dau sfatul ăsta decât o dată. Mai amestecă-te tu în viața mea, și o să-ți dorești să fi murit.

Warren întări acest avertisment lovindu-l pe Steven din nou. El nu încasase nici măcar un pumn.

Dar nu rămase să-și celebreze victoria. Fără un singur cuvânt pentru Amy sau pentru oricine altcineva, porni înapoi pe peluză și plecă.

- Ți-ai dai seama ce simți, draguță? întrebă James în timp ce Amy se uita uimită după silueta lui Warren care se îndepărta. Ea oftă.

- Trebuie să te înclini în fața omului. El dă un nou înțeles cuvântului „încăpățânat“.

James chicoti.

- Păi, nu?

Amy se frământă toată noaptea cu privire la asta. Cu Addington totul mersese cum sperase ea - până la un punct. Warren nu trebuia să plece la final. Trebuia să cadă în genunchi și s-o implore să se mărite cu el - mă rog, poate nu așa dramatic, dar trebuia cel puțin s-o spună. Dar nu, el nici măcar n-o salutase.

Oricât s-ar fi gândit la asta, știa că își jucase ultima carte. Rămăsese fără idei și aproape fără speranță. Fir-ar ale naibii de instincte! Ale ei o luaseră, în mod evident, razna undeva pe drum.

Partea cea mai proastă era că se îndoia că urma să-l mai vadă vreodată. Avea să plece departe, înapoi în America, fără ca măcar să se întoarcă să-și ia rămas-bun de la ea. Și ea trebuia să-l lase de data asta. N-avea de gând să încerce să-l oprească sau să-l caute. Și n-o să mai încerce niciodată acele seducții nedorite, indiferent de cât de draguț funcționaseră spre final.

Trebuia să recunoască - nu putea să se țină singură de curta-tul acesta. Iar Warren se făcuse clar înțeles, așa încât de câte res-pingeri mai trebuia să aibă parte înainte să se deștepte?

Dar era dureros să fii deștept, chiar era.

Capitolul 43

James se opri la conacul din Grosvenor Square în drum spre club, dar fratele lui era plecat cu afaceri, Charlotte era plecată să rezolve treburile de dimineață, iar Amy nu primea vizitatori.

Chicoti în timp ce se întorcea la trăsură. Cuvintele exacte ale majordomului fuseseră „indisponibilă pentru vizitatori“, și nu avea nici o îndoială că ea îi ceruse în mod expres omului să spună asta. Fata ducea onestitatea la extrem, zău.

Tocmai urca în trăsură, când o alta trase în spatele lui. Nici n-ar fi observat dacă Warren n-ar fi sărit imediat și n-ar fi pornit spre casă. James se întoarse și-i tăie calea.

- N-ai noroc, îi zise James. Nu primește vizitatori azi.

- O să mă primească, replică Warren tăios și-l ocoli pe cum-natul lui.

- Stai, yankeule. N-ai venit s-o ceri de nevastă, nu?

- Nu.

- Mă bucur să aud asta, nu se putu abține James să nu împungă. Mi-era teamă să n-o faci, după ce aseară ai dovedit că ești îndrăgostit de fată.

Warren înlemni.

- Addington a meritat-o cu vârf și îndesat.

- Sigur, băietе dragă. Și ai bătut tot drumul înapoi aici doar ca să vezi că o primește, nu?

- Poate vrei s-o iei și tu?

- Te simți norocos după victorie, nu? Păi, hai atunci. Asta trebuia făcută de mult.

Își luară un moment ca să-și scoată hainele și să se pregă-tească de luptă în mijlocul aleii. Ca de obicei, James trase primul pumn. Warren se poticni înapoi câțiva pași.

- Ar fi trebuit să fii mai silitor la lecții, îl luă James peste picior.

Warren nu-și pierdu cumpătul și replică:

- Păi, de ce nu încerci din nou?

Fu pregătit de data asta, și James sfârși zburând peste umă-rul lui.

- Ce spunea? îl luă Warren peste picior la rândul lui.

Nu mai vorbiră după aceea, iar ceea ce urmă nu mai fu o luptă ușoară, cum avusese el cu o zi în urmă. Warren nu învășase

suficient de la Taishi, și, cu siguranță, nimic despre atac. Dar fu capabil să se apere împotriva lui James și să-l dezechilibreze de mai multe ori, trăgându-i câțiva pumni zdraveni în față înainte ca James să-și revină, și ferindu-se din calea pumnilor lui James când era nevoit să-și revină el însuși. Totuși, brutalitatea încăierării se menținu pe tot parcursul celor zece minute cât dură. Ajunseră la aceeași concluzie aproape în același moment. Nu urma să existe un câștigător.

– O afurisită de remiză, zise James dezgustat. Nu pot să cred. Warren își luă haina.

– Nu știi ce crezi tu, Malory, dar eu iau ce pot, iar o egalitate mă mulțumește pentru moment.

– Pentru moment, mormăi James, apoi se uită la Warren cu ochii mijiți. Nu Tony te-a învățat mișcările astea.

– M-a învățat noul meu mus.

– Mus? Foarte amuzant, yankeule.

Așa credea și Warren. Dar umorul lui nu dură decât până la plecarea lui James, furia care îl adusese acolo revenind odată cu refuzul ferm al majordomului de a-i permite accesul – cel puțin până când Warren îl amenință că sparge ușa.

În acel moment intră în salon, întrebându-se dacă omul se dusesse s-o informeze pe Amy de prezența lui sau plecase după ajutor, ca să-l arunce afară. Obrajii îi zvâcneau, degetele îl ardeau, își simțea stomacul de parcă încă avea un baros în el. Spera nespuse ca James să se bucure la fel de mult de ochiul învișțit și buza crăpată.

Amy rămase fără suflu când ajunse în salon, după ce alergase în jos pe scări. Nu crezu că cineva nu-i juca o festă până nu văzu cu ochii ei. Și era el – Doamne sfinte, ar fi putut să jure că Steven nu-l atinsese cu un deget cu o zi înainte.

Fără un cuvânt de salut, veni țintă spre ea, făcându-i inima s-o ia la trap. Și ajungând la ea, închise ușa, o apucă de mână și o trase spre canapea. Ei îi conveni – până când el se așeză și o puse pe genunchii lui, cu fața-n jos.

– Stai! țipă ea. Ce faci? Nu, ar fi trebuit să mă avertizezi... Warren!

Răsună prima lovitură.

– Asta fiindcă ai încercat să mă faci gelos, zise el.

– Și dacă n-a fost intenționat? se jelui ea.

– Atunci asta, fiindcă n-a fost intenționat.

Altă lovitură.

– Ar fi trebuit să fi făcut asta – încă una – pe corabie – din nou –, când l-ai păcălit pe Taishi să te lase să vii la mine în cabină.

Fusese o greșeală, nu trebuia să vorbească despre asta, să reînvie un noian de amintiri din acea noapte de fericire împărtășită: Mâna nu mai lovi din nou. În schimb, gemu și-o întoarse.

– Lasă tărăboiul, zise el morocănos. Amândoi știm că nu te doare.

Zgomotul pe care-l făcea Amy se opri brusc. Se uită urât la el.

– Ar fi fost posibil.

– Ba nu.

Ușa se deschise brusc. Amândoi se întoarseră spre majordom și ziseră deodată:

– Ieși!

– Dar, Lady Amy...

– A fost un afurisit de șoarece, i-o tăie cu o expresie perfect normală. Deja a dispărut, dar vezi că nu sunt în pericol.

Își urcă picioarele pe canapea ca să arate ce măsuri de precauție luase.

– Și închide ușa când ieși.

Cu ochii mari de uimire, majordomul făcu așa cum poruncise ea. Amy se întoarse spre Warren și-l găsi încruntându-se la ea.

– Mereu minți cu atâta inocență?

– Tu n-o să trebuiască să te întrebi niciodată despre asta, căci m-am jurat că o să fiu mereu sinceră cu tine. Dar nu mă aștept să mă crezi, așa sceptic cum ești. Ai venit doar să-mi încingi fundul?

– Nu, am venit să-ți spun că mâine plec pe mare.

Amy simți săgeți prin inimă, de o precizie plină de cruzime. Se mută din poala lui, dorindu-și ca el să încerce s-o oprească, dar el n-o făcu.

– M-am gândit că o să se întâmple curând, zise ea.

– N-ai de gând să încerci să mă faci să mă răzgândesc?

Amy auzi întrebarea mai degrabă decât declarația.

– Ai vrea s-o fac?

– N-ar duce la nimic bun, insistă el.

– Sunt conștientă de asta. M-am amăgit de una singură. Și n-am fost chiar cinstită cu tine, să nu-ți iau nici măcar o dată sentimentele în considerare. M-am concentrat mai curând pe mine însămi, nu?

Nu asta se aștepta el să audă, iar cuvintele avură un efect ciudat, dureros asupra lui.

– Ce vrei să spui, Amy? Că te dai bătută?

Ea se întoarse cu spatele înainte să izbucnească în lacrimi. Chiar era prea dureros.

– Am de ales?

El ajunse brusc în spatele ei, o întoarse spre el și-și înfipse degetele în umerii ei.

– La naiba, nu poți să renunți la mine!

– Ce?

El nu intenționase să spună asta. De fapt, nu-și dădea seama de unde veniseră vorbele acelea.

– N-am vrut să spun...

– O, nu, nu, i-o tăie ea repede, și-și încolăci brațele la ceafa lui. Nu-ți iei vorba înapoi, Warren Anderson. Te-ai băgat în bucluc, dar bine de tot, iar acum vreau să te aud spunând-o.

El păru furios pentru o clipă. Furia îl adusese aici, dar asta fusese doar o scuză, și era momentul să recunoască. Ea îi zâmbea, așteptând, cu fiecare promisiune pe care i-o făcuse el vreodată acolo, în ochi, cu râsul, fericirea, dragostea – pe care el nu mai putea să nege c-o voia la fel de mult cum ea o dorea pe-a lui.

Cuvintele pe care n-ar fi crezut să le spună vreodată nu erau atât de dificile, la urma urmelor.

– Ne căsătorim.

Fu surprins când ea clătină din cap.

– Nu, până nu mă ceri, nu.

– Amy!

– Fii mulțumit că nu te pun să stai în genunchi pentru asta, adăugă ea cu asprime. Ei bine?

– Te măriți cu mine?

Ea inspiră brusc auzind asta în cele din urmă, dar încă nu-l slăbi.

– Altceva?

– Nu știu cum ai făcut-o, dar mi-ai invadat inima, mintea, mă tem că până și sufletul.

Și era perfect adevărat. Ea văzu asta în ochii lui și în zâmbetul incredibil de frumos pe care i-l dăruie înainte să adauge suav, aproape respectuos:

– Sunt îndrăgostit de tine, Amy. De fapt, nu cred că mai pot suporta să stau o zi fără tine.

Tonul ei se îmblânzi, în timp ce trupul i se apropie de-al lui și brațele lui o traseră și mai aproape.

– A fost atât de greu?

– Dumnezeule, da.

Oftă, dar nu fusesse, nu tocmai.

– O să fie mai ușor, îți promit.

El nu avea nici o îndoială acum, dar după toate prin câte o făcuse să treacă nu era de mirare că își ținu respirația după ce întrebă:

– Care e răspunsul tău?

Amy era prea fericită și prea plină de iubire pentru el ca să-l mai tachineze.

– L-ai primit cu luni în urmă, încăpățânatule. Doar că nu erai pregătit să-l auzi.

Ușurarea lui Warren se manifestă printr-un râs vesel, o strângere în brațe mai puternică, iar apoi un sărut menit să-i pârjolească trupul, și chiar asta făcu, ba chiar mai mult.

Capitolul 44

Charlotte dădu o petrecere pentru familie și prieteni, ca să anunțe oficial logodna, dar familia fusese deja informată despre îmbucurătoarea veste. De aceea, soțiile lui Anthony și James îi terorizară pe aceștia ca să-și facă apariția.

Dar, odată ajunși acolo, afișară o față veselă pentru cei din afară. Anthony chiar îi strânsese mâna lui Warren, ca să-l felicite, deși nimeni nu ghici ce zisese de-l făcuse pe Warren să izbucnească în râs.

Jeremy o încolți pe Amy de trei ori în timpul serii, ca s-o întrebe dacă era sigură, absolut sigură că nu era însărcinată. Avea de gând să i se facă milă de el în ziua nunții și să-i spună că nu luase în serios pariul lor. Sau poate că nu. O lună de abstenență n-avea să-i strice deloc tânărului nemernic, ar fi putut chiar să-l ajute să dedice ceva timp studiilor sale, de care avea, cu siguranță, nevoie – dacă reușea să nu fie dat afară din școală în semestrul următor.

Drew o tachină scandalos că nu-l alesese pe el în schimb, și o făcu în mod deliberat, doar ca să-l provoace pe Warren. Dar temperamentul aprins al lui Warren era absent în acele zile, și Drew se dădu bătut în cele din urmă, când își dădu seama că nu avea să reușească să-l scoată din sărite pe fratele lui.

Când Amy prinse, în sfârșit, o clipă singură cu Warren, întrebă:

– Cum supraviețuiești primirii în clanul Malory?

– E bine că sunt un om tolerant.

Ea râse încântată de expresia lui crispată.

– Ce ți-a zis unchiul Tony mai devreme?

– După ce i-a admirat fratelui său ochiul vânăt, vrea să ia lecții de la mine acum.

Observase și ea ochiul vânăt.

– N-ai să te mai bați cu unchiul James, nu?

– Nu m-am gândit la asta. Acum, că o să-mi fie și mie unchi, am hotărât să-i arăt doar respect.

– Doamne sfinte, asta o să teucidă.

Warren râse și o trase lângă el. Ea oftă și-și înfășură brațele în jurul lui. Se întrebă dacă cineva putea să fie mai fericit decât era ea acum.

Privind prin încăperea plină cu membrii familiei ei, zise:

– Așa îmi amintește de seara când te-am văzut prima oară și m-am îndrăgostit. Tu nici măcar nu m-ai observat atunci.

– Te-am observat, dar erai prea tânără...

– Nu începem din nou, nu?

El chicoti.

– Categorie, nu.

Se vârî în el să șoptească:

– N-o să fiu în stare să aștept, să știi.

– Ce?

– Să-mi satisfac din nou pofta cu tine. Știi că nu pot să fiu așa aproape de tine fără să te doresc.

El înțepeni în spatele ei, tot corpul reacționând la aceste vorbe. Încet, o corectă:

– Adică să faci dragoste.

– A, deci ai înțeles în cele din urmă, îl tachină ea.

– Lasă fereastra deschisă diseară.

– Urci la mine?

– Absolut.

– Ce romantic... dar asta nu se face. N-am să risc să te văd căzând și rupându-ți gâtul. Ne întâlnim în grădină.

– Ca să facem dragoste pe un pat de trandafiri? N-o să-ți placă.

Amy își aminti conversația scandalosă cu sora lui despre flori și zâmbi.

– Ce părere ai sub salcie, pe o manta de blană, cu căpșuni și...

– Ține-o tot așa, și te târăsc de-aici chiar acum, îi mârâi Warren la ureche.

Amy chicoti.

- Nu vrei să faci asta. Unchii mei ar putea să ajungă la o concluzie greșită și să vină să mă salveze. Asta chiar ar strica toată plăcerea, nu crezi?

Mâhnit, el întrebă foarte serios:

- Cum ți-ar suna răpirea?

- De fapt... sună minunat. Dar mă răpești tu sau te răpesc eu?

El izbucni în râs.

James, privindu-i din celălalt capăt al încăperii, îi zise soției lui:

- Doamne sfinte, ce i-a făcut bietului om?

Georgina zâmbi la schimbarea radicală a fratelui ei.

- E fericit. A zis ea c-o să-l facă.

- Asta e dezgustător, George.

Ea îl bătu pe obraz cu o mână iubitoare.

- Mai taci din gură, James.

Marius Maria

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey
Când inima dictează

Stephanie Laurens
Patimile iubirii

Victoria Alexander
Micile minciuni ale dragostei

Julie Garwood
Mireasa îndărătnică

Elizabeth Hoyt
Inger și demon

Julie Garwood
O nuntă de vis

Stephanie Laurens
Pașiunile inimii

Stephanie Laurens
Prizoniera dragostei

Victoria Alexander
Căile nebănuite ale iubirii

Christina Dodd
Dragoste și abandon

Julie Garwood
Secretul unei doamne

Christina Dodd
Logodnă în înalta societate